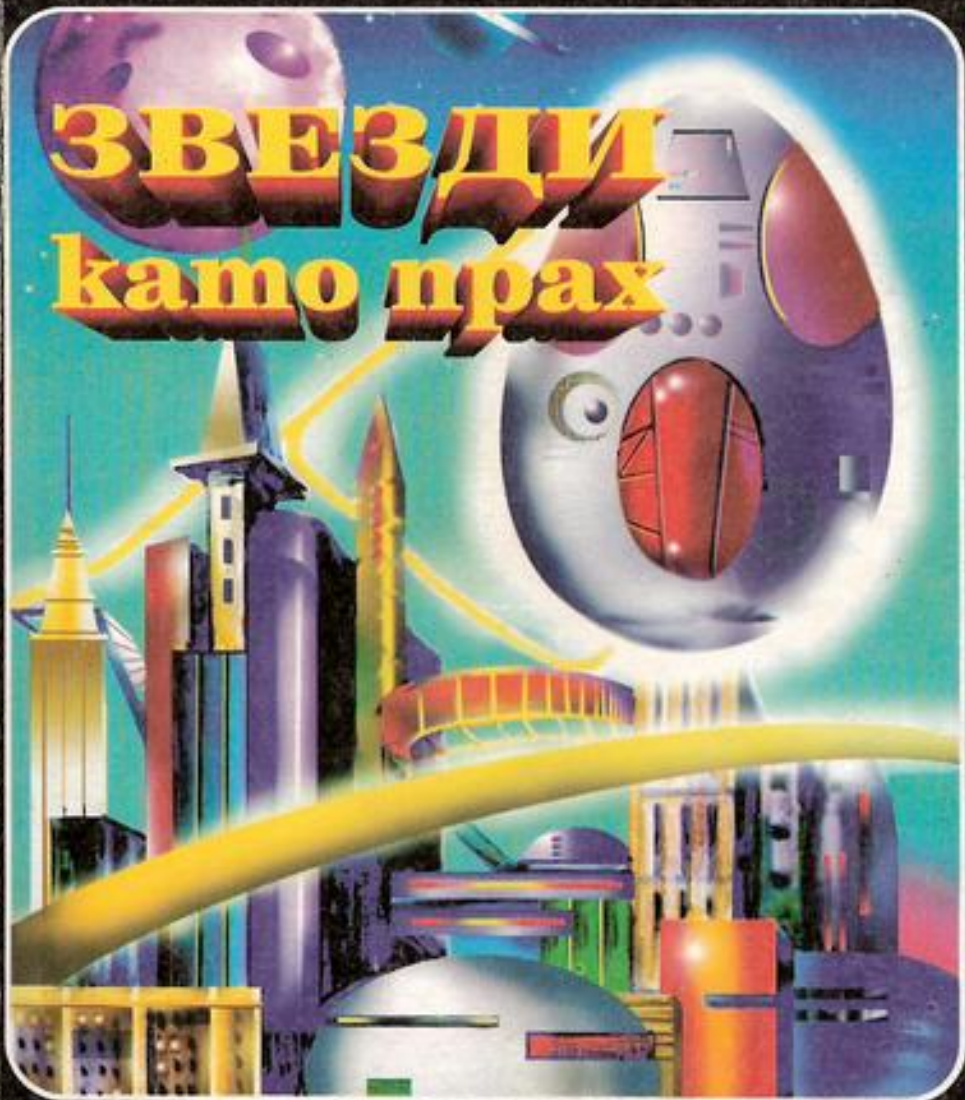

ФАНТАСТИКА 030 ОРФИЯ

АЙЗЪК АЗИМОВ

**ЗВЕЗДИ
камо прах**

Айзък Азимов

Звездите като прах

На ГЕРТРУД, с която сме женени щастливо от осем години,
един месец, две седмици, един ден, два часа, четирийсет и пет
минути и няколко секунди.

ГЛАВА I

Шепнещата спалня

Спалнята едва чуто си шепнеше. Звукът беше почти на прага на чуватостта – неравномерен слаб шум, но инак отчетлив и съвсем смъртоносен.

Ала не шумът събуди Байрън Фаръл и го измъкна от прегръдките на лепкавия, неспокоен сън. Завъртя разтревожено глава, сякаш опитваше да се отърси от периодичното бърр-бърр, идещо от малката масичка.

Протегна се сънено и натисна копчето.

– Ало – промърмори той.

Почти незабавно от слушалката изригна поток от звуци. Бяха остри и дразнещи, но Байрън не намери сили да намали звука.

– Мога ли да разговарям с Байрън Фаръл? – попита гласът отсреща.

– Вече говорите – отвърна Байрън. – Какво желаете?

– Мога ли да разговарям с Байрън Фаръл? – Гласът звучеше тревожно.

Байрън отвори очи и се взря в непрогледния мрак. Постепенно до съзнанието му достигна, че езикът му е неприятно сух, а из стаята се носи някаква странна миризма.

– Вече говорите – повтори той. – Кой е насреща?

Но гласът от другата страна отново повтори тревожния си нощен повик, по-силно отпреди:

– Има ли някой там? Бих искал да разговарям с Байрън Фаръл!

Байрън се надигна и втренчи поглед във визифона. Включи изображението и екранът се озари в светлина.

– Тук съм – рече Байрън. Разпозна гладкото, леко асиметрично лице на Сандър Джонти. – Обади се утре, Джонти.

Той понечи да изключи апарата, когато Джонти проговори:

– Ало! Ало! Има ли някой там? Това ли е студентското общежитие, стая 526? Ало?

Едва сега Байрън забеляза, че индикаторът на разговорното устройство не свети. Изруга тихо и натисна превключвателя. Нищо не се промени. В този момент Джонти се отказа и екранът угасна, превръщайки се в бледо сияние.

Байрън изключи визифона и зарови глава във възглавницата. Беше раздразнен. Първо, никой нямаше право да нарушава покоя му, и то

посред нощ. Завъртя очи към блестящия циферблат на часовника. Три и петнайсет. Едва след четири часа ще включат осветлението в сградата.

Никак не му беше приятно да се събужда сред непрогледния мрак на стаята. Въпреки четирите години, прекарани на Земята, не можеше да свикне с местните обичаи да се строят специално подсилени сгради с дебели, лишени от прозорци стени. Хилядолетна традиция, датираща от онези далечни дни, когато човечеството не е разполагало със силови полета, за да се защити от примитивната разрушителна сила на атомните бомби.

Но това беше минало. Атомната война бе оставила своя неизличим отпечатък върху лицето на Земята. По-голямата част от повърхността ѝ беше радиоактивна и необитаема. Не бе останало почти нищо за губене и въпреки това архитектурата продължаваше да отразява онези стари страхове. И тъкмо по тази причина, когато се пробуди, Байрън беше заобиколен от непрогледен мрак.

Отново се надигна, завладян от странно усещане. Ослуша се. Не, причината не беше в смъртоносния шепот на спалнята, който едва сега бе доловил. Имаше и нещо друго, почти незабележимо, но не по-малко смъртоносно.

Внезапно разбра, че не долавя движението на въздуха, с което отдавна бе свикнал – признак на постоянно проветряване. Направи мъчителен и безуспешен опит да преглътне. Сякаш след това ново откритие атмосферата в стаята бе станала още по-потискаща. Вентилационната система бе преустановила работа, а това означаваше, че наистина се е случило нещо. Дори не можеше да използва визифона, за да съобщи за повредата.

Все пак реши да опита още веднъж, за всеки случай. Млечнобелият индикатор блесна и озари леглото. Апаратът можеше да получава сигнал отвън, но не и да изпраща. Е, това нямаше значение. Нищо не можеше да предприеме до сутринта.

Прозя се, намери пипнешком обувките си и потърка очи. Значи вентилацията е спряна? Това поне обяснява неприятния мирис. Намръщи се и подуши малко по-внимателно. Напразно. Имаше нещо познато в мизантропията, но не можеше да определи точно какво.

Тръгна към банята и протегна машинално ръка към ключа на осветлението, въпреки че и на тъмно можеше да си сипе чаша вода. Ключът щракна, ала безрезултатно. Опита още няколко пъти, почти по навик. Нищо ли не работеше? Сви рамене, наля си вода на тъмно и се почувства малко по-добре, след като я изпи. Прозя се, докато се връщаше при

леглото, и потърси централния ключ. Осветлението не работеше.

Байрън седна на леглото, опря широки длани в мускулестите си бедра и се замисли. Подобен инцидент налагаше да се проведе сериозен разговор с обслужващия персонал. Никой не очакваше хотелски лукс в студентското общежитие, но, Космосе мили, можеха да им осигурят поне елементарни условия за съществуване! Вярно, не след дълго дори това нямаше да има особено значение. Съвсем скоро щеше да завърши следването си и да си тръгне оттук. Само след три дни ще каже последно сбогом на Земния университет, а с него и на Земята.

И все пак ще трябва да докладва за случилото се, като избягва излишните коментари. Би могъл да използва коридорния визифон. Достатъчно е да му осигурят някоя лампа на батерии и един вентилатор, колкото да се отърве от неприятното чувство на задушаване. А и да не го направят – да вървят по дяволите! Остават му само две нощи.

На светлината от безполезния визифон Байрън откри чифт гашета. Намъкна върху тях комбинезона и реши, че и това облекло е достатъчно за целта. Нямаше смисъл да си събува обувките. Едва ли би събудил някого от съседите си, дори да претичаше по коридора с туристически обувки, като се имаше предвид дебелината на тукашните стени.

Намери вратата и натисна дръжката. Ръчката се спусна надолу и затварящият механизъм изщрака с металически звук, показвайки, че е задействан. Но вратата не се отвори. Напрягна мишци, ала не постигна нищо.

Отстъпи назад. Това вече беше прекалено. Нима е прекъснато централното електрозахранване? Изключено. Часовникът работеше. А и визифонът функционираше на приемане.

Чакай малко! Ами ако цялата тази история е дело на колегите, тези вечно немирни души? Падаха си по такива работи. Детинщини, вярно, но и той неведнъж бе участвал в тях. Фасулска работа ще е за някого от приятелчетата му да се промъкне тук през деня и да подготви номера. Но пък вентилацията и осветлението бяха в изправност, когато си лягаше.

Е, добре, направили са го през нощта. Сградата на студентското общежитие бе доста стара и демодирана. Не се изискваше кой знае какъв инженерен гений, за да открият проводниците за осветлението и вентилацията. Или да повредят затварящия механизъм. А сега чакат да настъпи утрото, за да научат как е прекарал нощта добрият стар Байрън. Сигурно ще му отворят чак по обяд, заливайки се от смях.

– Ха, ха – произнесе мрачно Байрън. Добре де, нека бъде така. И

все пак трябва да направи нещо, да се опита да промени положението.

Обърна се и закачи с крак някакъв предмет, който се изгъркаля с металическо дрънчане. Едва различаваше очертанията му на бледата светлина от индикатора на визифона. Протегна ръка и опипа под леглото. Измъкна предмета и го доближи до светлината. (Не са били чак толкова хитри, щом не бяха се сетили да изключат напълно визифона.)

Държеше в ръцете си миниатюрен цилиндър с отвор върху горната плоскост. Приблужи го до лицето си и го подуши. Това значи било причината за странната миризма в стаята! От цилиндъра миришеше на Хипнат. Разбира се, момчетата се бяха постарали да го приспят, преди да се заемат с електричеството и вентилацията.

Байрън вече беше в състояние да възстанови събитията стъпка по стъпка. Най-рискованият момент е бил в самото начало, докато са отваряли вратата, защото би могъл да се събуди. Може би са се погрижили за нея още през деня, така че само привидно да се затваря. Никога не я проверяваше. Както и да е, отворили са я, пъхнали са вътре контейнера с Хипнат и отново са я затворили. Анестетичният газ постепенно е изтекъл, повишавайки концентрацията си във въздуха, до степен да го упои дълбоко. После са влезли – маскирани, естествено. Космосе! Достатъчно е било да си завържат влажни кърпи, за да не попаднат под действието на Хипната. За петнадесет минути са приключили.

Това обясняваше и повредата на вентилационната система. Изключили са я, за да попречат на бързото изсмукване на упойващия газ от стаята. Пренастроили са визифона така, че Байрън да не може да извика помощ, залостили са вратата отвън и сега сигурно се надяват тъмнината да го накара да изпадне в паника. Какви добри момчета!

Байрън изсумтя. Не биваше да им се сърди. В края на краищата шегата си е шега. Макар че в момента би предпочел да разбие вратата и да приключи час по-скоро с тази история. При тази мисъл неволно напрегна яките си мускули, но после осъзна колко безполезно е намерението му. Вратата бе конструирана така, че да издържа при ядрен взрив. Проклета да е тази традиция!

Но все пак трябваше да има някакъв изход. Не биваше да се оставя на произвола на съдбата. Първо, нуждаеше се от по-силна светлина, отколкото му даваше блещукащият индикатор. Никакъв проблем. В гардероба разполагаше с доста мощен прожектор.

За миг, докато натискаше ключа на гардеробната врата, Байрън си помисли, че може да са повредили и него. Но вратата се плъзна встрани безпрепятствено, прибирайки се в процеп в стената. Байрън поклати

глава. Всъщност не са имали никаква причина да повреждат вратата, а и не са разполагали с достатъчно време.

Само след секунда обаче, стиснал прожектора в ръка, разбира, че цялата изградена от него стройна теория се срива на прах. Вцепени се, неволно напрегна мускули, затаи дъх и се ослуша.

За пръв път, откакто се събуди, Байрън чу шепота на спалнята. До ушите му достигна тихият неравномерен разговор, който тя водеше със себе си, и той мигновено разпозна характера на този звук.

Невъзможно беше да не го разпознае. Наричаха звука „смъртоносното потропване на Земята“. Този звук беше възникнал преди хиляди години.

С други думи, това беше радиационният брояч, показващ наличие на радиоактивни частици и твърдо гама-лъчение, и този тих електронен прибор се сливаше в едва доловим шепот. Това беше звукът на брояча, отброяващ единственото, което можеше да отброява – смъртта!

Байрън отстъпи безшумно назад. От близо шест стъпки разстояние насочи лъча към дъното на гардероба. Броячът си беше на мястото, в най-далечния ъгъл, но от това ситуацията не ставаше по-ясна.

Стоеше там от първите дни, когато Байрън още беше новак тук. Почти всички новаци от Далечните светове с пристигането си на Земята си купуваха брояч. Това беше нещо като предпазна мярка срещу високата местна радиоактивност. Обикновено новациите го изоставяха към края на първата учебна година, но Байрън бе запазил своя. И сега беше благодарен, че го е направил.

Погледна към бюрото, където оставяше ръчния си часовник, преди да си легне. Ръката му трепереше. Гъвкавата пластична каишка грееше с млечнобяла светлина, сякаш беше течна. И беше съвсем бяла. Байрън вдигна часовника и огледа каишката отблизо. Бяла си беше.

Второто, с което се снабдяваше всеки новак, беше тази каишка. Тя притежаваше способността да променя цвета си в син под влияние на твърдо лъчение, а на Земята синият цвят беше цветът на смъртта. Достатъчна бе малка небрежност или невнимание, за да се озовеш в някой участък със заразна почва. Въпреки че повечето подобни участъци бяха грижливо оградени, а заразените зони се намираха на няколко мили извън града, подобна опасност винаги съществуваше и каишката беше една необходима предпазна мярка.

Промени ли цвета си в син, длъжен си незабавно да се прегледаш в най-близката болница. По този въпрос нямаше две мнения. Материята, от която бе направена каишката, притежаваше същата чувствителност

към радиацията, каквато и човешкото тяло, а с помощта на фотомаркиращи елементи можеше да се измери степента на облъчване, за да се определи и тежестта на увреждането.

Тъмносиньото означаваше близък край. Този цвят не търпеше обратен развитие, точно както и засегнатият организъм. Нямаше лечение, надежда, дори мъничък шанс. Не оставаше нищо друго, освен да чакаш ден след ден, докато през това време болничните служби подготвяха собствената ти кремация.

Но каишката в ръката му беше съвсем бяла и този факт донякъде поуспокои обърканите му мисли.

Значи радиоактивността не беше особено висока. Дали и това не е част от шегата? Байрън помисли и реши, че е малко вероятно. Никой не би си позволил подобна шега с когото и да било. Най-малко на Земята, където на нелегалното пренасяне на радиоактивни материали се гледаше като на сериозно престъпление. Нямаха друг избор. Така че никой не би го направил, без да има сериозна причина.

Освен, рече си той, ако тази сериозна причина не е моето убийство. Но защо? Нямаше никакъв мотив за това. През двадесет и трите си години Байрън не си беше създал нито един враг. Никой, който да гори от желание да го премахне.

Той прокара длан през настръхналата си коса. Странно хрумване, но не беше никак лесно да се отърве от него. Доближи предпазливо гардероба. Би трябвало да има някаква конкретна причина, на която да се дължи повишеният радиационен фон – нещо, което не е било тук преди четири часа. И в този момент го зърна.

Беше една малка кутия, петнадесет на петнадесет сантиметра. Още щом я съзря, Байрън почувства, че долната му устна се разтреперва. За пръв път в живота си виждаше този предмет, ала неведнъж бе чувал за него. Вдигна брояча и го отнесе в средата на спалнята. Шепотът постепенно се стопи и накрая изчезна. Но щом насочи покритото със слюда отворстие на брояча към гардероба, шепотът отново се усили. Нямаше никакво съмнение. Предметът беше радиационна бомба.

Радиацията в момента сама по себе си не беше смъртоносна, а представляваше нещо като детонатор. Някъде в кутията вероятно имаше миниатюрен атомен реактор. Той се подгръвяше бавно от изотопи с кратък период на полуразпадане, които го насищаха с необходимите частици. Реакцията щеше да започне, когато бъде преминат определен праг на температурата и на плътността на частиците. Крайният резултат вероятно нямаше да е експлозия – въпреки че отделената енергия щеше да

е достатъчна, за да бъде разрушена металната кутия, а по-скоро щеше да се изразява в смъртоносна радиация, погубваща всичко живо в радиус от два метра до шест мили, в зависимост от големината на бомбата.

Нямаше никакъв начин да се определи моментът, в който ще бъде преминал този праг. Това можеше да се случи както след часове, така и след секунди. Байрън се оглеждаше безпомощно, стиснал прожектора в изпотената си длан. Само преди половин час го беше събудил сигналът на визифона и тогава дори не беше предполагал какво го чака. А сега знаеше със сигурност, че е обречен.

Той не искаше да умре, ала се намираше в безизходица и нямаше място, където да се скрие.

Познаваше разположението на стаята като дланта си. Тя беше в дъното на коридора и следователно граничеше само от едната страна с друга подобна – ако се изключат тези над и под нея. Банята бе разположена откъм съседната стая и вероятно отсреща също имаше баня. Съмняваше се, че би могъл да привлече нечие внимание, колкото и шум да вдигнеше.

Оставаше само помещението под него.

В стаята имаше няколко съгъваеми кресла, в случай че му се наложи да посрещне гости. Избра едно напосоки и го стовари на пода. Звукът бе доста приглушен. Обърна го наопаки и този път резултатът бе малко по-добър.

След всеки удар изчакваше, чудейки се дали ще успее да събуди съседа отдолу и да го накара да съобщи за странния шум.

Не след дълго му се стори, че долавя нещо откъм вратата, и замръзна, вдигнал креслото над главата си. Звукът се повтори отново, приличаше на далечен вик. Наистина идваше откъм вратата.

Байрън захвърли креслото и извика в отговор. Долепи ухо до цепнатината в мястото, където вратата опираше в стената, но изолацията си я биваше и звукът беше все така слаб.

Все пак успя да долови, че някой повтаря неговото име.

„Фаръл! Фаръл!“ – И така още няколко пъти, придружено от нещо като: „Добре ли си?“

– Отворете вратата! – изрева на свой ред той. Повтори го три или четири пъти. Целият беше облян в трескава пот от нарастващо нетърпение. Бомбата можеше да избухне всеки миг.

Надяваше се, че са го чули. Почти веднага получи потвърждение.

– Пази се! – викнаха отсреща. Сетне още нещо, което завършваше с „бластер“. Досети се за какво става дума и отстъпи назад.

Последва пронизителен вой, вратата се пропука, а стените се разтърсиха. Внезапно вратата отскочи навътре и в стаята нахлу светлина.

Байрън политна напред, разперил ръце.

– Не влизайте! – извика той. – В името на Земята, не влизайте в стаята! Вътре има радиационна бомба.

Срещу него стояха двама, единият беше Джонти. Другият се оказа Есбак – надзорникът. Явно не бе имал време да се облече.

– Радиационна бомба ли? – извика той.

– Колко е голяма? – попита Джонти. Все още стискаше бластера в ръка и оръжието никак не подходеше на контешкия му – въпреки късния час – вид.

В отговор Байрън само махна с ръка.

– Добре – кимна Джонти. Изглеждаше съвсем спокоен, когато се обърна към надзорника: – Най-добре ще е незабавно да евакуирате всички живеещи в района и ако разполагате с подвижни оловни щитове, наредете да преградят с тях коридора. Препоръчвам ви районът да остане отцепен до сутринта.

Той се обърна към Байрън:

– Предполагам, че радиусът ѝ на действие ще е четири-пет метра. Как е попаднала тук?

– Нямам понятие – рече Байрън и изтри чело с опакото на ръката си. – Ако не възразявате, ще поседна замалко. – Потърси машинално с поглед часовника си, после се сети, че го е забравил в стаята. Едва се съдържа да не се върне за него.

А междуременно евакуацията започна. От съседните стаи излизаха сънени студенти.

– Последвай ме – нареди му Джонти. – Ще седнеш, но някъде другаде.

– Какво те доведе пред вратата ми? – запита го Байрън. – Не искам да кажа, че не съм благодарен, но нали разбираш...

– Обадих ти се. Ти не отговаряше, а трябваше да те видя.

– Да ме видиш ли? – Байрън заговори малко по-бавно, опитвайки да си поеме дъх. – Защо?

– За да те предупредя, че животът ти е в опасност.

В отговор Байрън се изсмя дрезгаво.

– Вече го разбрах.

– Това беше само първият опит. Те ще опитат отново.

– Кои са тези „те“?

– Не тук, Фаръл – отвърна Джонти. – Трябва да останем насаме. Ти

си белязан, а и аз вече достатъчно се изложих на опасност.

ГЛАВА II

Мрежа в космоса

Студентската столова беше пуста и тънеше в мрак. Нищо чудно, като се имаше предвид, че е четири и трийсет сутринта. И въпреки това Джонти се поколеба за момент, преди да отвори вратата, оглеждайки се за други посетители.

– Не – прошепна той. – Не запалвай светлините. Не ни трябва, докато разговаряме.

– Вече се нагледах на мрак тази нощ – промърмори недоволно Байрън.

– Ще оставим вратата отворена.

Байрън реши, че не си заслужава да спори. Отпусна се в най-близкото кресло и впери празен поглед в смаляващия се на пода светъл правоъгълник. Едва сега, когато всичко свърши, за пръв път почувства, че трепери.

Джонти подпря вратата и почука с офицерското си бастунче по светлия участък върху пода.

– Не го изпускай от очи – рече той. – По него ще разберем дали някой се приближава или вратата се открехва.

– Моля те – възпротиви се Байрън, – сега не съм в настроение да си играя на конспирация. Ако нямаш нищо против, бих предпочел да преминем към въпроса. Какво имаш да ми казваш? Ти ми спаси живота, зная, и утре ще мога да ти изразя пълната си благодарност. Но точно сега бих предпочел една освежаваща напитка и дълга почивка.

– Разбирам чувствата ти – рече Джонти. – Но не забравяй, че токущо се размина с една наистина дълга почивка. Искане ми се да избегнеш подобни опасности и за в бъдеще. Знаеш ли, че познавам баща ти?

Въпросът го завари малко неподготвен. Байрън вдигна вежди и се огледа в мрака.

– Никога не ми е споменавал за теб.

– Щях да съм изненадан, ако го беше направил. Той не ме познава под името, с което съм известен тук. Между другото, да си се свързвал наскоро с баща си?

– Защо питаш?

– Защото той е в голяма опасност.

– Какво?

Джонти протегна ръка и я сложи на рамото му.

– Моля те! Говори по-тихо.

Байрън едва сега осъзна, че до момента и двамата бяха разговаряли шепнешком.

– Ще се постарая да бъда по-точен – продължи Джонти. – Баща ти е бил задържан под арест. Това говори ли ти нещо?

– Не, нищо не разбирам. Кой го е арестувал и какво означава всичко това? Защо ми го казваш? – Байрън почувства, че кръвта блъска в слепоочията му. Хипнатът и диханието на смъртта сякаш го бяха лишили от способността да участва в словесен двубой с контето, седнало срещу него – при това толкова близо, че шепотът му звучеше като гръмогласен вик.

– Предполагам – продължаваше да шепне Джонти, – че имаш поне малка представа от работата на баща си?

– Ако наистина познаваш баща ми, вероятно си осведомен, че той е Фермерът на Уайдмос. Това му е работата.

– Е – въздъхна Джонти, – няма никаква причина да ми се доверяваш, ако изключим факта, че си рискувам живота заради теб. Но вече знам всичко, което би могъл да ми кажеш. Знам например, че баща ти е участвал в заговор срещу Тирани.

– Протестирам! – възрази гневно Байрън. – Услугата, която ми направи тази нощ, не ти дава право да твърдиш подобни неща за баща ми.

– Млади човече, глупаво е да ми възразяваш, а и с това само губим време. Ще повтора отново. Баща ти е задържан на Тирани. Нищо чудно вече да е мъртъв.

– Не ти вярвам – надигна се Байрън.

– Разполагам с достоверни източници.

– Да свършваме, Джонти. Не съм в настроение за тайнствени разговори, а и не ми е приятен начинът, по който се опитваш да...

– Какво се опитвам? – ядно го прекъсна Джонти. – Какво печеля, като ти разкривам истината? Може би трябва да ти напомня, че благодарение на източника на информацията, която ти категорично отказваш да приемеш, аз узнах за предстоящото покушение срещу теб. Прецени сам какво можеше да се случи.

– Добре, започвай отначало – кимна Байрън. – Ще те изслушам.

– Чудесно. Предполагам, Фаръл, че ме вземаш за земяк от кралствата в мъглявината, макар тук да ме мислят за жител на Вега.

– Помислих, че е възможно, съдейки по акцента ти. Не му придадох особено значение.

– А е важно, приятелю. Дойдох тук, защото и аз не харесвам Тирани, подобно на баща ти. Вече петдесет години те потискат моя народ. А това е много време.

– Не се занимавам с политика.

В гласа на Джонти отново се прокрадна раздражение.

– О, не съм някой от техните агенти, който се опитва да те примамим в клопка. Просто ти съобщавам истината. Заловиха ме преди година, както сега сложиха ръка на баща ти. Но аз съумях да се измъкна и дойдох на Земята, където реших, че ще съм в безопасност, докато подготвя завръщането си. Това е всичко, което трябва да знаеш за мен.

– Повече е, отколкото съм искал, сър – Байрън с мъка прикриваше досадата в гласа си. Джонти все повече го дразнеше с префърцунените си маниери.

– Зная. Казвам ти го само за да добиеш представа при какви обстоятелства се запознах с баща ти. Той работеше с мен, или ако искам да съм точен – аз работех с него. Познаваше ме добре, но не като най-изтъкнатия благородник от планетата Нефелос. Разбираш ли?

– Да – кимна Байрън, вперил празен поглед в мрака.

– Няма да се разпростирам излишно. Дори тук разполагам със сигурни източници на информация и зная, че е бил хвърлен в затвора. Това е повече от сигурно. Но дори и да беше само подозрение, покушението срещу теб потвърждава верността му.

– Как?

– Ако Тирани е задържала бащата, нима би оставила сина на свобода?

– Да не искаш да кажеш, че агентите на Тирани са поставили радиационната бомба в стаята ми? Това е изключено.

– Защо да е изключено? Постави се на тяхно място. Тирани господства над петдесет свята, сто пъти повече са свободните планети. В подобно положение пряката употреба на сила не е най-целесъобразният метод. Изобретателност, интригантство, покушения – ето това са техните похвати. Мрежата, която са хвърлили в Космоса, е не само широка, но и здраво стегната. Уверен съм, че тя се простира на петстотин светлинни години разстояние и достига дори Земята.

Байрън се чувстваше като в кошмар. Някъде отдалеч се чуваше шум от плъзгащите се по коридора оловни екрани. В стаята му броячът вероятно продължаваше да нашепва.

– Това, което казваш, звучи невероятно – рече той. – Още тази седмица възнамерявах да се върна на Нефелос. Всички го знаят. Защо им е

да ме убиват тук? Само да почакаат малко и ще бъда в ръцете им.

Изпита облекчение, че успя толкова лесно да обори думите на другия.

Джонти се наклони напред и дъхът му разроши косите на Байрън.

– Баща ти е известен човек. Неговата смърт – след като е задържан на Тирани, екзекуцията му е въпрос единствено на време – ще бъде посрещната с негодувание дори сред поробените народи. А то ще е в твоя подкрепа, защото ти ще наследиш поста Фермер на Уайдмос. Ще бъде твърде рисковано да екзекутират и теб. Едва ли биха желали да създават мъченици. Предпочитат да загинеш при нещастен случай, по възможност на някоя далечна планета.

– Не ти вярвам – каза Байрън. И това беше последната му защита.

Джонти се надигна, като надяваше фините си ръкавици.

– Отиваш твърде далеч, Фаръл – рече той. – Ролята ти щеше да изглежда по-убедителна, ако не се преструваше, че си в пълно неведение по въпроса. Вероятно баща ти наистина ти е спестявал някои горчиви истини от живота за твое добро, но въпреки това се съмнявам, че не ти е вдъхнал поне малко от възгледите си. Като например омразата към Тирани. Дори да не го признаваш, у теб е заложено желанието да се бориш против тях.

Байрън сви рамене.

– Възможно е вече да е замислял как да те използва – продължи Джонти. – Причината за престоя ти на Земята е убедителна и не е изключено да е съчетана с определена задача. А сега, след като си разкрит, агентите на Тирани вземат мерки да те премахнат.

– Звучи ми като глупава мелодрама.

– Нима? Добре, така да бъде. Щом не желаеш да се вслушаш в истината, изчакай развоя на събитията. Ще има и други опити за покушение срещу теб и не е изключено още следващият да успее. От този момент, Фаръл, ти си обречен.

Байрън вдигна глава.

– Чакай! А ти какъв интерес имаш от всичко това?

– Аз съм патриот. Бих желал отново да видя кралствата независими, управлявани от свободно избрани правителства.

– Не. Говоря за твоя личен интерес. Не съм свикнал с голия идеализъм, пък и на теб не ти отива. Съжалявам, ако наскърбявам чувствата ти.

Джонти се отпусна назад.

– Конфискуваха земите ми – обясни той. – А преди да избира изгнанието, живеех в унизително подчинение от тези негодници. Заклех се

отново да си върна достойнството, завещано ми от дедите и отнето, когато Тирани дойде на власт. Това достатъчно сериозна причина ли е да стана революционер? Баща ти щеше да бъде водач на тази революция. Провали ли се, идеше твоят ред!

– Моят ли? Та аз съм само на двадесет и три и не знам нищо за вашата революция. Можеш да намериш по-добри от мен.

– Без съмнение, но нито един от тях няма да е син на баща ти. Ако го убият, ти си законният Фермер на Уайдмос и като такъв си безценен за мен, дори да си някой дванадесетгодишен имбецил. Нуждая се от теб по същата причина, заради която Тирани се опитва да те премахне. И ако аз не съм достатъчно убедителен, те ще бъдат. Не забравяй, в стаята ти беше поставена радиационна бомба. Единствената възможна цел си ти. Кой би желал смъртта ти?

Джонти зачака търпеливо отговора.

– Никой – рече Байрън. – Никой, когото познавам, не би желал да ме убие. Значи е истина за баща ми!

– Истина е. Смятай го за жертва на войната.

– От това ще ми стане ли по-леко? Сигурно някой ден ще му издигнат паметник. От онези – със сияещите надписи, дето можеш да ги разчетеш от Космоса. – Гласът му беше пресипнал. – И това трябва да ме направи щастлив?

Джонти го гледаше мълчаливо. Накрая запита:

– Какво възнамеряваш да правиш?

– Отивам си у дома.

– Значи все още не разбираш положението си.

– Казах, че си отивам у дома. А ти какво искаш да направя? Ако той е жив, ще го измъкна оттам. Ако пък е мъртъв, аз ще... ще...

– Стига! – прекъсна го с хладен глас мъжът. – Държиш се като дете. Не можеш да отидеш на Нефелос. Не разбираш ли, че не можеш? С пубертет ли разговарям или със зрял мъж?

– Какво предлагаш? – промърмори Байрън.

– Познаваш ли Управителя на Родиа?

– Онзи приятел на Тирани? Познавам го. Знам добре какво представлява. Познават го всички в кралствата. Хинрик V, Управителят на Родиа.

– Срещал ли си се някога с него?

– Не.

– Точно това имах предвид. Значи, след като не си го срещал, не го познаваш. Той е имбецил, Фаръл. В прекия смисъл. Но след като

Тирани конфискува Фермерството на Уайдмос... също както постъпи със земите ми, ще го прехвърли във владение на Хинрик. Тиранийците смятат, че в неговите ръце тези владения ще са на сигурно място. И ти ще отидеш при него.

– Защо?

– Защото Хинрик има влияние в средите на Тирани, макар и влиянието на една послушна марионетка. Но поне е в състояние да ти възстанови отнетото положение.

– Не виждам защо ще го прави. По-скоро ще ме предаде на тях.

– Възможно е. Но ако действаш предпазливо, може и да сполучиш. Не забравяй, благородническата титла, която носиш, ти създава положение, но не те прави всемогъщ. Когато заговорничиш, трябва да търсиш във всичко изгодата. Хората ще се прекланят пред теб заради произхода ти, но ако искаш да се разпореждаш с тях, трябва да имаш пари.

Байрън се замисли.

– Необходимо ми е време, за да реша.

– Нямах никакво време. То изтече в мига, когато са поставили бомбата в стаята ти. Трябва час по-скоро да действаме. Ще ти дам препоръчително писмо до Хинрик от Родиа.

– Значи добре го познаваш?

– Никога не оставяш бдителността ти да задреме, а? Навремето предвождах посланическа група в двора на Хинрик от страна на Монарха на Лингейн. Онзи малоумник едва ли ме помни, но няма да посмее да заяви, че ме е забравил. Това ще свърши работа за представянето ти. Сутринта препоръчителното писмо ще е готово. По обяд един кораб тръгва за Родиа. Ще ти осигурия билет. Аз самият също тръгвам, но в друга посока. Не се колебай. Нали приключи с обучението тук?

– Остана само тържественото връчване на дипломите.

– Къс хартия. Има ли значение за теб?

– Вече не.

– Пари имаш ли?

– Достатъчно.

– Много добре. Ако са твърде много, ще пробудят нечие подозрение. Фаръл! – извика внезапно той.

– Какво? – Байрън се стресна от вцепенението си.

– Връщай се при останалите. На никого не казвай, че тръгваш. Нека събитията се развиват от само себе си.

Байрън кимна с глупав вид. Някъде дълбоко в подсъзнанието му се мярна мисълта, че задачата, с която бе дошъл тук, оставаше

неизпълнена и че той също бе излъгал доверието на своя обречен баща. Почувства как в гърлото му се надига горчилка. Защо му бяха разкрили толкова малко? Нима не можеше и той да поеме своята част от бремето на опасността? Не биваше да го оставят в неведение.

А ето че сега, когато знаеше цялата истина или поне по-голямата част от нея, що се отнася до ролята на баща му в заговора, документът, за чието издирване го бяха изпратили на Земята, му се струваше още по-важен. Но не разполагаше с повече време. Нито за да го търси, нито за да умува над значението му, нито дори за да оцелее.

– Ще направя както ми кажеш, Джонти – рече той.

Сандър Джонти спря на прага и огледа коридора отвън. Нищо не се четеше в очите му, когато извърна поглед към Байрън.

Излязоха на площадката пред столовата с наклон надолу и пред тях грейна единствената осветена улица на града. Отвъд нея на фона на избледняващото небе синееше с радиоактивно сияние хоризонтът – ням свидетел на праисторическите войни.

Джонти огледа небето. Изминали бяха повече от петдесет години, на политическата сцена се бе появила Тирани, за да сложи край на многобройните дребни воюващи помежду си фракции. А ето че сега, съвсем неочаквано и не навреме, мирът отново бе изложен на опасност.

Още не бяха се възстановили напълно от бурята, която се стовари като гръм върху тях. Всякаква съпротива бе смазана и само на отделни места от време на време някой свят закратко надигаше глава. Да се организира тази съпротива и да се превърне в един мощен и целенасочен удар щеше да е тежка, почти непосилна задача. И продължителна. Както и да е, достатъчно дълго беше бездействал на Земята. Настъпил бе моментът да се връща обратно.

Навярно другите, хората от родната му планета, вече се опитваха да се свържат с него.

Байрън ускори крачка.

Джонти засече сигналния лъч още щом влезе в стаята си. Той бе персонален и нямаше защо да се безпокои, че информацията ще попадне в нежелани ръце. Не се налагаше да има приемник, не бяха необходими прибори от метал и жици, за да бъде уловена незабележимата колеблива вълна от електрони, просмукваща се през хиперпространството от другия свят, отдалечен на хиляди светлинни години.

Самото пространство на стаята беше поляризирано и подготвено за приемането. Материята беше изчистена от всякаква безпорядъчност. Нямаше никакъв начин да бъде открита поляризацията, освен чрез

механизма на приемане. Единствено неговият мозък беше в състояние да функционира като приемник в този участък от пространството, тъй като тъкмо електрическите характеристики на неговата нервноклетъчна система бяха в състояние да резонират с вибрациите на лъча, преносител на съобщението.

Посланието беше точно толкова лично, колкото и уникалната характеристика на неговите мозъчни вълни. В пределите на цялата Вселена с нейното трилионно население от човешки същества шансът за дублиране, достатъчно близко, за да е в състояние друг да приеме това лично съобщение, би могъл да се изрази в съотношение двадесетцифрово число към едно.

Мозъкът на Джонти мигновено превключи на вълната, идеща от безбрежието на хиперпространството:

„...обади се... обади се... обади се... обади се...“

Да се изпращат съобщения не беше толкова просто, колкото да се получават. Необходимо бе наличието на механичен предавател, който да насочи лъча към първоизточника отвъд мъглявината. Той бе монтиран в покритото с орнаменти копче, пришито на дясното му рамо. Включваше се автоматично още щом пристъпеше в поляризирана среда, а след това трябваше само да предава мислите си целенасочено.

„Чувам ви!“ Допълнителна идентификация не се налагаше.

Повтарящият се призивен сигнал спря и в ума му се оформиха думите на посланието:

„Нашите почитания, сър. Уайдмос е бил екзекутиран. Новината, разбира се, все още не е разпространена официално.“

„Това не ме изненадва. Хванати ли са и други съучастници?“

„Не, сър. Фермерът не е предал никого. Храбър и честен мъж.“

„Така е. Но ако притежаваше и други достойнства, не би допуснал да го заловят. Дори малко страх щеше да му е от полза. Няма значение! Говорих със сина му, новия Фермер, който вече се докосна до смъртта. Ще го използваме.“

„Мога ли да узная по какъв начин, сър?“

„Ще оставим събитията да отговорят на този въпрос. Все още е твърде рано да предвидим последствията. Утре заминава, за да се срещне с Хинрик от Родиа.“

„Хинрик! Младежът ще бъде изложен на ужасен риск. Знае ли, че...“

„Казах му толкова, колкото е необходимо да знае – отвърна рязко Джонти. – Не бива да му се доверяваме, докато не докаже верността си.

При съществуващите обстоятелства ще гледаме на него като на човек, който може да бъде изложен на риск – както всички останали. Байрън може да бъде пожертван. Не ме търсете повече тук, защото напускам Земята.“

И като махна с ръка, Джонти прекъсна връзката.

Премисли отново всички събития от деня и предната нощ, преценявайки внимателно всяко едно. Сетне се усмихна. Всичко се подреждаше чудесно и комедийното представление можеше да започне.

Нищо не бе оставено на случайността.

ГЛАВА III

За случайността и ръчния часовник

Първият час от полета на космическия кораб, през който той се отърсва от оковите на планетната гравитация, обикновено е най-скупчен. Бъркотията около тръгването почти по нищо не се отличава от онази, която е съпровождала избутването на първия издълбан дънер в някоя праисторическа река.

Настаняват ви на определеното за вас място, поемат багажа ви, а наоколо всичко е чуждо и ви заобикаля безцелна суетня. Прощални приветствия, сетне глъчката утихва, въздушният шлюз се захлопва с метален грохот, придружен от тихото свистене на последния излизач навън въздух, докато бравата се завърта автоматично подобно на гигантска бургия и херметизира кораба.

Следва напрегната тишина, а във всяка каюта блясва предупредителен надпис: „Поставете противоускорителните скафандри... Поставете противоускорителните скафандри... Поставете противоускорителните скафандри...“

По коридора щъкат стюарди, тропат на вратите, сетне ги отварят.

– Моля за извинение. Поставете скафандрите.

Схватката с тежкия студен скафандър е досадна и неприятна, но единствено хидравличната му система е в състояние да погълне натоварването по време на излитане.

После идва ред на далечния тътен на атомните двигатели, включени на ниска мощност, за маневриране в атмосферата, последван почти незабавно от напompването на противоударната маслена течност в двойните стени на скафандъра. Първо се отпусках назад, сетне, с намаляване на ускорението, бавно се накланяш напред. Ако преодолееш гаденето в този период, вероятно ще бъдеш пощаден от космическата болест през цялото пътуване.

През първите три часа от полета панорамната зала бе затворена за пътниците и когато земната атмосфера остана зад тях, пред широките двойни врати се беше подредила опашка. Тук имаше не само планетяни (с други думи, хора, посещаващи за пръв път космическото пространство), но и значителен брой пътници с далеч по-богат опит.

В края на краищата гледката на Земята от Космоса е една от главните туристически атракции.

Панорамната зала приличаше на огромен мехур върху „кожата“ на космическия кораб, но стените ѝ бяха дебели повече от половин метър и макар и прозрачни, се отличаваха с необичайна издръжливост. Подвижният покрив от стоманено-иридиева сплав, предназначен да предпазва залата от високите температури при преминаване през атмосферата и сблъсъка с микроскопични твърди частици, беше изтеглен назад. Светлините бяха изгасени, вътре цареше сумрак. Всички лица се обърнаха към грейналата повърхност на Земята.

Тя висеше в пространството под тях и приличаше на колосален блестящ балон, оцветен в синьо, оранжево и бяло. Обърнатата към тях полусфера беше озарена от светлината на Слънцето, под облаците се различаваха очертанията на континентите, пустините бяха оранжеви, обкръжени с тънички зелени линии. Моретата бяха сини и контрастираха ярко с черната космическа пустош. А небето около тях бе изпъстрено с безброй звезди.

Всички чакаха търпеливо.

Не бяха дошли тук, за да видят огряната от слънчевите лъчи полусфера. Корабът продължи ускорението си косо спрямо земната повърхност и под тях се показва снежната белота на полярната шапка. Пресякоха зоната на затъмнение и се понесоха над нощната повърхност, обхвана целия евразийско-африкански континент, преобърнат наопаки. Неговата болна, безжизнена почва криеше своя смъртоносен товар под бисероподобно покритие. Радиоактивните райони от повърхността приличаха на огромно море от небесносиньо сияние, очертаващо местата, където бяха попадали атомните бомби в онези далечни времена, преди да бъдат изобретени силовите полета, за да не може нито един свят да повтори самоубийствения ход на земната история.

Никой не откъсна очи, докато след много часове Земята не се превърна в малък полукръг сред безкрайния мрак.

Сред зрителите беше и Байрън Фаръл. Седеше сам на първия ред, опрял ръце на перилата, вперил разсеян поглед пред себе си. Не бе очаквал, че по този начин ще се раздели със Земята. Нито корабът, нито обстоятелствата по заминаването, нито дори посоката съвпадаха с първоначалните му намерения.

Той потърка небръснатата си брада с опакото на ръката си и съжали, че не разполагаше с достатъчно време тази сутрин, за да се избърсне. Най-добре ще е да се върне в каютата, за да оправи този пропуск. Не гореше от желание да си тръгне. Тук поне имаше хора. А в каютата щеше да остане съвсем сам.

Само това ли го задържаше тук?

Ненавиждаше новото усещане, с което живееше съвсем отскоро – че е преследван, че е останал без нито един приятел.

Сякаш всички, на които държеше в този живот, бяха изчезнали в онзи миг, преди близо двадесет и четири часа, когато един тревожен звън го беше пробудил в нощта.

Неприятно му беше да си спомня и срещата с Есбак в студентската столова. Старецът беше съвсем объркан, гласът му звучеше пискливо и уплашено:

– Мистър Фаръл, къде ли не ви търсих! Това е ужасно неприятен инцидент. Нищо не мога да разбера. Имате ли някакво обяснение?

– Не – отвърна Байрън. – Нямам. Кога мога да се върна в стаята, за да си събера багажа?

– Още на сутринта, уверен съм. Току-що изследвахме стаята ви. Няма и следа от радиоактивност над нормалното фоново ниво. Имали сте късмет да се отървете толкова леко. Само минути и бомбата можеше да ви погуби.

– Да, така е, но сега бих желал да си почина.

– Можете да използвате моята стая, а сутринта ще ви настаним някъде другаде, за да прекарате оставащите ви няколко дни. Между другото, мистър Фаръл, има още един проблем.

Есбак се стараше да бъде крайно внимателен. Байрън почти чувстваше как яйчената черупка поддава под тъничките му финикийски крачета.

– Какъв е този проблем? – запита разтревожено той.

– Познавате ли някой, който би си позволил подобна зла шега с вас?

– Да се шегува с мен така? Уверен съм – не.

– Какво възнамерявате да правите в такъв случай? Разбирате, предполагам, че училищните власти не биха желали да се раздухва излишен шум около този инцидент.

И как само повтаряше тази дума „инцидент“!

– Разбирам ви – отвърна сухо Байрън. – Не се тревожете. Не искам да забърквам полицията в разследването. Възнамерявам съвсем скоро да напусна Земята и не бих желал да променям планове си. Няма да предявявам никакви обвинения. Все пак се отървах жив.

На лицето на Есбак се изписа облекчение. Сякаш точно това беше очаквал от него. Случилото се беше само един инцидент, който трябваше час по-скоро да бъде забравен.

Прибра се в стаята си в седем сутринта. Вътре цареше пълна тишина, шепотът беше изчезнал. Нямаше я вече бомбата, също и брояча. Вероятно ги беше отнесъл Есбак, за да ги запокити в езерото. Естествено да се унищожават веществени доказателства е противозаконно, но това е грижа на училищните власти. Байрън натъпка вещите си в куфарите и се обади на регистратурата да го прехвърлят в друга стая. Осветлението беше поправено, както и визифонът. Единственото, което напомняше за среднощния инцидент, беше изкривената метална врата с разтопена брава.

Веднага му дадоха нова стая. Ала Байрън предпочете да използва коридорния телефон, за да се свърже с въздушните таксита. Съмняваше се, че някой го е проследил. Нека училищните власти се чудят къде е изчезнал.

С Джонти се видяха в космопорта. Срещата им беше почти мигновена. Джонти не каза нищо, дори се престори че не го познава, но след като се разминаха, в ръката на Байрън се озова мъничка черна сфера, която всъщност беше индивидуална капсула с билет и пропуск за Родиа.

Фаръл не изгуби много време да разучава капсулата. Не беше запечатана. Упътванията прочете по-късно, в каютата. Информацията беше предадена в протичка, сбита форма.

Вперил поглед в отдалечаващата се сянка на Земята, Байрън се замисли за Сандър Джонти. Познанството им беше съвсем повърхностно до мига, когато нахлу с гръм и трясък в живота му – първо за да го спаси, а сетне да го изпрати на изпълнено с неznайни опасности пътешествие. Знаеше го по име, кимаха си, когато се срещаха, и това бе всичко. Никога не беше го харесвал, дразнеше го хладният му аристократизъм, натруфеното облекло и надутите маниери. Но това нямаше нищо общо със събитията от последните часове.

Байрън потърка небръснатата си брада и въздъхна. Трябваше да признае, че не би имал нищо против сега да е в компанията на Джонти. Този човек определено умееше да владее положението. Знаеше добре какво трябва да се прави, как точно да постъпи Байрън и дори бе успял да го убеди в правотата си. И ето че сега бе останал съвсем сам, млад, безпомощен, лишен от приятели и малко уплашен.

През цялото време се старееше да не мисли за баща си. Но нищо не помагаше.

– Мистър Мелайн.

Името беше повторена няколко пъти, преди Байрън да вдигне глава в отговор на вежливо положената върху рамото му ръка.

– Мистър Мелайн – повтори отново роботът и едва след няколко секунди, в които гледаше облещено, Байрън си припомни, че пътуваше под това име. Беше изписано на билета, с който го бе снабдил Джонти. Под това име му бяха резервирани и каютата.

– Да? Какво има? Аз съм Мелайн.

В гласа на робота се прокрадна свистенето на предварително записаното послание.

– Наредено ми е да ви информирам, че вашата каюта е била заменена с друга и че багажът ви вече е пренесен на новото място. Свържете се с регистратора, за да получите ключа от новата си каюта. Надяваме се, че не сме ви причинили неприятности.

– За какво е всичко това? – Байрън се надигна от креслото и неколцина от седящите наблизко пътници обърнаха глави. – Какво има?

Както и следваше да се очаква, нямаше никакъв смисъл да спори с машина, на която е било дадено определено поръчение. Механичният посланик сведе почтително глава със застинала вежлива човекоподобна усмивка върху лицето, след което се отдалечи.

Байрън излезе от панорамната зала и се нахвърли върху първия срещнат офицер с малко повече плам, отколкото бе предвиждал.

– Вижте какво. Трябва да се срещна с капитана.

Офицерът не прояви ни най-малка изненада.

– Важно ли е, сър?

– Важно е, в името на Космоса! Току-що научих, че е била сменена каютата ми без мое разрешение, и искам да разбера какво означава това.

Байрън съзнаваше, че гневът му далеч не съответства на причината, но вероятно идеше като следствие от натрупаното в него негодуване. Едва се бе спасил от смъртта, наложи се да напусне Земята като подготвен престъпник, не знаеше нито къде отива, нито какво го очаква, а сега на всичкото отгоре го разкарваха из кораба. Чашата преля.

Хрумна му, че на негово място Джонти щеше да действа различно – вероятно по-предпазливо. Е, какво, той не е Джонти!

– Ще повикам регистратора – заяви офицерът.

– Искам да видя капитана – настоя Байрън.

– Щом желаете. – След кратък разговор с помощта на персоналния комуникатор офицерът добави: – Ще ви повикат. Моля, изчакайте.

Капитан Хърм Гордел беше нисък плещест мъж. Той се надигна, когато Байрън влезе, и му подаде ръка.

– Мистър Мелайн, съжалявам за неприятностите.

Лицето му беше ъгловато, увенчано с металически сиви коси,

носеше къси, подрязани мустаци и се усмихваше делово.

– Аз също – увери го Байрън. – Но разполагам с резервация за предварително определена каюта и съм уверен, че дори вие, сър, нямате право да я променяте без мое знание.

– Съгласен съм, мистър Мелайн. Но, разбирате ли, въпросът не търпеше отлагане. Касае се за пътник с важен пост, който пристигна в последния момент и настоя да бъде настанен близо до гравитационния център на кораба. Пътникът страда от сърдечно заболяване, което не му позволява да се излага на прекомерни натоварвания. Нямахме друг избор.

– Добре, но защо избрахте тъкмо мен?

– Все някого трябваше да изберем. Вие пътувате сам, млад сте и няма да се затрудните да живеете в каюта с по-слаба гравитация. – Той плъзна поглед по едрата мускулиста фигура на Байрън. – Освен това ще откриете, че вашата нова каюта е значително по-комфортна. Уверявам ви, не сте загубили нищо от тази размяна.

Капитанът заобиколи бюрото си.

– Ще ми позволите ли лично да ви я покажа?

Байрън с мъка сдържаше възмущението си. Всичко изглеждаше логично и въпреки това случилото се го дразнеше.

Когато излязоха в коридора, капитанът му предложи:

– Ще ми окажете ли честта да се храните на моята маса тази вечер? Първият Скок е планиран за довечера.

– Благодаря ви – отвърна механично Байрън. – Честта ще бъде изцяло моя.

Но поканата му се стори странна. Ако наистина капитанът бе решил да се реваншира за създадените неприятности, избраният начин беше малко пресилен.

Капитанската маса беше най-дългата и се простираше покрай едната стена на салона. Байрън бе настанен в центъра ѝ, откъдето можеше да наблюдава всички. Още щом влезе, стюардът го поведе към мястото му, обозначено с табелка.

Байрън не беше научен на прекомерна скромност. Като син на Фермера на Уайдмос не се нуждаеше от подобна черта на характера. Но като Мелайн той беше само един обикновен гражданин, а такива неща почти не се случваха с обикновените граждани.

Първо, капитанът се бе оказал свършено прав, що се отнася до неговата нова каюта. Предишната му стая беше типично помещение втора класа, докато сега го нагласиха в апартамент със собствена баня, воден

душ и въздушна сушилня.

Новата каюта беше близо от офицерския сектор и униформите тук бяха обичайна гледка. Поднесоха обяда в стаята му, и то на сребърен поднос. Малко преди вечеря неочаквано се появи и бръснарят. Всичко това беше напълно естествено за пътник от първа класа на луксозен космически лайнер, но не и за човек като Мелайн.

Всъщност бръснарят се бе появил само минута след като Байрън се върна от дълга и внимателно планирана следобедна разходка из коридорите на кораба. Почти на всяка крачка се бе натъквал на членове на екипажа – вежливи, предлагащи услугите си да го упътят. И все пак бе съумял да се прокрадне незабелязан до „140 Д“ – предишната му каюта, в която така и не успя да отседне.

Спря се да запали цигара, докато един от пътниците свие зад ъгъла на коридора. След това натисна звънеца на вратата. Но отговор не последва.

Старият ключ все още беше у него. Без съмнение нечий пропуск. Байрън пхна сребристия къс метал в ключалката и активира вградената фотоклетка. Вратата се отвори и той пристъпи вътре.

Точно от това се нуждаеше. Остави вратата да се затвори автоматично след него. Още с влизането си бе узнал най-важното. Предишната му каюта не беше заета – тук нямаше никаква важна клечка с болно сърце. Леглото беше непокътнато, гардеробът – празен. Дори въздухът в стаята показваше, че е необитаема.

Значи луксът, с който го обкръжаваха, целеше единствено да го задържи далеч от предварително запазената за него каюта. Но защо се налагаше да го подкупват по този начин? Какво бе привлякло вниманието им – каютата или той самият?

Все още ненамерил отговор на този въпрос, Байрън се надигна вежливо от масата, следвайки примера на другите – капитанът влезе и зае мястото си близо до него.

Защо все пак го бяха преместили?

Из кораба се носеше тиха музика, а стените, отделящи салона за хранене от панорамната зала, бяха изтеглени встрани. Намалиха осветлението, над тях блестяха само бледооранжеви лампи. Отминали бяха първите часове, когато пристъпите на космическа болест след изстрелването и гравитационните промени бяха най-остри, и сега салонът беше пълен.

Капитанът се наклони лекичко към Байрън и рече:

– Добър вечер, мистър Мелайн. Как намирате новата каюта?

– Прекалено добра за мен, сър. Не съм свикнал да живея в подобен разкош. – Изрече тези думи с равен монотонен глас и за миг му се стори, че на лицето на капитана се изписа изненада.

Когато поднасяха десерта, подвижният покрив на панорамната зала беше вдигнат, а светлините в салона угасени. Нито Слънцето, нито която и да било от планетите се виждаха на тази необятна тъмна сцена. Гледаха право към Млечния път, който се простираше пред тях като път, обсипан с ярки блестящи звезди.

Разговорите секнаха някак от само себе си. Всички завъртяха креслата си така, че да виждат звездите. Вечерящите се бяха превърнали в зрители, а музиката – в едва доловим шепот.

Откъм говорителите се разнесе звучен, уверен глас:

– Дами и господа! Готови сме за нашия първи Скок. Предполагам, повечето от вас имат теоретична представа какво представлява Скокът. Но немалка част никога не са го изпитвали. Именно заради хората от втората група ще си позволя това кратко въведение.

Терминът Скок означава точно това. Както е известно, невъзможно е да се придвижваме със скорост, по-голяма от тази на светлината, докато се намираме в материалното пространство. Това е природен закон, открит в далечни времена от известния учен Айнщайн – така поне се предполага сега. Но дори ако летим със скоростта на светлината, ще ни бъдат необходими много години, за да стигнем звездите.

Ето защо се налага да напуснем пределите на пространствено-времевия континуум и да навлезем в малко познатото царство на хиперпространството, където времето и разстоянието нямат никакво значение. Все едно, че плуваме през тесен пролив, за да се прехвърлим от един океан в друг, вместо да обикаляме по вода континента.

За целта естествено ни е необходима огромна енергия, с помощта на която ще проникнем в това „пространство в пространството“ – както го наричат някои. Налага се също да се извършат изключително прецизни изчисления, за да сме сигурни, че ще излезем в нормалния Космос точно там, където ни е нужно. Резултатът от разхода на тези енергийни и интелектуални ресурси е пресичането на огромни пространства за нулево време. Само благодарение на Скока за нас са възможни пътешествията в междузвездното пространство.

До Скока, който ни предстои да извършим, остават приблизително десет минути. Предварително ще бъдете известени за началото. Единственото, което ще изпитате, ще бъде краткотрайно неразположение, ето защо надявам се да запазите спокойствие. Благодаря ви.

Всички светлини в кораба угаснаха и само звездите останаха да греят.

След кратка пауза се разнесе поредното съобщение:

– До Скока остава една минута.

После същият глас се зае да отброява секундите:

– ...петдесет... четиридесет... тридесет... двадесет... десет... пет... три... две... едно...

Това, което последва, беше като мигновено изключване от съществуването, удар, чието ехо отекна дълбоко в тялото на всеки един от пътниците.

И в тази неизмерима частица от секундата корабът пресече сто светлинни години и от границите на Слънчевата система се озова дълбоко в междузвездното пространство.

– Погледнете звездите! – извика някой близо до Байрън.

Залата се изпълни с развълнуван шепот, последваха нови възклицания:

– Звездите! Вижте звездите!

Защото в същата тази неизмеримо малка частица от времето звездите отвън се бяха променили коренно. Центърът на огромната галактика, която се простираше на тридесет хиляди светлинни години от единия до другия си край, сега беше по-близо и звездите се бяха умножили. Бяха разпилени върху черното кадифе на космическото пространство като ситен прашец, а по-близките грееха неопишуемо ярко.

Някак несъзнателно Байрън си спомни началото на поемата, написана от него на романтичната възраст деветнадесет години – когато за пръв път бе полетял в Космоса към Земята, която сега напускаше. Устните му се раздвижиха беззвучно:

„Звездите като прах обгръщат ме
в мъгла от жива светлина.
И Космоса безбрежен виждам аз,
завъртайки наоколо глава.“

В този момент запалиха светлините и Байрън забрави за Космоса също така внезапно, както преди миг беше погълнат от него. Отново седеше в салона на космическия лайнер, вечерята привършваше и разговорите наоколо бяха взели прозаична насока.

Погледна ръчния си часовник, вдигна замислено поглед и след това отново вперил очи в него. Разглежда го дълго, почти цяла минута. Това

беше същият часовник, който бе оставил в спалнята си през изминалата нощ в непосредствена близост до убийствената радиация, а на сутринта бе прибрал заедно с багажа си. Колко ли пъти го беше поглеждал оттогава? Сверявал бе времето и се бе възползвал от останалата информация, която буквално се набиваше в очите му?

Каишката на часовника беше бяла, а не синя. Бяла!

Постепенно събитията от предната нощ започнаха да си застават на мястото, всички събития. Странно как един-единствен факт бе в състояние да промени цялостната картина.

Байрън подскочи и промърмори набързо някакво извинение. Да напуснеш масата преди капитана беше нарушение на етикецията, но сега това му се струваше маловажно.

Върна се припряно в стаята, като прескачаше задъхано стъпалата и потропваше нетърпеливо пред асансьорните шахти с нулева гравитация. Заклучи вратата отвътре и огледа банята и вградените гардероби. Съмняваше се, че ще завари някого, който се спотайва вътре. Сигурно още преди часове си бяха свършили работата.

Сетне грижливо прегледа багажа си. Бяха пипали внимателно. Нямахте следи, че са влизали, но въпреки това бяха взели всички документи за самоличност, писмата до баща му и дори индивидуалната капсула с препоръчителното писмо до Хинрик от Родиа.

Ето защо го бяха преместили! Нито предишната, нито новата каюта ги интересуваха, а самият процес на преместване. Близко час те съвсем законно – Космосе, съвсем законно! – бяха разполагали с багажа му и бяха използвали тази възможност за своите цели.

Байрън приседна на широкото двойно легло и напрегна яростно ума си, но това не помогна. Клопката беше заложена безпогрешно. Всичко е било планирано предварително. И ако не беше забравил часовника си в спалнята през онази нощ, никога нямаше да разбере колко е стегната мрежата, която Тирани бе хвърлила през Космоса.

Откъм вратата се разнесе тих звън.

– Влез – извика той.

Беше стюардът, който произнесе почтително:

– Капитанът би желал да узнае дали може да направи нещо за вас, сър. Изглеждахте обезпокоен, когато напуснахте масата.

– Добре съм – отвърна Байрън.

Значи го държаша под наблюдение! В този миг схвана, че няма да се измъкне и че корабът го отнасяше – с всички възможни удобства – право към неговата гибел.

ГЛАВА IV

Свободен?

Сандър Джонти впери хладен поглед в очите на другия.

– Изчезнало, казваш – рече той.

Рицет прокара длан по зачервеното си лице.

– Нещо е изчезнало. Не зная какво точно. Може би е документът, който издирваме. Всичко, което знаем, е, че произхожда от периода между петнадесети и двадесет и първи век – според примитивния земен календар – и че е крайно опасен.

– Има ли някаква причина да мислим, че липсващият е именно онзи документ?

– Само косвени доказателства. Бил е охраняван грижливо от земното правителство.

– Остави това. Всеки землянин се отнася почитателно към който и да било документ от неговото минало. Това идва от смешната им привързаност към традициите.

– Но той е бил откраднат и въпреки това те не са направили кражбата публично достояние. Защо им е да пазят само празна кутия?

– Предполагам, че не биха желали да признаят пред света изчезването на една свята реликва. Въпреки всичко не мога да повярвам, че е попаднал в ръцете на младия Фаръл. Нали го държеше под наблюдение!

– Не го е взел той – усмихна се другият.

– Откъде знаеш?

Агентът на Джонти тържествуващо взриви своята бомба:

– Защото документът е изчезнал преди двадесет години!

– Какво?

– Никой не го е виждал от двадесет години насам.

– Значи някой ни е изпреварил с деветнадесет години и половина.

Джонти се замисли.

– Няма значение – заяви той. – Не може да има значение.

– И защо?

– Защото съм на Земята от месеци. Преди да пристигна, бях склонен да вярвам, че на тази планета може да е скрита полезна за нас информация. Но я помисли! В онези времена, когато Земята е била единствената обитаема планета в галактиката, от военна гледна точка тя е била примитивна. Единственото оръжие, което притежавала, са били

недодяланите атомни бомби и дори не разполагала с подходяща защита от тях. – Той махна с ръка към синкавия хоризонт, озарен от радиоактивното лъчение. – И тъй като съм само временно тук, виждам нещата още по-ясно. Смешно е да предполагаме, че бихме могли да научим нещо ценно от общество с подобно ниво на военната технология. Открай време съществуват какви ли не легенди за забравени познания, винаги е имало хора, склонни да разпространяват култа към примитивното, които са правели най-различни смехотворни изявления за праисторическите цивилизации на Земята.

– Но Фермерът беше човек със забележителна интелигентност – възрази Рицет. – И той ни съобщи, че това е крайно опасен документ. Спомнете си думите му. Неведнъж съм мислил над тях: „Това означава смърт за Тирани и може би за нас, но живот за останалата част от галактиката.“

– Фермерът, подобно на всички простосмъртни, може да греши.

– Но, сър, ние нямаме и най-малка представа за същината на този документ. Възможно е например да става въпрос за нечий непубликувани лабораторни изследвания. Или да е нещо, което нито един землянин не би сметнал за оръжие, нещо, което не прилича на оръжие и...

– Глупости. Ти си човек с военно образование и би трябвало да си запознат по-добре с въпроса. Единствената насока, в която човечеството е бележело непрестанен напредък и успешно развитие, е военната технология. Няма такова потенциално оръжие, което да остане нереализирано в продължение на десет хиляди години. Рицет, смятам да се върнем на Лингейн.

Рицет вдигна рамене. Не изглеждаше никак убеден.

Също и Джонти. Документът беше изчезнал и този факт бе от съществено значение. Щом е бил откраднат, значи си е заслужавал труда! Кой знае в чии ръце е попаднал?

Най-неприятната възможност беше да е станал притежание на Тирани. Спомни си колко настоятелен беше Фермерът, когато ставаше дума за документа. На никого, дори на Джонти не беше разкрил цялата истина. Фермерът бе подчертал, че документът носи неминуема смърт и че е като нож с две остриета. Джонти стисна ядно устни. Този глупак с неговите идиотски намеци! А ето че сега е в ръцете на тиранийците.

И какво ще стане, ако подобна тайна е станала достояние на някого като Аратап? Аратап! Сега, след като Фермерът бе излязъл от играта, той беше единственият непредсказуем участник, както и най-опасният противник от Тирани.

Саймък Аратап беше дребен на ръст, кривокрак и с присвити очи. Имаше набито телосложение, типично за обитателите на Тирани, ала въпреки че срещу него стоеше доста едър и мускулест представител на поробените светове, той не бе изгубил и капчица от самоувереността си. Аратап беше вдъхновен последовател (второ поколение) на онези смелчаги, които бяха изоставили своя ветровит, безжизнен свят и се бяха пръснали из безкрая, за да завладеят и поставят под своя опека богатите и населени планети от района на мъглявината.

Баща му беше командвал флотилия от малки, подвижни и маневрени кораби, които нанасяли бързи атаки, а сетне изчезвали, за да се появят на друго място и отново да нанесат мълниеносен удар срещу слабо подвижните, тромави военни кораби на противника.

И докато в тази отминала война световите от мъглявината се бяха придържали към старите догми за водене на сражения, силите на Тирани използваша съвсем нова тактика. Почти винаги масивните, блестящи кораби откриваха насреща си космическа пустош вместо дебнеш ги противник и бързо губеха запасите си от енергия. От своя страна Тирани предпочиташе да заложи на бързината и взаимодействието вместо на бойната мощ и така разкъсването от вътрешни противоречия кралства падаха едно след друго (при това всяко почти се радваше на нещастieto на своя съсед, прикривайки се зад плътната стоманена завеса на своя флот, докато не дойде и неговият ред).

Но тази война бе приключила преди повече от петдесет години. Сега районът на мъглявината беше в краката на Тирани и оставаше само да бъде окупиран и обложен с данъци.

Моите предци са завладявали светове, мислеше си с горчивина Аратап, а аз трябва да се занимавам с отделни противници.

Той отново погледна към младежа, седнал насреща му. Едър, широкоплещест, със замислено вгълбено лице и почти смешно къса прическа. В известен смисъл Аратап изпитваше дори съжаление към него. Младежът очевидно беше изплашен.

Ала Байрън не беше склонен да окачества владеещите го чувства като „уплаха“. Попитаха ли го, щеше да определи състоянието си като напрегнато. През целия си живот бе приучван да вижда в жителите на Тирани свои господари. Дори собственият му баща, силен и непокорен мъж, човек на почит и уважение сред хората си, някак се губеше и смаляваше пред тиранийците.

На Уайдмос те обикновено идваха на почетни посещения, а и да получат годишния налог, който наричаха данък. Фермерът на Уайдмос

беше човекът, отговорен за събирането и предаването на този данък, наложен със сила на планетата Нефелос, а тиранийците имаха власт да проверяват всички счетоводни документи.

Иска или не, Фермерът трябваше да ги придружава по време на посещенията. Настаняваха ги на най-почетното място на масата и винаги сервираха първо на тях. Когато заговореха, другите разговори утихваха.

Още като малък Байрън неведнъж се бе питал защо трябва да се отнасят с подобно уважение към тези дребни и грозновати хорица, но с течение на времето научи, че за баща му те са онова, каквото е той за своите подчинени. Той дори свикна, когато разговаряше с тях, да се обръща с почителното „ваше превъзходителство“.

Толкова дълбоко в него бе заложено това почително отношение, че и сега, седнал срещу един от господарите, почти трепереше от напрежение.

Корабът, на който бе гледал като на затвор, наистина се превърна в такъв в деня, когато се приземиха на Родиа. Двама мрачни офицери позвъниха на вратата, после влязоха и застанаха от двете му страни. След тях се появи капитанът и произнесе със сух глас:

– Байрън Фаръл, като капитан на този кораб ви поставям под арест, докато бъдете разпитан от Комисаря на Великия крал.

Оказа се, че Комисарят е тъкмо дребничкият тираниец, който седеше сега пред него със замислено и равнодушно изражение. А Великия крал беше всъщност Ханът на Тирани, който все още живееше в легендарния каменен дворец на родната планета на тиранийците.

Байрън се огледа крадешком. Не бяха го завързали, но наблизко стояха четирима пазачи, облечени в сините униформи на Междупланетната полиция. И четиримата носеха оръжие. Пети униформен, с пагони на майор, седеше на бюрото до Комисаря.

Комисарят най-сетне се обърна към него:

– Както може би знаете... – гласът му беше писклив и тънък – ...вашият баща, доскорощният Фермер на Уайдмос, беше екзекутиран по обвинение в измяна.

Воднистите му очи се впериха в Байрън. На пръв поглед изглеждаха почти състрадателни.

Байрън запази самообладание. Но вътрешно кипеше от гняв, че не е в състояние да предприеме нищо. Щеше да се почувства неизмеримо по-добре, ако можеше да извика или да се нахвърли върху тях, но това нямаше да върне баща му от гроба. Изведнъж разбра какво целяха с тази пряка атака. Искаха да сринат защитата му и да го накарат да се

предаде. Е, ако беше така, очакваше ги провал.

– Името ми е Байрън Мелайн – заяви той – и идвам от Земята. Ако се съмнявате в моята самоличност, можете да се свържете със Земния консул.

– Така е, но в момента все още сме на нивото на предварителния разпит. Казвате, че се наричате Байрън Мелайн и идвате от Земята. И въпреки това – Аратап посочи документите пред него – тук има писма, написани от Уайдмос и адресирани до сина му. Разполагаме също със студентска лична карта и зрелостно свидетелство на името на Байрън Фаръл. Открихме тези документи във вашия багаж.

Байрън почувства, че го завладява отчаяние, но се постара да го прикрие.

– Моят багаж е бил претърсен незаконно, ето защо отричам тези така наречени доказателства.

– Не се намираме в съда, мистър Фаръл, или Мелайн. Как ще обясните съществуването им?

– Щом сте ги открили в моя багаж, значи някой друг ги е поставил там.

Комисарят пропусна това твърдение покрай ушите си и Байрън остана изненадан. Оправданията му звучаха глупаво и едва ли можеха да убедят когото и да било. И въпреки това Комисарят не им обърна внимание, а почука с пръст по индивидуалната капсула.

– А това препоръчително писмо до Управителя на Родиа? И то ли не ви принадлежи?

– Не, то е мое. – Тук Байрън стъпваше в познати води. В препоръчителното писмо не се споменаваха истинското му име. Той продължи: – Съществува заговор за покушение срещу живота на Управителя...

Той млъкна почти веднага. Сега, когато най-сетне бе настъпил мигът да произнесе тази грижливо замислена реч, всичко му се стори неубедително. Нищо чудно, че Комисарят се подсмиваше цинично.

Не, Аратап не се подсмиваше. Той въздъхна и с ловки, обиграни движения свали контактните си лещи, а сетне ги постави внимателно в чашата със солен разтвор на бюрото пред себе си. Очите му изглеждаха още по-воднисти.

– И вие знаете за него? – попита той. – Научили сте го на Земята, на петстотин светлинни години оттук? Интересно, защото нашата полиция на Родиа не е чула нищо подобно.

– Защото полицията е тук. А планът е бил разработен на Земята.

– Разбирам. И вие сте техен агент? Или искате да предупредите

Хинрик за опасността?

- Второто, разбира се.
- Наистина ли? И защо сте намислил да го предупредите?
- Заради наградата, която се надявам да получа.

Аратап се усмихна.

– Е, това поне прозвуча вярно и предаде известна достоверност на предишните ви твърдения. И какви са подробностите около този заговор, за който говорите?

– Ще ги разкажа само на Управителя.

Моментно колебание, сетне Комисарят вдигна рамене.

– Добре. Тирани не се интересува от местните политически проблеми. Ще ви организираме среща с Управителя и с това ще допринесем за неговата безопасност. Моите хора ще ви задържат, докато си получите обратно багажа, а сетне ще ви освободим. Отведете го.

Последното нареждане бе отправено към въоръжените пазачи, които излязоха с Байрън. Аратап постави обратно контактните си лещи и в същия миг изгуби безпомощния вид, който придобиваше, когато ги сваляше.

След това се обърна към майора и рече:

– Смятам да държим под око младия Фаръл.

Офицерът кимна отсечено.

– Слушам! За миг си помислих, че сте му повярвали. Да си призная, историята му е доста необезбедителна.

– Така е. Мисли си, че ще се измъкне лесно. Никак не е трудно да манипулираш тези млади глупаци, които се учат на шпионски интриги от филмите. Няма съмнение, че това е синът на бившия Фермер.

При тези думи майорът го погледна колебливо.

– Уверен ли сте? Доказателствата, с които разполагаме срещу него, са крайно недостатъчни.

– Нима смяташ, че някой се опитва да ни води за носа? И с каква цел?

– Може би младежът е само примамка, целяща да отвлече вниманието ни от истинския Байрън Фаръл?

– Не. Прекалено театрално е. А и разполагаме с фотокуб.

– Какво? На момчето?

– На сина на фермера. Ще го видиш ли?

– Иска ли питане?

Аратап изгърколи на бюрото мъничък стъклен куб, черен и непрозрачен.

– Възнамерявах – заяви той – да го използвам в разговора, ако беше възникнал подходящ момент. Доста фина изработка. Не знам, майоре, дали си виждал нещо подобно. Правят ги съвсем отскоро във вътрешните светове. На външен вид изглежда като най-обикновен фотокуб, но преобърнеш ли го наопаки, задейства се миниатюрен молекулярен процесор, който го прави съвсем прозрачен. Идеята е великолепна.

Той преобърна куба. За миг стените му проблеснаха, сетне се проясниха, сякаш внезапен повей бе разсеял покриващата ги черна мъгла. Аратап го разглеждаше равнодушно, скръстил ръце.

Изведнъж изображението в куба се проясни и двамата видяха усмихнато младежко лице, едновременно живо и застинало за вечността.

– Този предмет – обясни Аратап – открихме сред вещите на бившия Фермер. Какво ще кажеш?

– Без съмнение това е същият младеж.

– Така е – кимна тираниецът, като разглеждаше замислено фотокуба. – Знаеш ли, чудя се не може ли да се направят шест изображения, като се използва същият метод, всяко едно върху отделна стена на куба? Шест последователни фотографии, които да се преливат една в друга, когато завърташ куба, така че неподвижното изображение да стане подвижно и да ни разкрие нови черти. Майоре, та това е цяло ново изкуство! – В гласа му се долавяше ентузиазъм.

Майорът отвърна с презрителен поглед, което накара Аратап да забрави за артистичните си разсъждения и да добави:

– Значи няма да изпускате от очи Фаръл?

– Несъмнено.

– Наблюдавайте и Хинрик.

– И Хинрик?

– Разбира се. Нали затова освободихме момчето. Трябва да науча някои неща. Например защо Фаръл иска да се срещне с Хинрик? Каква е връзката между тях? Покойният му баща никога не играеше без сигурен коз. Уверен съм, че е бил свързан с някоя тайна организация. Но и досега нямаме никакви доказателства за съществуването ѝ.

– Едва ли Хинрик е въввлечен в нея. Не е надарен нито с интелигентност, нито със смелост.

– Така е. Но може би тъкмо защото е идиот, би могъл да послужи на нечии замисли. Ако наистина е така, той е слабото звено във веригата. Не можем да си позволим да пропуснем подобна възможност.

Той махна с ръка, майорът отдаде чест, обърна се и излезе със строга стъпка.

Аратап въздъхна, завъртя замислено куба в ръка и проследи надигащата се нагоре по стените чернилка, подобна на мастилен прилив.

Животът по време на баща му е бил доста по-прост. Да прегaziш някоя планета е означавало да се окъпеш във величие, в сравнение с което тези предпазливи маневрирания около един-единствен човек изглеждаха по-скоро жалки.

Но и необходими.

ГЛАВА V

Глава не се скланя лесно

Като обител на Homo sapiens Родийската управа съвсем не е толкова древна както Земята. Не изглежда древна дори в сравнение със световите на Сириус и Кентавър. Планетата Арктур например вече е била заселена от двеста години, когато първите кораби са пристигнали в мъглявината Конска глава и са се натъкнали на гнездо от стотина планети с кислородно-водна атмосфера. Те били разположени близо една до друга и представлявали невероятно откритие, защото макар във Вселената да има множество космически тела, малко от тях са подходящи за човека.

В галактиката съществуват между сто и двеста милиарда излъчващи звезди. Около тях са разпръснати приблизително петстотин милиарда планети. Една част са с гравитация, два пъти по-голяма от земната, а друга – с два пъти по-малка. Някои са горещи, други – студени. Някои притежават отровна атмосфера. Планетните атмосфери се състоят предимно или изцяло от неон, метан, амоняк, хлор, среща се дори силикон тетрафлуорид. На едни планети няма и капка вода, други са покрити с океани от чист серен двуокис. Има и такива, на които не се среща въглерод.

Достатъчен е само един от изброените фактори и споменатият свят се превръща в необитаем. Но въпреки това остават повече от четири милиона годни за обитаване планети.

Точният брой на заетите до момента е спорен. Според „Стандартен галактически алманах“, който сам признава, че се позовава на неубедителни данни, Родиа е била 1098-ата планета, заселена от човека.

Колкото и странно да звучи, Тирани, която по-късно завладява Родиа, е 1099-ата.

Историята на района на мъглявината почти по нищо не се отличава от завладяването на останалите. В началото за съвсем кратък период възникнали планетни републики, като всяко правителство се ограничавало в пределите на своята планета. В процеса на ускорено индустриално развитие били колонизирани, а след това интегрирани в обществото и съседните. Постепенно възникнали малки империи, чиито интереси неизбежно се пресичали.

Една по една по-могъщите империи успели да установят хегемония

върху близките до тях обитаеми светове, но същевременно били разкъсвани от вътрешни борби и противоречия.

Единствено Родиа съумявала да запази политическа стабилност за продължителен период от време под управлението на династията на Хинриадите. И може би само няколко столетия делели тази династия от изграждането на империя, която да се разпростре в пределите на мъглявината, когато на сцената се появила планетата Тирани и постигнала същата цел едва за десет години.

Странно наистина, че успял тъкмо народът на Тирани. Защото през цялото си седемстотингодишно съществуване та чак до този момент тиранийците имали успех единствено в създаването на самостоятелна държава, която дължала свободата си предимно на суровия климат на планетата, крайния недостиг на вода и пустинния пейзаж.

Ала дори след като Тирани наложила властта си, Управата на Родиа останала да съществува. Даже се разраснала. Хинриадите се радвали на популярност сред народа си, може би по тази причина била запазена и властта им. Тирани не се интересувала на кого ръкопляскаат, важното било да получава редовно наложения данък.

За по-сигурно Хинриадите въвели нови принципи на управление. Върховната длъжност открай време била изборна вътре във фамилията и се давала на най-способния. По същата причина семейството можело да осиновява при необходимост подходящи кандидати.

Ала с течение на времето тиранийците се постарали да сложат ръка и на този избор и ето че само двадесетина години по-късно, не без тяхна намеса и със съвсем конкретна цел, за Управител бил избран Хинрик – петият от рода. Тирани сметнала този избор за съвсем подходящ.

Още по времето на изборите Хинрик бил смятан за красавец и до ден-днешен той бе запазил впечатляващата си осанка, с която се перчесе при всяка реч пред родианския парламент. Имаше посивели пригладени коси, гъсти мустаци, черни като очите му.

В този момент той разговаряше с дъщеря си, която едва съдържаше напирания гняв. Не й достигаха само няколко сантиметра, за да е колкото него на ръст, а Управителят бе висок метър и осемдесет. Девојката беше стройна, с тъмни коси, черни очи и зачервено от възбуда лице.

– Не мога да го направя! – заяви тя. – Няма да го направя!

– Но, Арта – възрази Хинрик, – говориш необмислено. А аз какво да сторя? Каж ми, какво? Какъв избор имам в моето положение?

– Ако мама беше жива, щеше да намери изход. – И девојката тропна с крак. Името ѝ беше Артемизия, царствено име, с което се даряваше

по една жена от всяко поколение Хинриади.

– Да, да, без съмнение. Майка ти наистина си я биваше. Понякога дори ми се струва, че си взела всичко от нея и нищичко от мен. Но, Арта, трябва да му дадеш поне малка възможност. Не забеляза ли в него нито една привлекателна черта?

– Като например?

– Ами например... – той махна объркано с ръка и се предаде. Приблужи до нея, сложи утешително ръка на рамото ѝ, но тя се дръпна и алената ѝ рокля се развя в здрача.

– Прекарах цяла вечер с него – заяви девойката огорчено. – Той дори се опита да ме целуне. Беше направо отвратително!

– Всички хора се целуват, мила. Сега не сме във времето на баба ти – с цялото уважение към онази епоха. Целувката не означава нищо – или почти нищо. Младежка кръв, Арта, младежка кръв.

– Глупости, младежка кръв. Единственият път, когато в жилите на този отвратителен дребосък е текла младежка кръв, е било преди петнадесет години – след поредното кръвопреливане. Татко, той е поне с десет сантиметра по-нисък от мен! Как да се появя сред обществото в компанията на един пигмей?

– Но той е човек с тежест. Изключително важен!

– Това не увеличава и с един сантиметър ръста му. Той е кривокрак, както и всички негови сънародници, и устата му мирише.

– Устата му мирише?

Артемизия сбърчи нос.

– Точно така, мирише. Ужасно неприятно. Това никак не ми се понрави и аз му го казах.

Хинрик зяпна от изненада, след това прошепна пресипнало:

– Казала си му го? Искаш да кажеш, че си съобщила на един висш сановник от Кралския съд, че устата му мирише?

– То си е така. Какво да направя, като имам нос? Така че когато той си позволи да ме доближи, аз го блъснах. Ама и той представляваше една гледка! Да знаеш само как се просна по гръб и размаха крака. – Тя помръдна с пръсти, за да илюстрира казаното, но Хинрик пропусна демонстрацията, тъй като беше притиснал ужасено лицето си с ръце и издаваше протяжни стонове.

Сетне надникна отчаяно през сплетените си пръсти.

– И какво ще стане сега? Как си могла да постъпиш по този начин?

– Нищо не можах да направя. Знаеш ли какво ми каза той? Знаеш ли какво ми каза? Това беше последната капка. Беше направо

прекалено. Тогава си рекох, че не мога да го понасям, дори да е висок три метра.

– Но... но какво ти каза той?

– Каза ми – съвсем като във филмите, татко!, – той ми каза: „Я виж ти! Госпожичката имала зъбки! Толкова по-добре!“ А след това двама прислужници му помогнаха да се надигне. Но повече не посмя да ми диша в лицето.

Хинрик, сгърчен в креслото, вдигна глава към дъщеря си и я погледна обнадежен.

– Но нали би се съгласила да се омъжиш за него? Не е необходимо да го обичаш. Защо не го направиш само заради положението...

– Какво искаш да кажеш с това, че не било необходимо да го обичам? Да кръстосам например пръстите на лявата си ръка, докато подписвам с дясната брачния договор ли?

Хинрик имаше съвсем объркан вид.

– Не, разбира се. Какво ще постигнеш с това? Нима наистина смяташ, че кръстосаните пръсти имат някакво значение за валидността на брачния договор? Арта, да си призная, изненадан съм от глупавото ти предположение.

Артемизия въздъхна.

– А ти какво смяташ?

– Какво да смятам? Виждаш ли, вече си успяла да развалиш всичко. Не мога да се занимавам с моите важни дела, когато непрестанно спориш с мен. За какво всъщност говорех?

– Трябвало да се престоря, че желая да се омъжа за него – или нещо подобно. Спомни ли си?

– А, да. Така де, исках да кажа, че не бива да го взимаш твърде на сериозно.

– Значи, позволяваш ми да си имам любовници?

Хинрик замръзна и сбърчи чело.

– Арта! Възпитах те да бъдеш скромна и изпълнена с достойнство девойка. Към това се стремеше и майка ти. Как можеш да говориш подобни неща? Това е срамно!

– А не е ли срамно твоето предложение?

– Не – щом аз го правя. Аз съм ти баща. Но момиче като теб да говори по този начин!

– Добре де, казаното е казано. Нямам нищо против любовниците. И със сигурност ще имам такива, ако ми наложиш да се омъжа в името на държавната политика. – Тя сложи ръце на кръста си и широките ръкави

на блузата ѝ се спуснаха, разкривайки мургавите ѝ рамене. – А какво ще правя, когато няма да съм в компанията на моите любовници? Та той ще си остане мой съпруг и само мисълта за това ме изпълва с отвращение.

– Скъпа моя, той е само един старец. Съвместният ти живот с него няма да продължи дълго.

– Нямало значи да продължи дълго! Благодаря ти. Само преди пет минути твърдеше, че имал младежка кръв. Забрави ли?

Хинрик разпери ръце и ги отпусна уморено.

– Арта, този човек е жител на Тирани и притежава висок пост. На почит е в самия двор на Хана.

– При Хана може наистина да е на почит. Нищо чудно, ако и Ханът мирише като него.

Хинрик зяпна ужасено и застина. Почти машинално погледна през рамо. Сетне произнесе пресипнало:

– Никога не повтаряй тези думи.

– Ще го направя, ако ми се прииска. Освен това твоят жених вече има три съпруги. – Тя вдигна ръка. – Не Ханът, а човекът, за когото настояваш да се омъжа.

– Но те са починали – побърза да възрази развълнувано Хинрик. – Арта, те са умрели отдавна. Нима си мислиш, че ще позволя на дъщеря си да се омъжи за многоженец? Ще го накараме да представи нужните документи. Бил е женен за тях последователно, а не едновременно и сега и трите са мъртви.

– Не съм изненадана.

– О, Божичко мили, какво да сторя? – Той направи последен опит да спаси положението. – Арта, такава е цената, за да носиш фамилията на Хинриадите и да си дъщеря на Управителя.

– Не съм молела нито за едното, нито за другото.

– Това няма нищо общо с въпроса. Исках да кажа, че това е неделима част от галактическата история. Разбери, Арта, има такива мигове, в които стабилността на държавата, безопасността на планетите, интересите на народа изискват, а-а...

– Някое нещастно момиче да проституира!

– О, колко вулгарно! Някой ден, предупреждавам те, ще изгърсиш нещо подобно на публично място.

– Е, такава съм и нищо не мога да направя. Предпочитам да умра. Готова съм на всичко, само не и на това. Така и ще постъпя.

Управителят се изправи и протегна ръце към нея. Тя изтича към него, обляна в сълзи, и зарови глава на гърдите му.

– Не мога, татко! Не мога! Не ме принуждавай.

Той я потупа несръчно.

– Но какво ще правим, ако не ме послушаш? Ако Тирани остане разочарована, те ще ме свалят от поста, ще ме затворят, може би дори ще ме екзек... – той се задави, докато произнасяше думата. – В какви тъжни времена живеем, Арта, наистина тъжни. Миналата седмица осъдиха на смърт Фермера на Уайдмос и доколкото ми е известно, присъдата е била изпълнена. Помниш ли го, Арта? Само преди половин година ни гостува в двора. Едър мъжа с голяма кръгла глава и дълбоки очи. В началото ти малко се боеше от него.

– Спомням си.

– Е, вече не е между живите. Кой знае? Може аз да съм следващият. Твоят беден, нещастен баща! Тъжни времена наистина. Идвам ни е на гости и сега вероятно сме под подозрение.

Тя внезапно се отдръпна от него.

– Защо да сме под подозрение? Не си заговорничил с него, нали?

– Аз ли? Разбира се, че не. Но ако си позволим да нанесем оскърбление на Великия Хан, като откажем съюза с един от неговите любимци, нищо чудно да им хрумне някоя подобна мисъл.

Хинрик отново закръши ръце, но беше прекъснат от приглушения сигнал на визифона. Той се огледа неспокойно.

– Ще приема разговора в моята стая. А ти си почивай. Поспи малко и ще се почувстваш по-добре. Ще видиш. Сега си малко изнервена.

Артемизия го изпроводи с поглед и се навъси. Лицето ѝ беше замислено и за минута гърдите ѝ спряха да се повдигат.

Припрени стъпки приближиха вратата ѝ и тя се обърна.

– Какво има? – запита Артемизия с малко по-рязък глас, отколкото искаше.

На прага стоеше Хинрик и преглъщаше уплашено.

– Обади се майор Андрос.

– От Междупланетната полиция?

В отговор Хинрик кимна.

– Но той не възнамерява да те... – поде развълнувано Артемизия, сетне млъкна, изплашена от предположението си и тръпнеща да научи истинската причина.

– Пристигнал е някакъв младеж, който моли за аудиенция. Не го познавам. Защо му трябва да идва тук? Бил от Земята. – Той се задъха, олюля се и се подпря, сякаш мислите му се носеха в кръг и трябваше да ги следва.

Момичето изтича и го сграбчи за ръката.

– Сядай, татко – нареди му тя. – Разкажи ми какво се е случило. – Тя го разтърси и с това като че ли прогони част от завладялата го паника.

– Не зная съвсем точно – прошепна той. – Някакъв младеж искал да се срещнем, за да ми разкрие подробностите около план за покушение срещу мен. Покушение срещу моя живот! Казаха ми, че трябва да го изслушам. – Той се усмихна тъпо. – Хората ме обичат. Никой не иска да ме убие. И защо ще го правят? Защо?

Гледаше я напрегнато, но веднага щом девойката заговори, лицето му се успокои.

– Разбира се, че никой не желае смъртта ти.

– А може би са другите? – предположи страхливо той.

– Кои?

Той се наведе над ухото ѝ и зашепна:

– Тиранийците. Фермерът на Уайдмос идва тук вчера, а те го убиха.

– Гласът му изтъня още повече. – И ето че сега са изпратили някого, за да убие мен.

Артемизия сграбчи рамото му и го стисна, колкото сила имаше.

– Татко! – извика тя. – Замълчи! Не казвай нищо повече! Слушай ме. Никой няма да те убие. Чуваш ли ме? Фермерът беше тук преди шест месеца. Спомняш ли си? Беше преди шест месеца! Мисли!

– Толкова дълго? – прошепна Управителят. – Да, така трябва да е било.

– А сега остани тук и си почивай. Преуморен си. Аз лично ще се срещна с този младеж и ще го доведе при теб само ако не съществува никаква опасност.

– Ще го направиш ли, Арта? Наистина ли? Той не би сторил зло на една жена. Уверен съм, че не би го направил.

Тя склони глава и ненадейно го целуна по бузата.

– Пази се – промърмори той и затвори уморено очи.

ГЛАВА VI

Която носи корона!

Байрън Фаръл пристъпваше нетърпеливо в едно от преддверията на двореца. За пръв път в живота си изпитваше неприятното усещане, че е жалък провинциалист.

В неговите очи дворецът на Уайдмос, в който беше израснал, беше неимоверно красив, ала сега му се струваше недосягаем и груб. Потръпваше от срам при спомена за зъбатите бойници, терасите от ковано желязо и фалшивите прозорци.

Но този дворец – той бе съвсем различен!

Дворцовият комплекс на Родиа не беше само показна прищявка на някое дребно величие от фермерско царство. Той беше като изваяно от камък и олицетворено величие на Хинриадската династия.

Сградите внушаваха едновременно сила и покой. Имаха отсечени линии, бяха масивни и се издигаха изящно във висините, покорявайки наблюдателя, без да разкриват и частица от тайните на архитектурата, която ги бе породила. От двореца лъхаше гордост, сдържаност и самоувереност.

И както на отделните сгради, така и целият дворецов комплекс се събираше в една извисена точка, сякаш тази величествена кантата завършваше с кресчендо. Един по един бяха премахнати дори архитектурните елементи, така характерни за родианския стил. Нямаше ги и фалшивите прозорци, толкова ценени като декорация другаде, ала напълно безполезна добавка за постройка с изкуствено осветление и вентилация. Тук липсата им не се усещаше.

Цялата картина бе сътворена само от линии и плоскости, една геометрична абстракция, която отвеждаше погледа нагоре в небето.

Още щом излезе от стаята, тиранийският майор го спря.

– Ще бъдете приет незабавно – уведоми го той.

Байрън кимна, а малко след това пред него застана едър мъж, облечен в алена униформа, и тракна с токове. При вида му Байрън се замисли как тези, които не се нуждаеха от външни признаци, за да подчертаят силата си, се задоволяваха и със синия цвят на униформата. Прехапа горчиво устни при спомена за блясъка на фермерския живот и си помисли с тъга, че го е изгубил безвъзвратно.

– Байрън Мелайн? – произнесе родианският стражник и той се

надигна, за да го последва.

Очакваше го блестяща монорелсова кабина, прикачена с помощта на магнитни вендузи за кафеникавата метална релса. Байрън не беше виждал никога нещо подобно. Спря, преди да влезе.

Кабината бе достатъчно широка, за да събере шестима пътници. Приличаше на огромна сълза, в която се отразяваха лъчите на залязващото родианско слънце. Водещата релса, малко по-широка от въже, преминаваше през цялата дължина под кабината, без да се опира в нея. Докато я разглеждаше, отнякъде подухна ветрец и я повдигна на два-три сантиметра над релсата, сякаш съоръжението гореше от нетърпение да се понесе напред и да се откъсне от невидимия обръч на магнитната сила. После кабината бавно се отпусна надолу, но отново не докосна релсата.

– Влизайте – нареди му стражникът и Байрън изкачи двете стъпала.

След като и стражникът се качи, стъпалата се скриха в стената на кабината без никаква следа върху външната обвивка.

Оказа се, че стените са били непроницаеми само отвън. Още щом влезе, Байрън се озова в прозрачна стъклена сфера. След подадения сигнал кабината се понесе напред. Изкачваше се нагоре без видимо затруднение, а въздухът зад стените свистеше от високата скорост. Закратко Байрън получи чудесната възможност да се наслаждава на панорамата на дворцовия комплекс от птичи поглед.

Оттук сградите изглеждаха като една монолитна структура (може би идеята е била красотата на двореца да се разкрива само от въздуха?), към която се спускаха блестящи медни нишки, а на някои от тях се полюшваха подобни сфери.

Сетне тялото му полетя напред, а кабината неочаквано замря. Цялото пътуване бе отнело само две минути.

Вратата пред него беше широко отворена. Байрън прекрачи прага и тя се затвори зад гърба му. В малката гола стая нямаше никого. За първи път от доста време насам бе останал самичък, но от това не се чувстваше по-спокоен. Даваше си сметка за истинското си положение. От онази проклетата нощ животът му бе станал играчка в ръцете на други.

Джонти го беше изпратил на кораба, а тиранийският комисар го бе препратил тук. И всеки един от тези ходове увеличаваше степената на отчаянието му.

За Байрън нямаше никакво съмнение, че тиранийците не са повярвали на измислиците му. Прекалено леко се бе измъкнал от тях. Нищо чудно Комисарят да се е свързал със Земяния консул. Би могъл да

изпрати хиперлъч до Земята или да поиска отпечатък от ретината му. Това бяха рутинни действия при проверка и никой няма да ги пропусне, макар и по недоглеждане.

Спомни си анализа на ситуацията, който бе направил Джонти. Може би още беше валиден. Тиранийците едва ли щяха да го убият само за да създадат поредния мъченик. Ала Хинрик беше тяхна марионетка и напълно бе в състояние да поиска неговата екзекуция. Тогава смъртта му ще е дело на други, а тиранийците ще бъдат само неми свидетели.

Байрън стисна ядно юмруци. Беше едър на ръст и здравеняк, но нямаше никакво оръжие. А противниците му щяха да носят бластери и невронни камшици. Без да иска, отстъпи към стената.

В този миг вляво от него се отвори малка врата и той подскочи. Мъжът, който влезе, наистина бе въоръжен и облечен в униформа, но заедно с него се появи и едно момиче. Байрън си позволи да се отпусне. При друг случай дори щеше да обърне повече внимание на девойката, защото без съмнение тя заслужаваше не само внимание, но и възхищение, ала в този миг не му беше до нея.

Влезлите се приближиха и спряха на няколко крачки от него. Байрън не откъсваше поглед от бластера на униформения.

– Аз ще разговарям първа с него, лейтенант – рече девойката на мъжа.

Когато се извърна към Байрън, челото ѝ бе набраздено от тревожни бръчки.

– Вие ли сте човекът – поде тя, – дошъл тук с историята за някакъв план за покушение срещу Управителя?

– Увериха ме, че ще мога да се срещна с Управителя – отвърна Байрън.

– Това е невъзможно. Ако имате нещо за казване, кажете го на мен. Щом информацията ви е достоверна и полезна, с вас ще се отнесат добре.

– А мога ли да запитам коя сте вие? Откъде да знам дали имате право да говорите от името на Управителя?

Момичето се подсмихна обидено.

– Аз съм неговата дъщеря. Моля ви, отговорете на въпросите ми. Наистина ли идвате отвъд пределите на нашата система?

– Идвам от Земята... – Байрън помисли малко и добави: – ...ваша чест.

Добавката очевидно ѝ достави удоволствие.

– И къде се намира тя?

– Това е малка планета в сектор Сириус, ваша чест.

– Как се казвате?

– Байрън Мелайн, ваша чест.

Тя го огледа замислено.

– От Земята? Можете ли да управлявате космически кораб?

Байрън с мъка съдържа усмивката си. Тя го изпитваше. Вероятно знаеше не по-зле от него, че космонавигацията е една от забранените науки сред световите, управлявани от Тирани.

– Да, ваша чест – отвърна той. Би могъл да докаже истинността на думите си, стига да получише подобна възможност. Ако оцелееше дотогава. В Земния университет космонавигацията не беше забранена и за четири години човек можеше да научи доста.

– Много добре – кимна тя. – А сега да чуя вашата история.

Байрън взе светкавично решение. Ако беше насаме с офицера не би посял да постъпи така. Но ако девойката не го мамеше и наистина беше дъщеря на Управителя, тогава пред него се разкриваше една неочаквана, макар и малка възможност.

– Не съществува никакъв заговор за убийство, ваша чест – заяви той.

Момичето го погледна учудено. После се обърна нетърпеливо към придружителя си.

– Ще се заемете ли със случая, лейтенант? Изтръгнете от него истината.

Байрън пристъпи напред и погледна в хладното дуло на бластера.

– Почакайте, ваша чест – произнесе настоятелно той. – Изслушайте ме! Това беше единственият начин да се срещна с Управителя. Не разбирате ли? Ще предадете ли поне на Негово превъзходителство, че аз съм Байрън Фаръл и моля за правото на убежище?

Това беше последната сламка. Старите феодални обичаи бяха изгубили предишната си сила поколения преди да дойдат на власт тираниите. Сега вече те бяха само забравени архаизми. Но не му оставаше никаква друга възможност. Никаква.

Тя се извърна и вдигна изненадано вежди.

– Да не искате да кажете, че сте с благороднически произход? Само преди миг името ви беше Мелайн.

Неочаквано се намеси нов глас:

– Всъщност е променил само второто си име. Вие наистина сте Байрън Фаръл, добри ми господине. Няма никакво съмнение. Приликата е направо изумителна.

На вратата стоеше дребен усмихнат човек. Очите му бяха раздалечени и излъчваха интелигентност. Той огледа Байрън от главата до петите и продължи:

– Не го ли позна и ти, Артемизия?

Девојката изтича до него, спря и рече задъхано:

– Чичо Джил, какво правиш тук?

– Грижа се за моите интереси, Артемизия. Нима забрави, че ако наистина съществува план за покушение, аз съм най-вероятният наследник от рода на Хинриадите. – Джилбрет фон Хинриад намигна насмешливо, а сетне добави: – Между другото, можеш да освободиш лейтенанта. Не съществува никаква опасност.

Тя игнорира предложението му и отвърна:

– Пак ли си се навъртал край комуникатора?

– Разбира се! Нима мога да се лиша от удоволствието да ги подслушвам постоянно?

– Не и ако те хванат.

– Рискът е част от играта, скъпа моя. Най-забавната част. В края на краищата тиранийците не се поколебаха да монтират подслушвателни уредби навсякъде из двореца. Нищо не можем да предприемем, без те да го знаят. Е, монетата си има и обратна страна. Няма ли да ме представиш?

– Не, няма – отрязва тя. – Това не е твоя работа.

– Тогава ще си позволя аз да се представя. Чух случайно името на твоя събеседник и това привлече вниманието ми към вашия разговор. – Той заобиколи Артемизия, приближи се към Байрън, разгледа го усмихнато и рече: – Вие сте Байрън Фаръл.

– И аз така твърдя – отвърна Байрън. Все още не смееше да откъсне поглед от лейтенанта, който беше насочил бластера към него.

– Но пропуснахте да уточните, че сте син на Фермера на Уайдмос.

– Тъкмо щях да го направя и вие ни прекъснахте. Доколкото разбирам, вече сте наясно с всичко. Както предполагам, разбирате, че трябваше да се измъкна от ръцете на тиранийците, без да им издавам истинското си име. – Байрън зачака реакцията им. Казал бе каквото имаше да казва. Ако не го арестуват веднага, значи все още имаше малка надежда.

– Ясно – кимна Артемизия. – Този въпрос наистина е от компетентията на Управителя. Сигурен ли сте, че не съществува никакъв заговор?

– Никакъв, ваша чест.

– Добре. Чичо Джил, ще останеш ли с мистър Фаръл? Лейтенант,

последвайте ме, ако обичате.

Байрън почувства внезапна отпадналост. Не би имал нищо против да поседне замалко, но никой не го канеше, а Джилбрет продължаваше да го изучава с почти клиничен интерес.

– Синът на Фермера! Изумително!

Байрън сведе поглед. Беше изтощен от безсмислени разговори и възклициания.

– Да – кимна неочаквано той. – Синът на Фермера. Наследствен благородник. Това достатъчно ли е, за да получа убежище, или трябва да добавя още?

Джилбрет не показва с нещо да е обиден. Само усмивката му стана по-широка, докато отвръщаше:

– Бихте могли да задоволите любопитството ми. Наистина ли търсите убежище? Тук?

– Предпочитам да обсъдя този въпрос с Управителя, сър.

– О, млади човече, не говорете така. Скоро сам ще се убедите, че Управителят не може да ви бъде от полза. Как мислите, защо първо трябваше да се срещате с дъщеря му? Забавно, не мислите ли?

– Всичко ли намирате за забавно?

– Защо не? Какво по-хубаво от подобно отношение към живота? Наблюдавайте внимателно Вселената, млади човече. И ако не изпитате забавление от обкръжаващия ви свят, по-добре си сложете край на живота, защото всеки друг мироглед е безсмислен. Между другото, пропуснах да ви се представя. Аз съм братовчед на Управителя.

– Моите поздравления! – рече хладно Байрън.

Джилбрет вдигна рамене.

– Прав сте. Не е особено впечатляващо. И по всичко изглежда съм обречен да живея в забрава, след като не съществува никакъв план за покушение.

– Освен ако сам не оглавите подобен заговор.

– Мили ми господине, та вие притежавате чувство за хумор! Отсега трябва да свикнете с мисълта, че тук никой не ме взема насериозно. Забележката ми не беше нищо повече от проява на цинизъм. Едва ли предполагате, че в наши дни Управителят разполага с власт. Естествено, длъжен съм да ви уведомя, че Хинрик не винаги е бил в подобно окаяно състояние. Природата не го е надарила с кой знае какъв ум, но с годините той става все по-непоносим. А, забравих! Та вие все още не сте го виждали. Е, скоро ще се срещнете! Чувам, че идва насам. Когато разговаря с вас, помнете, че той е господарят на най-голямото кралство в

района на мъглявината. Сцената ще бъде забавна.

Хинрик носеше бремето на достойнството с лекотата на продължителния си опит. Той поздрави Байрън с измъчен церемониален поклон, в който имаше и немалка доза снизходителност.

– Какво ви води насам, сър? – произнесе с известна досада.

Артемизия бе застанала до баща си и Байрън забеляза не без изненада, че тя бе доста красива.

– Ваше величество – поде той, – дошъл съм при вас, за да помоля за защита на бащиното ми име. Вероятно знаете, че той е бил екзекутиран несправедливо.

Хинрик отведе поглед встрани.

– Познавах бегло баща ви. Идвал е в Родиа веднъж или два пъти. – Той млъкна и когато заговори отново, гласът му трепереше. – Вие много приличате на него. Много. Но той беше осъден, знаете го. Или поне предполагам, че е станало така. Законът го изисква. Не съм запознат с подробностите.

– Точно така, ваше величество. И аз бих искал да науча тези подробности. Уверен съм, че баща ми не е предател.

Хинрик побърза да го прекъсне:

– Като негов син опитите ви да запазите неопетнено името му са обясними. Но да ви призная, в момента се затруднявам да обсъждам този въпрос. Защо не се срещнете с Аратап?

– Но аз не го познавам, ваше величество.

– Аратап! Комисарят! Комисарят от Тирани!

– Ах, да. Срещнах се с него и той ме изпрати при вас. Разбирате, предполагам, че не можех да допусна един тираниец...

Ала Хинрик не го чуваше. Той вдигна разтреперана ръка към устните си и изрече с приглушен глас:

– Аратап ви е изпратил тук, казвате?

– Сметнах, че трябва да го уведомя...

– Не ми повтаряйте онова, което сте ми казали. Вече го зная. Нищо не мога да направя за вас... мистър Фаръл. Въпросът не е само от моята компетенция. Върховният консул... Арта, престани да ме дърпаш. Как да се занимавам с този въпрос, като непрестанно ми отвличаш вниманието? Изискванията на закона, нали разбирате? Много важно е да ги спазваме. Особено важно.

Той се обърна, като продължаваше да мърмори.

Артемизия се поколеба за миг, сетне докосна Байрън по рамото.

– Само за момент. Вярно ли е, че наистина можете да управлявате

космически кораб?

– Съвършено вярно – кимна Байрън. Усмихна ѝ се и след кратко колебание тя му отвърна с усмивка.

– Джилбрет – рече тя. – Искам да разговарям с теб по-късно.

Девојката си тръгна. Байрън я проследи с поглед, а Джилбрет го дръпна за ръкава.

– Предполагам, че сте гладен, жаден и не бихте имали нищо против да се измиете? – каза той. – Досадните подробности на живота, нали разбирате?

– Да, благодаря ви – отвърна Байрън. Напрежението внезапно го беше напуснало. За един кратък миг беше толкова спокоен, че дори се почувства щастлив. Тя беше красива. Много красива.

Но Хинрик не беше никак спокоен. Когато се завърна в покоите си, мислите му се понесоха в трескав бяг. Колкото и да се опитваше, не можеше да се измъкне от единственото и най-неприятно заключение. Всичко това беше клопка! Младежът е бил изпратен от Аратап, за да го примами в нея.

Той зарови лице в шепите се, отдаден на отчаяние, сетне неочаквано му дойде наум какво трябва да направи.

ГЛАВА VII

Музикант на ума

Нощта се спуска навреме на всяка от обитаемите планети. Не по едно и също време, разбира се, защото периодите на завъртане варират между петнадесет и петдесет и два часа. И този факт налага пътуващите от една планета до друга непрестанно да се адаптират.

Докато на едни от планетите жителите се пригаждат към променения денонощен цикъл, на други този въпрос се решава с помощта на изкуствен климат и осветление. Има и такива (тези в покрайнините), на които никои не обръща внимание на досадни подробности като деня и нощта.

Но каквито и да са социалните привички, падането на нощта притежава неизмеримо психологическо въздействие, наследено от онези далечни времена, още преди появата на човека. Нощта винаги ще бъде период на страхове и несигурност и животът ще замира със залеза на слънцето.

Във вътрешността на централния дворец нямаше никакъв индикатор, който да показва идването на нощта, ала въпреки това Байрън го почувства благодарение на някакъв неопределен инстинкт, скрит в потайните коридори на човешкия ум. Уверен бе, че навън цари непрогледен мрак, ако се изключат блещукащите в небето звезди. Знаеше, че тъкмо сега е сезонът, когато дупката в Космоса, позната под името мъглявината Конска глава (знаеха я навсякъде в района на кралствата), е закрила половината от видимите звезди в небето.

И отново беше потиснат.

Не беше виждал Артемия от последната среща с Управителя и това го изнервяше допълнително. Очаквал бе да го поканят на вечеря, където се надяваше да поговори с нея. Ала вместо това трябваше да се храни сам, или по-точно в компанията на двама стражници, застанали пред вратата му. Дори Джилбрет го бе изоставил, вероятно за да се наслади на вечерята си в усамотение, подобно на неговото.

Ето защо когато Джилбрет най-сетне се появи и каза, че двамата с Артемия са разговаряли за него, Байрън го посрещна съвсем равнодушно. Тази реакция очевидно забавляваше братовчедата на Хинрик и той побърза да го съобщи на своя събеседник.

– Но първо ще ви покажа моята лаборатория – предложи и махна с

ръка на стражниците да си вървят.

– Каква лаборатория? – попита Байрън, но без особен интерес.

– Майсторя разни механизми – бе уклончивият отговор.

Помещението, в което се озоваха, приличаше по-скоро на библиотека, отколкото на лаборатория. В единия ъгъл бе разположено покрито с орнаменти бюро.

Байрън се огледа бавно.

– Тук ли майсторите своите механизми? И какви са те?

– Ами например специални подслушвателни устройства, с чиято помощ хващам шпионските съобщения на тиранийците. При това без те да ме засекат. По този начин научих за вас, когато изпратиха съобщението на Аратап. Разполагам и с други забавни джунджурии. Например моя видеосонор. Обичате ли музиката?

– Зависи коя.

– Добре. Изобретих нов вид инструмент, но не зная дали това, което получавам от него, би могло да се нарече музика. – Джилбрет докосна с ръка лавицата с филми и целият рафт се отдръпна встрани. – Не че мястото е особено потайно, но тук никой не ме взема насериозно и едва ли ще претърсват лабораторията. Забавно, не мислите ли? А, забравих, че вие не си падате по забавленията.

Уредът беше доста нескъпопосан на вид, с онези грубовати, недодялани очертания, които издаваха, че е конструиран в домашна обстановка. Едната му страна бе покрита с блестящи копчета. Джилбрет го постави така, че тя да е отгоре.

– Не е кой знае колко красив – рече той. – Но кой го е грижа? Изключете осветлението. Не, не! Не с ключа. Просто пожелайте светлините да изгаснат. Пожелайте го силно! Искайте те да се изключат.

И светлините угаснаха, с изключение на бледото сияние на тавана, от което лицата на двамата придобиха призрачен вид. Джилбрет се засмя, когато забеляза изненадата на Байрън.

– Само една от възможностите на видеосонора. Включен е към мислите подобно на индивидуалните капсули. Разбирате ли какво имам предвид?

– Не, ще ви помоля да ми обясните.

– Добре – кимна Джилбрет. – Погледнете на въпроса от тази страна. Електрическото поле, създавано от вашите мозъчни клетки въздейства по индукция на прибора. От математическа гледна точка концепцията е съвсем проста, но доколкото ми е известно, до този момент никой не е съумявал да побере подобен механизъм в такава малка кутия.

Обикновено за целта е необходима енергията на пететажна електроцентралата. Но съществува и друга възможност. Ако например затворя тази верига, ще се получи обратният ефект – ще въздействам директно върху вашия мозък и ще можете да виждате и чувате, без да използвате сетивата си. Гледайте!

В началото нямаше нищо за гледане. Изведнъж нещо се мярна в периферията на Байръновото полезрение. Приличаше на виолетова топка, която се рееше из въздуха. Тя го последва дори когато той се обърна и остана непроменена, след като затвори очи. Появата ѝ бе съпроводена от ясен музикален тон, който излизаше от топката и беше неразделна част от нея.

Тя растеше и се разширяваше и Байрън се досети объркан, че съществува вътре в главата му. Не се състоеше от цвят, а по-скоро от оцветен звук. Беше осезаема, ала не можеше да я докосне.

Топката се завъртя и засия, следвайки извисяването на мелодията. Сетне ненадейно избухна, засипвайки го с искрящи цветове, които го докосваха, ала без да ги усеща или да чувства болка.

Около него се рееха стотици блестящи мехурчета, придружени от тих протяжен звън. Байрън протегна ръце към тях и забеляза, че тялото му е изчезнало, сякаш бе станало невидимо. Наоколо нямаше нищо освен миниатюрните мехурчета, които изпълваха ума му, прогонвайки всичко друго от него.

Той извика беззвучно и фантазията изчезна. Пред него отново стоеше Джилбрет наред осветената стая и се смееше. Байрън почувства, че му се вие свят, и изтри с разтреперана ръка мокрото си хладно чело. След това побърза да седне.

– Какво стана? – попита той, като с мъка движеше вдървения си език.

– Не зная – отвърна Джилбрет, – защото бях извън него. Не разбирате ли? Мозъкът ви за пръв път се сблъсква с това. Той е възприемал изображението директно и няма термин, който да опише напълно подобен феномен. Опитвал се е, доколкото може, да обясни всичко с познати средства, да го постави в рамка. И същевременно да го интерпретира като видение, звук и докосване. Между другото, възприемахте ли и аромати? Понякога ми се струва, че долавям слаб мирис. Предполагам, че при кучетата възприятието ще е предимно обонятелно. Някой ден бих желал да опитам с животни. От друга страна, ако го игнорирате, ако не му се съпротивявате, то постепенно изчезва. Точно така постъпвам, когато искам да наблюдавам ефекта върху присъстващите, и не е никак трудно.

Джилбрет сложи жилестата си ръка върху прибора и нежно погали копчетата.

– Понякога си мисля, че ако някой успее да изследва докрай този феномен, ще може да композира цели симфонии в напълно нова среда и да твори неща, които не могат да бъдат постигнати нито със звук, нито с образ. Аз самият не притежавам подобна дарба. Страхувам се.

– Искам да ви попитам нещо – каза Байрън.

– На ваше разположение съм.

– Защо не поставите своите научни способности в служба на прогреса, вместо да...

– Да ги използвам за никому ненужни играчки? Не зная. А може би не са съвсем ненужни. Знаете ли, че тези неща са забранени от закона?

– Кое по-точно?

– Видеосонорът. Също и шпионските устройства. Ако тиранийците научат с какво се занимавам, чака ме смъртна присъда.

– Ами, шегувате се.

– Ни най-малко. Личи си, че сте израснал в кравеферма. Вие, младите, нямате ни най-малка представа какъв беше животът на времето. – Внезапно склони глава и го погледна с присвити очи. – Как се отнасяте към господството на тиранийците? Говорете свободно. Ще ви призная честно, че аз съм техен противник. Трябва да знаете, че и баща ви беше такъв.

– Аз също – кимна Байрън.

– Защо?

– Те са нашественици, хора от друг свят. Какво право имат да управляват Нефелос или Родиа?

– Винаги ли сте мислел така?

Байрън не отговори.

Джилбрет подсмъркна.

– С други думи, решихте че са нашественици и чужденци едва след като екзекутираха баща ви, което беше тяхно право. О, чакайте, не бързайте. Помислете разумно. Повярвайте ми, аз съм на ваша страна. Но помислете! Вашият баща беше Фермер. Какви права имат неговите пасири? Ако някой от тях открадне добитък за себе си или за да го продаде, какво ще бъде наказанието? Ако е замислял да убие баща ви по каквато и да било причина, какво го чака? Екзекуция, без съмнение. И какво право има баща ви да наказва други човешки същества? Той е техният тираниец. Във вашите очи и в моите баща ви е патриот. Но в очите на тиранийците той е изменник и затова го премахнаха. Можете ли да

отречете правото на самозащита? На времето и нашият род – на Хинриадите – пролял немалко кръв. Четете историята, млади човече. Властта винаги се е опирала на кръвопролитие и това е естеството на нещата. Затова най-добре намерете друга причина, за да мразите тиранийците. Не мислете, че проблемите могат да се решат, като заместите едни управници с други, че подобна замяна ще донесе и свободата.

Байрън блъсна с юмрук по разтворената си длан.

– Нямам нищо против вашата материалистична философия. Звучи успокояващо за единак като вас. Но какво щяхте да говорите, ако бяха екзекутирали вашия баща?

– Нима не знаете? Моят баща беше Управител преди Хинрик и бе убит. Не веднага, а постепенно. Първо сломиха духа му, както постъпват сега с Хинрик. Не искаха аз да стана Управител, когато умря баща ми, защото бях непредсказуем в действията си. Хинрик беше строен, представителен и най-вече – мекушав. Но очевидно недостатъчно мекушав. Тормозеха го непрестанно, смачкаха го и го превърнаха в послушна марионетка, която не смее да направи и една крачка без тяхно разрешение. Вече се срещнахте с него. Характерът му се променя с дни. Непрестанно живее в страх, който е станал болестно състояние. Но не по тази причина – поради всички тези причини – бих искал да се боря срещу господството на Тирани.

– Така ли? – учуди се Байрън. – Нима сте открили някоя нова причина?

– По-скоро възможно най-старата. Тиранийците потъпкват правото на двадесет милиарда жители на галактиката да допринасят за прогреса на човешката раса. Бил сте в училище. Познавате принципите на икономическия цикъл. След заселването на някоя нова планета – Джилбрет започна да брои на пръсти – първо стои въпросът със самоизхранването на населението. В началния стадий този свят е аграрен, развива земеделие или скотовъдство. Ако има минни залежи, започва износ на полезни изкопаеми, срещу които се внасят хранителни продукти, машини или луксозни стоки. Това е втората стъпка. По-късно, с нарастване на населението, се увеличава и външното инвестиране, което дава възможност за развитие на индустриална цивилизация, а това е третата стъпка. С течение на времето планетата се механизира, внася храни, изнася машини и започва на свой ред да инвестира в развитието на по-изостанали светове и така нататък. Четвъртата стъпка.

И винаги механизираният свят са най-гъсто заселени, най-могъщи във военно отношение – защото войната е една от функциите на

машините – и като правило са заобиколени от пояс зависими от тях аграрни светове.

Но какво се е случило с нас? Намирали сме се на третото стъпало, имали сме развита индустрия. А сега? Прогресът ни е спрял, преустановен, дори обърнат назад. Защото пречел на тиранийския контрол върху нашите индустриални потребности. Подобно отношение от тяхна страна е най-малкото късогледео, защото с течение на времето икономиката ни ще престане да дава плодове, а населението ще започне да гладува. Но междувременно те обират каймака. Освен това ако продължим да се развиваме индустриално, ще можем да създаваме и оръжия. Това е допълнителна причина, за да спуснат бариерата пред индустриализацията и да забранят научните ни изследвания. Нищо чудно хората да свикнат с тези условия на живот и да се задоволят с тях. Ето например вие се учудихте, когато ви казаха, че мога да бъда екзекутиран заради изобретяването на видеосонора. Разбира се, някой ден ние ще се отървем от игото на Тирани. Това е неизбежно. Те не могат да управляват вечно. Никой не би могъл. С времето нашите господари ще затлъстят и ще станат мързеливи. Ще се смесят с нас и ще изгубят родовите си традиции. Ще се корумпират. Но дотогава ще изминат векове, защото историята не бърза. И когато отmine този период, ние все още ще сме земеделски свят, без промишлено или научно наследство, докато нашите съседи – тези, които не са били под властта на Тирани, ще са силни и урбанизирани. И така кралствата ще си останат полуколониялен регион завинаги. Никога няма да настигнат другите, нашият народ ще бъде само зрител в грандиозното представление на човешкия напредък.

– Това, което казвате, звучи познато – рече Байрън.

– Естествено, ако сте завършили образованието си на Земята. Тя заема особено положение в социалното ни развитие.

– Наистина ли?

– Помислете! Обитаемата част на галактиката непрекъснато се разширява от откриването на междוזвездните пътешествия насам. В непрестанен растеж е и нашето общество и следователно можем да го определим като все още незряло. Няма съмнение, че човечеството е достигнало зрелост само на едно място и в един определен момент от времето и това е било на Земята, точно преди катастрофата. Само там е имало общество, което, макар и временно, е нямало възможност да се разраства териториално и следователно се е изправило пред проблеми като пре-населеност, изчерпване на енергийните ресурси и така нататък – проблеми, които все още не тревожат нито един, дори най-далечен пристан

на човечеството в галактиката.

С други думи, земляните са били принудени да изучават задълбочено социалните науки. Жалко, че сме изгубили голяма част от тези познания. Сещам се за нещо интересно. Когато Хинрик беше съвсем млад, той беше голям привърженик на примитивизма. Разполагаше с цяла библиотека със земни издания, която нямаше равна на себе си в познатата галактика. Но след като стана Управител, сбирката му се разпиля, както и всичко останало. Все пак успях да наследя една част от нея. Малкото литературни произведения, с които се сдобих, буквално ме омагьосаха. Те притежават неповторим вътрешнопознавателен привкус, толкова различен от традициите на нашата екстравертна галактическа цивилизация. Наистина много забавно.

– Успокоихте ме – рече Байрън. – От толкова време говорите със сериозен тон, че вече се питах дали не сте изгубили чувството си за хумор.

Джилбрет сви рамене.

– Обичам да се забавлявам. От месеци не ми се беше случвало. Знаете ли какво значи да играеш роля? Да се прикриваш зад чуждо лице де-нонощно? Дори когато си сред приятели? Дори когато останеш насаме? Да си дилетант? Да се забавляваш непрестанно и никой да не зачита мнението ти? Да си толкова празноглав и непостоянен, че накрая всички да почнат да те смятат за негоден? И всичко това само за да запазиш живота си, макар дори да не си заслужава да живееш. И все пак поне веднъж ще им покажа кой съм.

Той се огледа и продължи с развълнуван, почти умолителен глас:

– Вие можете да управлявате космически кораб. А аз не мога. Не е ли странно? Възхищавате се от моите научни познания, ала аз не бих могъл да вдигна във въздуха дори някоя едноместна капсула. Но вие го можете и следователно трябва да напуснете Родиа.

– Защо? – попита Байрън и се намръщи.

Джилбрет продължи да обяснява припряно:

– Както вече ви казах, двамата с Артемизия разговаряхме за вас и обсъдихме тази възможност. Оттук ще тръгнете към нейната стая, където тя вече ви очаква. Нарисувал съм ви скица, за да не се налага да разпитвате по коридора. – Той пхна тъничък метален лист в ръката на Байрън. – Ако някой ви спре, ще кажете, че сте повикан от Управителя, и ще продължите. Дръжте се уверено и ще се справите...

– Почакайте! – извика Байрън. Нямаше никакво намерение да го върши отново. Джонти го беше изпратил на Родиа очевидно с цел да

попадне в ръцете на тиранийците. На свой ред тиранийският комисар го беше препратил в двореца като част от потаен план, а тук Байрън беше изложен на прищевките на някаква жалка марионетка. Но стига вече! В името на Космоса и Времето, оттук насетне сам ще взема решения за всичко! Твърдо го беше решил.

– Сър, дошъл съм тук по своя работа. И не възнамерявам да си тръгвам.

– Какво? Не бъдете идиот. – За миг под маската се показва старият Джилбрет. – Да не мислите, че ще постигнете нещо тук? Нима смятате, че ще се измъкнете жив от двореца след изгрев слънце? Хинрик сам ще повика тиранийците и до двадесет и четири часа ще бъдете хвърлен в затвора. Не го е направил досега само защото твърде бавно взема решения. Не забравяйте, той е мой пръв братовчед и аз го познавам както никоя друг.

– Но какво ви интересува вас всичко това? – запита Байрън. – Защо сте толкова загрижен за мен?

Нямаше никакво желание отново да става играчка на чужди хрумвания. Никога повече нямаше да е марионетка.

Джилбрет впери поглед в него.

– Защото искам да ме вземете със себе си. Не мога повече да живея под властта на Тирани. Единственото, което ме възпираше, бе че нито аз, нито Артемизия не можем да управляваме космически кораб. Инак отдавна да сме потеглили. Става дума и за нашата безопасност.

За пръв път Байрън почувства, че е склонен да го изслуша.

– Дъщерята на Управителя? Какво общо има тя?

– Тя е по-отчаяна и от мен. Защото съдбата, която я очаква, е незавидна. Какво бъдеще според вас може да има една млада, красива и неомъжена жена? Естествено, час по-скоро да бъде задомена. И кой може да е щастливият жених? Ами, разбира се, някой мазен стар тиранийски чиновник, който вече е погребал три жени и би желал да пробуди пламък на отминалата младост в прегръдките на четвърта.

– Управителят никога няма да допусне подобна несправедливост!

– Управителят е готов на всичко. А и никоя не иска разрешение от него.

Байрън си спомни последния път, когато бе видял Артемизия. Косата ѝ бе сресана назад и се спускаше до раменете. Кожата ѝ беше бяла и чиста, устните ѝ розови, а очите – маслиненочерни. Висока, стройна, засмяна! Сигурно така изглеждаха стотици хиляди девойки в галактиката. Странно защо мислеше тъкмо за нея.

– Има ли готов кораб? – запита той.

Лицето на Джилбрет се сбърчи в широка усмивка. Ала преди да промълви и една дума, някой заблъска по вратата. Това не беше мелодичният звън на фотоклетката, нито вежливо почукване с пръсти. Ударите бяха от метален предмет, оглушителен грохот от оръжието на властта.

Повториха се отново и Джилбрет рече:

– Най-добре да отворите вратата.

Байрън послуша съвета му и в стаята нахлуха двама униформени. Първият отдаде небрежно чест на Джилбрет, след което се обърна към Байрън:

– Байрън Фаръл, арестувам ви по заповед на временно пребиваващия Комисар на Тирани и Управителя на Родиа.

– В какво ме обвинявате? – запита Байрън.

– В измяна към властта.

За миг по лицето на Джилбрет се изписа невъзвратима загуба. После той отмени поглед встрани.

– Този път Хинрик действа по-бързо, отколкото предполагах. Не е ли забавно?

Това беше предишният Джилбрет, усмихнат и безразличен, с учудено вдигнати вежди, сякаш разигравашите се пред него събития не будеха нищо друго освен съжаление.

– Моля, последвайте ме – нареди войникът и Байрън забеляза, че стиска в ръката си невронен камшик.

ГЛАВА VIII

В полите на дамата

Байрън почувства, че гърлото му е пресъхнало. В открит двубой можеше с лекота да надвие и двамата си пазачи. Знаеше го и жадуваше да му се удаде подобна възможност. Но те бяха въоръжени с камшици и вероятно щяха да ги използват при първия признак на неподчинение от негова страна. Вътрешно се беше предал. Нямаше друга възможност.

– Ей, хора – обади се неочаквано Джилбрет, – нека поне да си вземе наметалото.

Байрън погледна учудено към дребния си събеседник. Нямаше никакво наметало.

По-близкият от двамата пазачи тракна с токове в знак на уважение. Той посочи Байрън с камшика.

– Чухте какво каза милорд. Вземете си наметалото и да тръгваме!

Байрън пое дъх и се върна обратно. Приблужи се до креслото, наведе се и протегна ръка зад облегалката, към несъществуващото наметало. Пръстите му се затвориха в празното пространство, докато чакаше трескаво какво ще предприеме Джилбрет.

За пазачите видеосонорът беше само един прибор с неясно предназначение. Не му обърнаха никакво внимание, дори когато Джилбрет плъзна ръка по редицата от копчета. Байрън не изпускаше от очи дулото на невронния камшик. Опита се да се съсредоточи върху него. Не биваше да позволява на нищо друго – видение или звук – да прониква в съзнанието му.

Колко още трябваше да издържи?

– Там ли е наметалото ви? – запита въоръженият пазач. – Станете! – Той пристъпи нетърпеливо напред, после замръзна. Очите му се присвиха от изненада и отмести поглед вляво.

Това е! Байрън се изправи и се хвърли напред. Блъсна с рамо краката на пазача и го обгърна с ръце. Той се строполи на пода и тъкмо когато посягаше към изгървания камшик, Байрън сграбчи ръката му с огромяната си длан.

Другият пазач вече беше измъкнал оръжието си, но не бе в състояние да го използва. Вдигна ръка пред лицето си и махна към нещо невидимо.

Джилбрет се смееше пронизително.

– Нещо тревожи ли ви, Фаръл?

– Не видях нищо – отвърна Байрън. – Но успях да му измъкна камшика.

– Добре, да тръгваме. Никой не може да ни попречи. Сега мозъците им са изпълнени с несъществуващи видения и звуци.

Джилбрет заобиколи внимателно двете повалени тела.

Байрън замахна и стовари юмрук в подребрието на пазача. Лицето му се сгърчи от болка и той се преви. Байрън се надигна, стиснал камшика в ръка.

– Внимателно! – извика Джилбрет.

Но Байрън не съумя да се извърне достатъчно бързо. Вторият пазач се стовари върху него и го събори. Атаката му беше съвсем сляпа. Невъзможно бе да се определи какви мисли изпълваха ума му. Едно бе сигурно – че в момента Байрън не съществуваше за него. Пазачът дишаше учестено, а сетне от гърлото му се разнесе ужасяващо гъргорене.

Байрън изви тяло, опитвайки се да се възползва от плененото оръжие, и зърна зад себе си облепени и невидящи очи, които вероятно надничаха в някакъв страшен, невидим за останалите свят.

Байрън сви крака и направи безуспешен опит да се изтръгне от обятията на пазача. На три пъти усети допира от камшика на противника и всеки път се отдръпваше уплашено.

Най-сетне успя да различи отделни думи сред стоновеите на пазача.

– Всичките ще ви избия! – шепнеше противникът му и въздухът пред камшика му затрептя от изстреляния заряд. Пазачът изви ръка и лъчът попадна в крака на Байрън.

Сякаш бе стъпил във вана с разтопено олово. Или на крака му се бе стоварил бетонен блок. Или пък го беше ухапала акула. Всъщност нямаше никакво физическо увреждане. Просто нервните окончания за болка бяха подложени на екстремална стимулация. Кипящото олово би постигнало същия ефект.

Болезнен рев раздра гърлото на Байрън. Той се строполи. И през ум не му минаваше, че двубоят е завършил. Нищо друго нямаше значение, освен вцепеняващата болка.

Въпреки че не можеше да го почувства, пазачът постепенно отслаби хватката си и когато след няколко минути младежът най-сетне отвори насълзените си очи, откри, че противникът му се е притиснал до стената и размахва ръце във въздуха пред себе си, кикотейки се неудържимо. Другият пазач лежеше проснат по гръб, разперил ръце и крака. Беше в съзнание, но мълчеше. Очите му следяха някакво трескаво движение и

тялото му потрепваше. На устните му беше избила пяна.

Байрън се надигна изнурено и се приближи, куцайки болезнено, до стената. Замахна с дръжката на камшика и повали пазача. После се върна при другия, който не даваше никакви признаци на съпротива, все така вперил поглед в нищото.

Момъкът приклепна и се зае да масажира засегнатия си крак. Свали обувката и чорапа и вперил изненадан поглед в напълно запазената кожа. Докосна я и подскочи от пареща болка. Вдигна глава към Джилбрет, който бе оставил видеосонора и търкаше буза с opakото на ръката си.

– Благодаря – рече Байрън. – За помощта от вашия инструмент.

Джилбрет вдигна рамене.

– Скоро тук ще дойдат още войници – каза той. – Тръгвайте към стаята на Артемизия. Моля ви, побързайте!

Байрън разбираше, че няма време за губене. Болката в крака му бе отслабнала до поносими размери, но кожата бе подпухнала. Нахлузи чорапа, а обувката пъкна подмишница. Протегна се и издърпа втория камшик от ръката на пазача. Напъха го в колана, до другия.

Когато стигна прага, Байрън се обърна и запита не без известна погнуса:

– Какво ги накарахте да видят, сър?

– Понятие нямам. Не мога да въздействам върху процеса. Просто ги ударих с цялата мощ на прибора, а останалото зависеше от тях. Моля ви, да не губим време в празни приказки. Взехте ли скицата?

Байрън кимна и затича по коридора. Беше съвсем пуст. Почти веднага намали крачка, сгърчил лице от болка.

Погледна часовника си и едва сега си спомни, че не бе имал време да го нагласи на родианско време. Той показваше стандартното междузвездно време, което се използваше на борда на кораба и при което един час се състоеше от сто минути, а един ден – от хиляда часа. Но блестящото 876 на циферблата сега не значеше нищо.

Нямаше съмнение обаче, че е късна нощ, или с други думи, местният период за сън, в противен случай коридорите едва ли щяха да пустеят, нито пък фосфоресциращите барелефи по стените щяха да останат без зрители. Байрън плъзна ръка по един от тях, изобразяващ коронацията, докато минаваше край него, и откри с изненада, че е двуизмерен. Ала погледнат от страни, барелефът изглеждаше изпъкнал напред.

Толкова бе поразен от изработката, че спря, за да се полюбува. Спомни си, че не разполага с време за губене, и забърза отново.

Празните коридори бяха още един белег за упадъка на Родиа. Едва

сега, когато бе станал бунтовник, тези признаци на всеобщо разложение му правеха впечатление. Като център на независима и могъща институция дворецът трябваше да гъмжи от пазачи и придворни.

Погледна набързо начертаната скица на Джилбрет, зави надясно и продължи по извита като дъга естакада. В минали дни оттук са минавали процесите, но сега и това място бе пусто.

Приблужи до посочената в скицата врата и докосна фотоклетката. Вратата се дръпна леко встрани, спря и после се разтвори широко.

– Влезте, млади човече.

Беше Артемизия. Байрън се прокрадна в стаята, а вратата се затвори безшумно зад гърба му. Спомни си, че е обут само с една обувка, пусна другата на пода и пхна мъчително крака си в нея.

– Ще ми позволите ли да седна? – рече той.

Тя го последва до креслото и застана пред него с навъсен вид.

– Какво има? Какво се е случило с крака ви?

– Ударих се – отвърна той. – Готова ли сте за тръгване?

– Значи ще ни вземете с вас? – при тези думи лицето ѝ светна.

Но Байрън не беше в настроение за любезности. Кракът му пламтеше болезнено и той продължи да го масажира.

– Вижте – рече троснато той, – заведете ме до кораба. Възнамерявам да напусна тази проклетата планета. Ако желаете, можете да ме придружите. Ще ви взема.

– Можехте да сте малко по-възпитан – намръщи се тя. – Бихте ли се?

– Да, наложи се. С пазачите на баща ви, които искаха да ме арестуват за предателство. Толкова по въпроса за правото на убежище.

– О! Съжалявам.

– И аз съжалявам. Нищо чудно, че Тирани властва над петдесет планети с помощта на шепата хора. Ние им помагаме. Хора като баща ви са готови на всичко, за да запазят властта си, готови са дори да забравят благородническия си дълг... Няма значение!

– Казах, че съжалявам, лорд Фермер. – Тя произнесе титлата с хладна надменност. – Моля ви, не се превръщайте в съдник на баща ми. Не познавате всички обстоятелства.

– Нито пък бих желал да ги обсъждам. Трябва да тръгваме час по-скоро, преди да се появят тук верните воители на вашия баща. Добре де, не исках да ви наскърбя. Простете. – Байрън произнесе тези думи без никакъв оттенък на съжаление, но, по дяволите, какво да стори, когато никога досега не бяха го удряли с невронен камшик и усещането не

беше от забавните! А и, в името на Космоса, поне правото на убежище му дължаха! Поне това.

Артемизия почувства, че в нея се надига гняв. Не срещу баща ѝ, разбира се, а срещу този глупав младеж. Беше толкова неопитен! Съвсем като дете, а на възраст сигурно бе колкото нея.

В този момент се разнесе сигналът на комуникатора и тя каза:

– Моля ви, изчакайте една минута и ще тръгнем.

Обаждаше се Джилбрет и гласът му едва се чуваше.

– Арта? Всичко ли свърши добре?

– Той е тук – прошепна тя.

– Чудесно. Не казвай нищо. Само слушай. Не излизайте от стаята. Кажете му да се скрие вътре. Започна претърсване на двореца. Ще се опитам да измисля нещо, а междувреме не мърдайте оттам. – Той прекъсна връзката, без да дочака отговор.

– Значи така – рече Байрън. Беше чул целия разговор. – Да остана ли тук, с което бих могъл да ви навлека неприятности, или да се предам? Предполагам, че не мога да се надявам да получа убежище където и да било на Родиа.

Тя се извърна разгневена към него и проплака сподадено:

– О, млъкнете, вие едър грозен глупак!

Двамата размениха ядни погледи. Байрън беше обиден. В известен смисъл се беше опитвал да помогне и на нея. Нямахше никаква причина да го наскърбява.

– Съжалявам – рече тя и извърна поглед.

– Няма нищо – отвърна Байрън с малко по-хладен тон, отколкото би желал. – Имате право на свое мнение.

– Просто не бива да говорите по този начин за баща ми. Нямаме никаква представа какво е да си Управител. Той е изцяло отдаден на своя народ, независимо от онова, което си мислите.

– Навярно е така. Искал е да ме предаде на тиранийците пак в името на своя народ. В това има логика.

– В известен смисъл целта му беше точно тази. Трябваше да докаже своята лоялност. В противен случай можеше да го свалят и да поемат управлението на Родиа. По-добре ли щеше да е?

– Щом един благородник няма право на убежище...

– О, мислите само за себе си! Там ви е грешката.

– Не виждам нищо егоистично в това, че не искам да умирам. Или поне за нищо. Ако ще умирам, предпочитам да е в бой. Моят баща не се побоя да се изправи срещу тях. – Знаеше, че тонът му е прекалено

мелодраматичен, но тя го бе принудила да се държи така.

– И какво постигна баща ви? – запита го девойката.

– Нищо, предполагам. Екзекутираха го.

Артемизия почувства тъга.

– Вече няколко пъти ви казах, че съжалявам, но този път наистина го мисля. Мъчно ми е, че е станало така. – После тя добави в своя защита: – Знаете обаче, че и аз съм в беда.

Байрън си спомни.

– Да, зная. Добре, да започнем отначало. – Той направи опит да се усмихне. Кракът му беше малко по-добре.

– Ама вие не сте бил чак толкова грозен – добави тя с по-мек тон.

– О, благодаря... – промърмори Байрън, чувствайки се малко глупаво.

После млъкна, а Артемизия вдигна уплашено ръка към устата си. Двамата извърнаха глави към вратата.

Коридорът отвън внезапно се изпълни с приглушения тропот на множество ботуши. В първия миг си помислиха, че ще ги подминат, ала малко след това нечий токове тракнаха по военному пред вратата, последвани от мелодичния сигнал на звънеца.

Джилбрет знаеше, че не разполага с много време. Първо, трябваше да скрие видеосонора. За пръв път съжали, че няма по-сигурно скривалище. По дяволите този Хинрик, защо трябваше точно този път да взема решение толкова бързо! Защо не беше изчакал до сутринта? Ако сега не се измъкне, втора възможност няма да има.

След като скри прибора, Джилбрет повика началника на охраната. Твърде рисковано бе да пази в тайна факта, че в стаята му лежат в безсъзнание двама пазачи, а арестантът е избягал.

Началникът на охраната не посрещна с особена радост новината. След като нареди да изнесат пазачите, той се обърна към Джилбрет:

– Милорд, от разказа ви не разбрах напълно какво се е случило.

– Ами това, което виждате – отвърна Джилбрет. – Вашите хора дойдоха, за да извършат ареста, а младежът отказа да се почини. След това изчезна един Космос знае къде.

– Последното не е от особено значение, милорд – увери го началникът. – Дворецът тази вечер ще бъде почетен с присъствието на едно високопоставено лице и по тази причина охраната е подсилена въпреки късния час. Мрежата е разпъната и никой не може да се измъкне от нея. Но как е успял да избяга отгук – та моите хора бяха въоръжени! А той не.

– Младежът се би като тигър. Наблюдавах всичко, скрит зад това кресло...

– Съжалявам, милорд, че не сте оказали съдействие на хората ми в схватката с този изменник.

Джилбрет го погледна с презрение.

– Що за странна мисъл, капитане? Щом вашите хора, превъзхождащи числено противника и добре въоръжени, не могат да се справят в подобна ситуация, не смятате ли, че е време да си потърсите нови попълнения?

– Достатъчно! Ще претърсим двореца, а като го открием, ще видим дали ще бъде в състояние да повтори подвига си.

– Възнамерявам да се присъединя към вас, капитане.

Сега беше ред на началника на охраната да вдигне учудено вежди.

– Не бих ви го препоръчал, милорд. Съществува известна опасност.

Подобна забележка не би уплашила нито един член на фамилията на Хинриадите. Джилбрет го знаеше добре, затова се усмихна, а лицето му се покри с бръчки.

– Така е – кимна той, – но що се отнася до мен, намирам опасности за много забавни.

Само след пет минути беше сформирана група за издирване. Джилбрет позвъни на Артемизия.

При звука на звънеца Байрън и Артемизия замръзнаха. Сигналът се повтори, последван от нервно чукане по вратата и гласа на Джилбрет:

– Позволете на мен, капитане – произнесе той и извика: – Артемизия!

Байрън се усмихна с облекчение и пристъпи напред, но внезапно Артемизия сложи ръка на устата му.

– Един момент, чичо Джил – отвърна тя и посочи с отчаяние към стената.

Байрън я погледна неразбиращо. Стената изглеждаше съвсем солидна. Артемизия вдигна поглед нагоре, сетне го заобиколи. Протегна ръка и в същия миг част от стената се плъзна встрани, разкривайки нишата на гардероба.

– Влизайте вътре! – прошепна тя, а пръстите ѝ си играеха нервно със забодената на рамото ѝ брошка. С едно леко завъртане на украсението се изключваше силовото поле, придържащо вратата плътно прилепнала към стената.

Байрън прекрачи през отвора в стената и тъкмо когато вратата се затваряше, забеляза, че Артемизия намята голите си рамене с бял пухкав

халат. Алената рокля бе захвърлена на облегалката на близкото кресло.

Огледа се, питайки се дали ще претърсят стаята ѝ. В такъв случай щеше да е безпомощен. Единственият изход беше през стената и нищо наоколо не би могло да послужи за прикритие.

В единия край на редицата закачалки бяха подредени нощници, а въздухът над тях леко трептеше. Байрън протегна ръка и почувства слабо пощипване на кожата, когато проникна зад трептящото поле, чиято единствена цел бе да запази дрехите от прах и да поддържа относителна стерилност на въздуха.

Би могъл да се скрие сред дамските поли. Точно това бе направил в известен смисъл. Беше се справил с двама яки пазачи – с помощна на Джилбрет, разбира се, само за да се добере дотук и да се скрие в полите на една жена. Неволно съжали, че преди малко, когато влизаше в гардероба, не се беше обърнал по-чевръсто. Девојката имаше хубаво тяло. Смешно наистина, но одеде се беше държал съвсем детински. Разбира се, че не можеше да я вини за недостатъците на баша ѝ.

Единственото, което му оставаше сега, бе да чака, загледан в стената пред себе си и изпълнен с опасения, че следващия път, когато вратата се отдръпне, отвън ще го посрещне цял отряд пазачи и той няма да разполага с подкрепата на видеосонора.

И Байрън чакаше, стиснал във всяка ръка по един невронен камшик.

ГЛАВА IX

И в господарските панталони

– Какво се е случило? – запита Артемизия с непресторена тревога. Обърна се направо към Джилбрет, застанал на прага на стаята ѝ редом с капитана. Петима или шестима въоръжени пазачи стояха на почтително разстояние зад тях. – Да не е станало нещо с татко? – добави тя.

– Не, не – успокои я Джилбрет. – Нищо, което да те тревожи. Легнала ли се беше?

– Току-що – отвърна тя. – Освободих прислужниците още преди няколко часа. Нямахме кой да отвори вратата освен мен и да си призна, уплашихте ме до смърт.

Тя се извърна към капитана и заговори с надменен глас:

– Какво желаете от мен, капитане? Побързайте, моля ви. Сега не е най-подходящият час за аудиенции.

Но още преди началникът на охраната да отвори уста, Джилбрет взе инициативата.

– Много забавен инцидент, Арта. Онзи младеж – как му беше името, ти го знаеш – успя да избяга, като пътъом е надвил двама пазачи. Но сега вече шансовете ни са изравнени. Взвод войници срещу един избягал изменник. Аз също се включих във вихъра на преследването, за да подпомогна капитана със своето усърдие и кураж.

Артемизия успя да придаде объркване на лицето си.

Капитанът промърмори нещо под носа си, почти без да помръдва устни. Сетне добави:

– Простете, милорд, но не се изразихте съвсем точно, а и не разполагаме с време за губене. Милейди, човекът, който твърдеше, че бил син на бившия Фермер на Уайдмос, бе арестуван по обвинение в измяна. Но успя да избяга и сега е на свобода. Налага се да претърсим целия дворец, стая по стая, за да го открием.

Артемизия отстъпи назад и го погледна навъсено.

– Дори и моята стая?

– Ако ваша чест позволи.

– О, няма да позволя. Щях да зная, ако в стаята ми се е скрил непознат. Всеки намек, че бих могла да приемам една или друга особа по това време на нощта, е най-малкото оскърбителен. Моля ви, капитане, да се държите с подобавашо за положението ми уважение.

Думите ѝ постигнаха търсения резултат. Капитанът се поклони почтително и побърза да обясни:

– Милейди, последното, което бих желал, е да ви причиня неприятности. Моля ви да простите нахлуването ни в този късен час. Естествено, уверението ви, че при вас няма посетител, е напълно достатъчно, за да се оттеглим. Надявам се, разбирате, че при дадените обстоятелства бяхме длъжни да се убедим във вашата безопасност. Избягалият е много опасен човек.

– Не чак толкова опасен, че да не се справите с него с помощта на вашите хора.

Джилбрет отново се намеси с пискливия си глас:

– Капитане, елате, да вървим. Докато си обменяте любезности с моята племенница, нашият човек търси пролука в охраната. Предлагам ви да поставите пост пред вратата на лейди Артемизия, за да ѝ осигурим спокойна почивка в малкото останали часове на нощта. Освен, скъпа моя – обърна се той към нея, – ако не желаете да се присъедините към нас.

– Благодаря ви – отвърна хладно Артемизия, – но ще се задоволя да заключа вратата и да си легна.

– Изберете някой по-як – крякаше Джилбрет. – Ето този например. Каква чудесна униформа имат нашите стражници, Артемизия! Можеш да ги разпознаеш само като зърнеш униформата им.

Той махна с ръка, посоченият стражник излезе от строя и след като отдаде чест първо на Артемизия, а сетне и на капитана, зае поста си пред вратата. Отрядът се раздели на две и пое по коридора.

Артемизия притвори вратата и надзърна през процепа. Часовоят стоеше неподвижно, разтворил крака и изпълнал гръб, с ръка върху сигналното копче. Беше тъкмо онзи, когото бе избрал Джилбрет. Висок бе колкото Байрън от Уайдмос, но не с толкова широки рамене.

Едва сега до съзнанието ѝ достигна, че макар да бе твърде млад и склонен към прибързани изказвания, Байрън беше едър на ръст и доста добре сложен. Глупаво беше от нейна страна да се заяжда с него. Пък и имаше приятно лице.

Тя затвори вратата и пристъпи към гардероба.

Байрън се напрегна в мига, когато вратата се отдръпна встрани. Той затаи дъх, свил юмруци.

– Внимавайте! – извика Артемизия, вперила уплашен поглед в камшиците.

Байрън въздъхна облекчено и напъха камшиците в джобовете си.

Пречеа му, но не разполагаше с подходящи кобури.

– Това беше, в случай че търсят мен.

– Излизайте. И говорете шепнешком.

Все още беше облечена в нощницата, изплетена от непозната за Байрън фина материя и украсена с топки сребриста кожа, която прилепваше плътно по тялото благодарение на слаб статичен заряд и по същата причина не се нуждаеше от закопчалки. Освен всичко останало, нощницата прекрасно подчертаваше изящното тяло на Артемизия.

Байрън почувства, че ушите му пламват, и усещането не беше никак неприятно.

Артемизия го погледна очаквателно, сетне вдигна пръст и го завъртя в кръг.

– Ако обичате.

– Какво? – Байрън я погледна в лицето. – А, да, простете.

Той се обърна с гръб към нея и се постара да запази самообладание. И през ум не му мина да се запита защо Артемизия не използва за целта другата стая, или още повече защо не се беше преоблякла, преди да отвори вратата. Съществуваха бели петна в женската психология, които очевидно се нуждаеха от задълбочено опознаване и анализ.

Когато се обърна, девойката бе пременена в строг черен костюм, който обаче не скриваше красивите ѝ крака.

– Тръгваме ли? – запита Байрън.

Тя поклати глава.

– Първата стъпка е ваша. Трябват ви други дрехи. Скрийте се зад вратата, а аз ще повикам пазача.

– Какъв пазач?

В отговор тя се усмихна.

– Този, когото оставиха пред моята врата по молба на чичо Джил.

Вратата към коридора се плъзна безшумно встрани по релсите, открявайки се с няколко сантиметра. Пазачът стоеше отвън, все така неподвижно.

– Стражник – прошепна тя, – елате бързо.

Нямаше никаква причина за един войник да се поколебае, когато го вика дъщерята на Управителя. Стражникът прекрачи прага, като същевременно произнасяше:

– На вашите услуги, мил... – в този миг колената му се подгънаха под тежестта, стоварила се върху тялото му, а думите му секнаха неочаквано от резкия удар в ларингса.

Артемизия побърза да затвори вратата и проследи схватката със

смесени чувства, сред които преобладаваше отвращението. Животът в двореца на Хинриадите беше мирен и спокоен и никога досега не беше виждала потъмняло от прилива на кръв човешко лице със зяпнала, жадно гълтаща въздух уста. Тя извърна глава.

Байрън оголи зъби от усилие, обвини с ръце широкия мускулест врат на своя противник. Войникът направи отчаян опит да разкъса хватката и дори се опита да нанесе удар с крак назад. Без да отслабва натиска, Байрън вдигна тялото му от земята.

Малко след това ръцете на пазача се отпуснаха, краката му увиснаха безжизнено и гърдите му престанаха да се повдигат. Байрън го положи внимателно на пода. Онзи остана да лежи като изпразнен чувал.

– Мъртъв ли е? – запита ужасено Артемия.

– Съмнявам се – отвърна Байрън. – Необходими са четири до пет минути, за да убиеш човек. Но поне за известно време ще е извън играта. Имате ли нещо, с което да го завържем?

Тя поклати глава. Изглеждаше съвсем безпомощна.

– Сигурно имате от онези целитови чорапи. Те ще свършат работа. – Междувременно Байрън се бе заел да обезоръжава и разсъблича пазача. – Бих искал да се измия. Всъщност налага се да го направя.

Приятно беше да усещаш детергентната мъгла в банята на Артемия. Може би щеше да е малко напарфюмиран, но Байрън се надяваше, че ароматът ще се разсее, щом излезе. Важното е, че отново е чист, и за това бе необходимо да постои само няколко секунди под водната струя, подсилвана от топлия въздушен поток. Миг по-късно тялото му беше съвсем чисто и сухо. Нито на Уайдмос, нито на Земята имаше подобни приспособления.

Униформата му беше малко тясна, конусовидната войнишка шапка, която стоеше комично върху едрата му глава, беше грозна. Той огледа навъсено отражението си.

– Как изглеждам?

– Съвсем като войник.

– Ще трябва да носите един от камшиците – рече ѝ той. – Не мога да се справя с три.

Тя взе камшика с два пръсти и го пусна в чантичката си, окачена на почти невидим колан през рамото ѝ, така че ръцете ѝ да са свободни.

– Време е да тръгваме. Не казвайте нито дума, ако срещнем някого, оставете аз да се оправям. Говорите със странен акцент, а и ще бъде проява на неуважение да заговорите пръв в мое присъствие. Не забравяйте! Вие сте най-обикновен войник.

Пазачът на пода лекичко се размърда и завъртя очи. Ръцете и краката му бяха завързани с чорапите, които по здравина можеха да се сравняват с най-яката стомана. Той се помъчи да избута с език превръзката на устата си.

Бяха го издърпали встрани, та не се налагаше да го прескачат, за да стигнат до вратата.

– Отгук – прошепна Артемизия.

На първото отклонение нечия ръка се отпусна върху рамото на Байрън.

Той направи крачка встрани, завъртя се, сграбчи ръката и вдигна пред себе си камшика.

Но това беше Джилбрет, който каза:

– Спокойно, млади човече.

Байрън отпусна хватката.

– Очаквах ви – рече Джилбрет, докато масажираше китката си, – но това не е причина да ми трошите костите. Позволете за миг да ви се полюбувам, Фаръл. В тези дрехи изглеждате някак смален, но ефектът не е неприятен, в никакъв случай. Никой не би ви загледал по-внимателно в подобна премяна. Това е предимството на униформата. Нали знаете, казват, че униформата на войника е само униформа и нищо повече.

– Чичо Джил – прошепна настоятелно Артемизия, – не говорете толкова много. Къде са другите войници?

– Не ми давате да си кажа приказката – възрази старецът. – Останалите пазачи тръгнаха да претърсват кулата. След като се убедиха, че младежът не е на долните етажи, те оставиха по един часовой на всеки изход и на естакадата, разчитайки на общата алармена инсталация. Но ние можем да се промъкнем през нея.

– Сър, няма ли да забележат отсъствието ви? – запита Байрън.

– Моето ли? Ха! Капитанът беше щастлив, когато му казах, че си тръгвам. Въобще няма да ме търсят, уверявам ви.

Разговаряха шепнешком, сетне всички млъкнаха. В началото на естакадата имаше часовой, а още двама охраняваха широките двойни врати, водещи навън.

– Нещо ново за избягалия изменник, господата? – извика Джилбрет.

– Нищо, милорд – отвърна най-близкият пазач, като тракна с токове и отдаде чест.

– Добре, отваряйте си очите – тримата продължиха пътя си, а междувременно един от пазачите изключи алармата на вратата, през която минаваха.

Навън беше нощ. Небето беше ясно и обсипано със звезди, само над хоризонта тъмното покривало на Черната мъглявина закриваше техния блясък. Зад тях се издигаше масивът на централния дворец, а само на половин миля беше дворцовият космодрум.

Няколко минути крачеха мълчаливо, след това Джилбрет стана неспокоен.

– Нещо не е наред – промърмори той.

– Чичо Джил – рече Артемизия, – да не си забравил да подготвиш кораба?

– Разбира се, че не – тросна се той, доколкото можеше да го стори шепнешком, – но защо е осветена Контролната кула? Светлините трябваше да са загасени.

Той посочи с ръка сред дърветата към увенчаната с многобройни светлини кула. Подобна активност можеше да означава, че някой кораб току-що е кацнал или се готви да отлети.

– Тази вечер не се очакваха никакви полети – продължаваше да разсъждава Джилбрет. – Проверил съм.

Отговорът дойде малко след това. Пръв го видя Джилбрет, който спря и даде знак на другите.

– Това е краят – рече той и се изкикоти почти истерично. – Този път идиотът Хинрик е надминал себе си. Те са тук! Тиранийците! Не разбирате ли? Това е личният брониран крайцер на Аратап.

Едва сега Байрън забеляза блестящия корпус, изправен гордо сред другите, далеч по-незабележими кораби. Имаше гладки изящни линии и приличаше на хищник сред родианските летателни съдове.

– Капитанът наистина спомена, че днес пристигала някаква „особа“, ала аз не му обърнах внимание. Вече нищо не можем да направим. Не можем да се бием с тиранийците.

Байрън почувства, че нещо в него замира.

– Защо да не можем? – запита той. – Защо да не се бием с тях? Няма никаква причина да очакват нападение, а ние сме въоръжени. Какво ще кажете да завземем кораба на Комисаря? Ще го оставим със смъкнати гащи.

Той излезе от прикритието на дърветата и тръгна по космодрума. Останалите го последваха. Нямаше защо да се крият. Двама членове на кралското семейство и ескортиращ ги войник.

Само че сега срещу тях бяха тиранийците.

Когато преди близо година Саймък Аратап от Тирани видя за пръв път двореца на Родиа, той беше потресен. Оказа се, че постройката

всъщност е внушителна само на външен вид. Отвътре бе като мухлясала реликва. Само преди две поколения тук са се намирали законодателният орган на Родиа и немалка част от административните служби. Дворцовият комплекс е бил туптящото сърце на десетки светове.

Ала сега законодателният орган (който все още съществуваше, тъй като Ханът не се интересуваше от подробностите на местните законодателства) се събираше само веднъж в годината, колкото да ратифицира наредбите от изминалите дванадесет месеца. Гласуването беше чиста формалност. Изпълнителният съвет все още се водеше в сесия, но членовете му твърде рядко напускаха именията си. Отделните административни бюра също продължаваха да функционират, тъй като без тях държавната работа съвсем щеше да замре, независимо дали управляваше Ханът или Управителят, ала вече не бяха разпръснати по цялата територия на планетата и се намираха почти напълно под юрисдикцията на своите нови господари – тиранийците.

С други думи, дворецът бе запазил предишното си величие, изваяно от камък и метал, но зад него не се криеше нищо. Тук живееха семейството на Управителя, малобройна група прислужници и също така немногочисленият състав на охраната.

Пустият дворец потискаше и натъжаваше Аратап. Часът бе доста късен, той беше уморен, очите го смъдяха и най-много му се искаше да си свали контактните лещи.

Но всичко беше толкова объркано! Погледна към военния си помощник, обаче майорът сякаш беше погълнат от думите на Управителя. Що се отнася до самия Аратап, той почти не го чуваше.

– Синът на Уайдмос! – възкликна отново Управителят. – Наистина ли? И вие сте го арестували? Така му се пада!

Аратап не можа да разбере има ли някаква връзка между всички тези събития. Умът му бе така устроен, че винаги подреждаше фактите и не можеше да търпи отделни и несвързани помежду си фрагменти.

Уайдмос беше изменник, а синът му бе направил опит да се срещне с Управителя на Родиа. В началото тайно, а след като се бе провалил, той бе повторил опита си съвсем открито, оправдавайки се с тази смешна история за замислено покушение. За известно време Аратап бе повярвал, че зад всичко това се крие някакъв план.

Но ето че събитията протекоха в съвсем друго посока. Хинрик се втурна презглава да предава момчето. Дори не беше изчакал настъпването на нощта. И това преобръщаше всичко. Освен ако някои факти бяха останали скрити за Аратап.

Той отново съсредоточи вниманието си върху Управителя. Хинрик започваше да се повтаря. Аратап почувства леко съжаление. Този човек се бе превърнал в такъв страхливец, че дори тиранийците вече трудно го понасяха. Но друг избор нямаша. Само страхът можеше да осигури абсолютна лоялност. Страхът и нищо друго.

Уайдмос не се беше страхувал и въпреки че до известна степен интересите му се преплитаха с тези на Тирани, той си бе позволил лукса да се разбунтува срещу тях. А Хинрик се боеше и тъкмо в това бе най-важната разлика.

Именно този страх го бе докарал тук, пред тях, за да ги засипва със словесни потоци и да търси отчаяно одобрение за постъпката си. Нямаше да го получи от майора, Аратап бе уверен в това. Този човек бе напълно лишен от въображение. Комисарят въздъхна и съжали, че не е като него. Политиката беше мръсна работа.

– Достатъчно – произнесе той с известно оживление. – Похвална е както бързината, с която сте взели решението, така и усърдието ви в служба на Хана. Уверявам ви, че той ще научи за това.

Лицето на Хинрик светна и той въздъхна с нескрито облекчение.

– Нека да доведат петлето – продължи Аратап, – за да чуем всички какво има да ни казва. – Той сподави една прозявка. Не изпитваше никакъв интерес към онова, което би могъл да каже младият „петел“.

Хинрик понечи да натисне звънеца, за да повика капитана, ала в този миг той неочаквано застана на прага.

– Ваше превъзходителство – извика той и направи няколко колебливи крачки напред, без да иска разрешение.

Хинрик облещи поглед в ръката си, все още застинала на сантиметри от звънеца, сякаш се питаше дали не го бе задействал със силата на своята воля.

– Какво има, капитане? – рече объркано той.

– Ваше превъзходителство, заловеният избяга.

Аратап почувства как умората му се изпарява. Какво ставаше тук?

– Подробностите, капитане! – нареди той, докато се изправяше в креслото.

Капитанът побърза да ги запознае със случката, като накрая заключи:

– Ваше величество, моля за разрешение да обявим обща тревога. Бегълците разполагат само с няколко минути преднина.

– Да, веднага – засуети се Хинрик. – Незабавно. Обща тревога, точно така. Това трябва да направим. Бързо! Бързо! Комисарю, не мога да

си обясня как е станало всичко. Ще назначим разследване на случая. Ако е необходимо, ще разпитаем всички войници от охраната. Всички! Всички!

Той повтори още няколко пъти думата с почти истеричен глас, но капитанът не помръдваше от мястото си. Очевидно имаше още да докладва.

– Какво има? – запита го Аратап.

– Мога ли да разговарям насаме с ваше превъзходителство? – произнесе ненадейно капитанът.

Хинрик погледна уплашено към външно невъзмутимия Комисар. Необходими му бяха огромни усилия, за да запази поне привидно достойнство.

– Нямаме никакви тайни от войниците на Хана, нашите приятели, нашите...

– Кажете каквото имате за казване, капитане – намеси се с тих глас Аратап.

Капитанът удари токове в знак на подчинение и заговори:

– След като ми наредихте да говоря, ваше превъзходителство, трябва с прискърбие да ви уведомя, че лейди Артемизия и лорд Джилбрет избягаха заедно с изменника.

– Той се е осмелил да ги отвлече? – Хинрик скочи на крака. – И моите войници са допуснали това?

– Не са били отвлечени, ваше превъзходителство. Придружили са го доброволно.

– Откъде знаете? – запита с неприкрито задоволство Аратап, който съвсем се беше пробудил. Нещата се подреждаха дори по-добре, отколкото бе предполагал.

– Разполагаме с разказа на пазача, когото са обезвредили, а също и на двамата часовои, които са ги пуснали да излязат. – Той се поколеба, сетне добави мрачно: – Когато разпитвах лейди Артемизия на вратата на нейните покои, тя ме увери, че тъкмо заспивала. Едва по-късно се досетих, че в този момент лицето ѝ все още беше гримирано. Върнах се обратно, но бях закъснял. Още утре ще помоля негово превъзходителство да приеме оставката ми, а сега ви моля най-настоятелно да ми дадете разрешение за обща тревога. Без такова разрешение нямам право да обезпокоявам живота на кралското семейство.

Ала Хинрик се полюшваше, загледан в празното пространство.

– Капитане – намеси се Аратап, – най-добре се погрижете за здравето на вашия Управител. Съветвам ви да повикате личния му лекар.

– Обща тревога! – повтори капитанът.

– Няма да има никаква обща тревога – отвърна Аратап. – Разбирате ли ме? Никаква обща тревога! Никой да не преследва беглеца! Случаят е приключен! Наредете на хората си да се върнат по местата си и се погрижете за Управителя. Да тръгваме, майоре.

Още щом излязоха от двореца, майорът се обърна към своя събеседник:

– Аратап – заговори напрегнато той, – предполагам, че осъзнавате какво правите. Тъкмо затова държах устата си затворена.

– Благодаря ви, майоре. – Аратап пое дълбоко нощния въздух на тази планета, изпълнен с разнообразни аромати. Тирани също бе красива, но посвоему, със суровата красота на скалите и планините. И беше толкова суха!

– Не бихте могли да се справите с Хинрик, майор Андрос – продължи той. – Във вашите груби ръце той ще се прекърши и залинее. Хинрик е полезен за нас, но трябва да се отнасяме внимателно с него, ако искаме да го запазим.

– Не говоря за това – възрази майорът. – Защо не позволите да вдигнем обща тревога? Не искате ли да ги хванете?

– А вие? – Аратап спря. – Да поседнем замалко, майоре. Ей там, на пейката край езерцето. Какво чудесно място и далеч от шпионските лъчи! Защо искате този младеж, майоре?

– Защо ще искам един предател и конспиратор?

– Ами да, защо ви е – ще хванете дребното оръдие, а ще оставите незасегнат източника на заразата? За какво са ви тези хора – една хлапе, придружено от глупаво момиче и склерозирал идиот?

Наблизо се чуваше шума от изкуствения водопад. Беше съвсем малък, декоративен. Но за Аратап представляваше истинско чудо. А и как иначе да си обясни подобно прахосване на вода, плискаща се свободно надолу по камъните, за да изчезне от погледа? Все не можеше да свикне с тази гледка.

– Но сега – възрази майорът – нямаме и това.

– Имаме схема. Когато младежът се появи, ние го свързахме с Хинрик и това ни обърка, защото Хинрик е... това, което е. Но такива ни бяха предположенията. Сега виждаме, че целта не е била Хинрик и че той е служел само за отвличане на вниманието. Младежът е търсел връзка с дъщеря му и с неговия братовчед и във всичко това има далеч по-голяма логика.

– Но защо Хинрик не ни предупреди по-рано? Чакал е да мине

полунощ.

– Защото той е играчка в ръцете на онзи, който пръв се добере до него. Уверен съм, че този път Джилбрет ни е изпреварил.

– Искате да кажете, че сме били повикани тук с конкретна цел? За да присъстваме на бягството им?

– Не, не по тази причина. Но помислете малко. Къде смятат да отидат тези хора?

Майорът сви рамене.

– Родиа е голяма планета.

– Да, но ако става дума само за младия Фаръл. Смятате ли, че двама членове на кралското семейство биха могли да останат неразпознати? Особено момичето.

– Значи, възнамерявали са да напуснат планетата? Да, съгласен съм.

– Но по какъв начин? Космодрумът е само на петнадесет минути отгук. Разбирате ли сега защо сме били повикани?

– Заради кораба ни? – каза майорът.

– Точно така. За тях тиранийският кораб би изглеждал най-подходящото средство. В противен случай трябваше да избират сред фрегатите. Фаръл е завършил образованието си на Земята и, уверен съм, би могъл да управлява космически кораб.

– Ето един важен въпрос. Защо позволяваме на благородниците да пращат синовете си да се учат по света? За какво му е на някого, който ще се занимава с търговия, да владее управлението на космически кораб? Така сами помагаме на враговете си.

– Няма значение – махна с ръка Аратап. – Важното е, че Фаръл е завършил образованието си на Земята и че трябва да се съобразяваме с този факт, без да се безпокоим излишно. Уверен съм, че целта им е нашият крайцер.

– Не мога да го повярвам.

– Нали разполагате с ръчен комуникатор? Свържете се с кораба, ако можете.

Майорът направи няколко безуспешни опита.

– Опитайте с Контролната кула – посъветва го Аратап.

Майорът се свърза с кулата и в отговор на запитването се чу развълнуван глас:

– Но, ваше превъзходителство, трябва да има някаква грешка! Нали излетяхте преди десет минути?

– Виждате ли? – усмихна се Аратап. – Достатъчно е да прозреш

схемата и всеки детайл си застава на мястото. Разбирате ли сега какво следва?

Майорът кимна. После се плесна с длан по бедрото и се разсмя.

– Ами да! – възкликна той.

– Добре – рече Аратап. – Те обаче нямат представа, че са обречени. Да бяха избрали дори най-немощната фрегата на космодрума, щяха да ни се изплъзнат, а аз щях да съм – как беше изразът? – хванат по бели гащи. А сега нищо не може да ги спаси. И когато ми паднат отново в ръцете, тогава ще разкрия и целия конспиративен замисъл.

Той въздъхна облекчено и затвори уморено очи.

– Е, имахме късмет и сега няма къде да бързаме. Свържете се с главната база и им кажете да изпратят друг кораб за нас.

ГЛАВА X

Може би!

Подготовката по космонавтика, която Байрън Фаръл беше преминал на Земята, бе предимно теоретична. Тя се състоеше от няколко лекционни курса по космическо инженерство и макар да бе изгубил половин семестър в изучаване на хиператомния двигател, това почти не бе разширило познанията му за управление на кораба в открития Космос. Най-добрите и най-опитните пилоти бяха усъвършенствали уменията си в Космоса, а не в лекционните зали.

Все пак съумя да вдигне крайцера без инциденти, макар това да се дължеше по-скоро на късмет, отколкото на умение. Управлението на „Безжалостни“ бе далеч по-леко, отколкото очакваше. Байрън беше управлявал няколко кораба в пространството около Земята, но те бяха остарели и износени от употреба модели, поддържани главно за обучение. Имаха крехки корпуси, отлепяха се с неохота от Земята и се издигаха мъчително бавно по спирала нагоре към Космоса.

За разлика от тях „Безжалостни“ се бе издигнал без никакво видимо усилие, понасяйки се нагоре в атмосферата така стремително, че Байрън изпадна от креслото и замалко да си изкълчи рамото. Артемизия и Джилбрет бяха проявили далеч по-голяма предвидливост и се бяха завързали с предпазните колани. Тираниецът, когото бяха пленили на борда, лежеше завързан в ъгъла и нашепваше нещо с монотонен глас.

Байрън се изправи неуверено, срита тираниеца да мълчи, сетне сграбчи перилата на стената и като напругаше мишици да преодолее ускорението, се върна в креслото си. Предните двигатели се задействаха закратко и скоростта на крайцера намаля до далеч по-поносими размери.

Вече бяха достигнали горните слоеве на родианската атмосфера. Небето беше тъмновиолетово, а корпусът бе така загрял от триенето с въздуха, че горещината се усещаше дори вътре.

Изгубиха няколко часа, докато изведат крайцера в орбита около планетата. Байрън направи безуспешен опит да изчисли скоростта, необходима да се откъснат от гравитационното поле на Родиа. Отказа се и реши да вместо това да експериментира, като променяше тягата на предните и задните двигатели и следеше непрестанно масаметъра, показващ отстоянието им от повърхността на планетата чрез измерване на

интензивността на гравитационното поле. За щастие уредът беше настроен за масата и радиуса на Родиа. Байрън едва ли щеше да е в състояние да извърши подобна калибрация, без да изгуби безценно време.

Най-сетне масаметърът се успокои и в продължение на близо два часа не показва никакви значителни промени. Байрън си позволи кратка почивка, а останалите побързаха да разкопчечат коланите.

– Доста грубичко пипате, лорд Фермер – отбеляза Артемизия.

– По-важното е, че летим, милейди – отвърна Байрън. – Ако смятате, че можете да се справите по-добре – заповядайте. Само позволете преди това да напусна кораба.

– Стига, стига, стига – намеси се Джилбрет. – Корабът е твърде тесен за подобни дребнавости, а понеже и без туй ще трябва да живеем в постоянна физическа близост, предлагам да забравим всичките тези „лордове“ и „милейди“, които само излишно усложняват общуването ни. Аз съм Джилбрет, ти си Байрън, а тя – Артемизия. Съветвам ви да запомните тези форми на обръщение или предложете други. Що се отнася до пилотирането на кораба, защо да не се възползваме от услугите на нашия тиранийски приятел?

Тираниецът го погледна учудено, а Байрън поклати глава:

– Не. Не можем да му се доверим. След още малко тренировки ще се справям значително по-добре. Надявам се, че няма ранени?

Рамото все още го болеше от падането и това го правеше раздразнителен.

– Добре – рече Джилбрет. – Какво да правим с него?

– Не бих могъл да го убия хладнокръвно – заяви Байрън. – И не виждам с какво това ще ни помогне. Само ще разгневим допълнително тиранийците. Да убиеш член на господарската раса е наистина непроситимо престъпление.

– А какви други възможности имаме?

– Можем да се приземим.

– Добре. Но къде?

– На Родиа.

– Какво?

– Това е единственото място, където няма да ни търсят. Освен това ще бъдем там съвсем скоро.

– Защо?

– Вижте, Комисарят е използвал този крайцер да се придвижва около планетата. Корабът не е зареден с провизии за продължително космическо пътешествие. Преди да се отправим на път, ще трябва да

натоварим на кораба припаси и енергия.

Артемизия кимаше при всяка негова дума.

– Точно така. Чудесна идея! Аз самата никога не бих се досетила.

Много хитро, Байрън.

Той се поклонил иронично, но почувства как го залива приятна топлина. За пръв път го наричаше на малко име. Стига да искаше, девойката можеше да е много приятна.

– Но незабавно ще засекат местонахождението ни по радиото – възрази Джилбрет.

– Не мисля – рече Байрън. – Първо, на Родиа има доста пустинни места. Не е необходимо да се спускаме близо до селище или тиранийски гарнизон. Освен това може би Аратап не изпитва чак толкова голямо желание да докладва незабавно за инцидента на своите началници... Ей, войнико, каква според теб ще е съдбата на онзи, който не е попречил да бъде отвлечен корабът на Комисаря?

Пленникът не отговори, но устните му побеляха.

Байрън наистина не би желал да е на негово място. Всъщност войникът нямаше никаква вина. А и защо да очаква неприятности от подобни високопоставени посетители, каквито бяха членовете на кралското семейство? И все пак, придържайки се към тиранийския военен устав, часовете им бе наредил да изчакат, докато получи разрешение от своя командващ офицер. Щеше да постъпи така дори самият Управител на Родиа да бе застанал пред него. Ала междувременно тримата го бяха доближили и докато изпълни докрай изискванията на устава и извади оръжието, вече беше твърде късно. В гърдите му беше опрян невронен камшик.

Дори в този момент войникът бе отказал да се предаде доброволно. Наложил се да го усмирят с един камшичен заряд. Въпреки съпротивата, която бе оказал, чакаше го военен съд и затвор. Никой не се съмняваше в това, най-малко самият войник.

Приземиха се след два дни в околностите на град Саутуорк. Спряха се на него, защото се намираше встрани от най-населените места на планетата. Що се отнася до тираниеца, завързаха го за спасителна парашутна капсула и го изстреляха на около петдесет мили от най-близкия голям град.

Кациането на пустия бряг премина без особени сътресения и Байрън тръгна да набави необходимото. Сумата, която Джилбрет бе взел за всеки случай със себе си, се оказа крайно недостатъчна и едва стигна, за да купи една малка двуколесна количка и да я зареди с припаси.

– Можеше да ти стигне и за повече – упрекна го Артемизия, – ако не беше прахосал по-голямата част за тази отвратителна тиранийска каша.

– Не разполагах с голям избор – отвърна ядосано Байрън. – Освен това за теб може да е отвратителна тиранийска каша, но тази храна е добре балансирана и ще ни подкрепя далеч по-успешно от всичко друго, което бих могъл да купя.

Байрън беше обиден. Струваше му се, че на него се е паднала слугинската работа – да отскочи до близкия град и после да донесе храна. Задачата му освен това бе свързана със значителен риск, защото дори в това малко градче имаше тиранийска полицейска служба. Очаквал бе поне малко да го похвалят.

Всъщност друга алтернатива нямаше. Цялата тиранийска система за снабдяване с провизии се базираше на традицията им да използват малки кораби. Не можеха да си позволят лукса да поддържат с просторни складови помещения като другите флотилии, чийто Хангари бяха натъпкани с изкормени и замразени трупове на животни. Това ги беше принудило да разработят стандартен хранителен концентрат, съдържащ в необходимите пропорции калории и хранителни вещества. Запасите от него заемаха само една двадесета от пространството, което при другите бе запълнено с месни припаси, а освен това концентратът можеше да се съхранява при ниски температури, втвърдяваше се и се подреждаше като тухли.

– На вкус е още по-гадно – рече Артемизия.

– Ще свикнеш – увери я Байрън, имитирайки изписаното на лицето ѝ отвращение. Артемизия се изчерви и обърна глава.

Байрън разбираше, че е потисната от тясното помещение и от всички останали неволи, на които бе подложена. Въпросът не беше само в монотонното меню, което им предстоеше. На кораба липсваха отделни спални помещения. Машинното отделение и каютата за управление заемаха почти цялото свободно пространство. (Какво да се прави, мислеше си Байрън, това е военен кораб, а не яхта за разходки!) Имаше тясно складово помещение и миниатюрна кабина с койки покрай едната стена. Тоалетната бе вградена в малка ниша точно до вратата на кабината.

Всичко това означаваше, че ще живеят натясно, без никаква възможност за уединение, и Артемизия ще трябва да се примири с факта, че на кораба няма женски дрехи нито огледала или умивалник.

Няма как, иска или не, ще свикне. Байрън чувстваше, че вече е направил малко повече от необходимото за нея. Толкова ли ѝ бе трудно да

се държи мило и да се усмихва поне от време на време? Имаше приятна усмивка и длъжен бе да признае, привлекателен външен вид, ако се изключи характерът ѝ. Ах, този характер!

Защо си губи времето да мисли за нея?

Най-тежък беше проблемът с водата. Тирани беше пустинна планета, където на водата се гледаше като на безценно съкровище. Тамошните жители знаеха истинската ѝ цена и тъкмо по тази причина на кораба нямаше никакви приспособления за миене. Войниците можеха да се къпят и да перат дрехите си едва след приземяването на някоя планета. Малко пот и мръсотия по време на полета нямаше да им навредят. Дори запасите от питейна вода бяха съвсем ограничени. В края на краищата водата не можеше нито да бъде концентрирана, нито изсушавана като месото, а трябваше да се пренася в обемисти съдове. Проблемът се усложняваше от факта, че водното съдържание на хранителните концентрати бе твърде ниско.

На кораба имаше дестилиращо устройство за повторна употреба на изгубената телесна вода, но когато Байрън разбра как функционира, почувства, че му прилява, и се погрижи всички отходни продукти да бъдат изхвърляни навън. Макар от химична гледна точка процесът да бе напълно завършен, необходимо бе известно време, докато човек свикне с тази идея.

В сравнение с първия вторият старт бе съвсем гладък и след като се издигнаха, Байрън прекара известно време в тренировки край пулта за управление. Контролното табло твърде малко приличаше на приборите за управление, с които бяха снабдени земните тренировъчни кораби. В сравнение с тях беше неизмеримо по-сложно и компактно. Байрън разглеждаше внимателно отделните циферблати и индикатори, старайки се да разбере предназначението им, а после записваше грижливо всичко на един залепен над таблото лист.

В този момент в пилотската кабина влезе Джилбрет.

Байрън погледна през рамо.

– Артемиязия не е в кабината, нали? – попита той.

– Едва ли би могла, като се има предвид колко е тясно това място.

– Когато я видиш, кажи ѝ, че ще си пренеса койката тук, в пилотската кабина. Съветвам те и ти да постъпиш така, та каютата да остане изцяло на нейно разположение. Нали знаеш, че е малко глезена – добави той.

– Байрън, и ти си израснал в такава среда – укори го Джилбрет. – Не забравяй, че тя е свикнала с подобен начин на живот.

– Добре де. Няма да забравя. Че аз да не съм свикнал с друг живот? Родил съм се в най-голямата ферма на Нефелос, а не край някое минно поле в астероидния пояс. Но когато човек изпадне в трудно положение, трябва да стиска зъби. Какво да направя, по дяволите, не мога да разтегля корпуса на кораба! Няма място за допълнителни припаси, да не говорим за баня с душ. – Байрън почувства известно облекчение, след като се навика на Джилбрет.

В този момент вратата се отвори и на прага застана Артемизия.

– На ваше място, мистър Фаръл – произнесе тя с леден глас, – бих се въздържала да повишавам тон. Гласът ви се чува из целия кораб.

– Това не ме безпокои – отвърна Байрън. – А щом на вас не ви харесва корабът, спомнете си, че и двамата нямаше да сме тук, ако собственият ви баща не беше направил опит да ме предаде, а вас – да омъжи насила.

– Не говорете така за баща ми!

– Ще говоря за когото си искам.

– Моля ви! – намеси се Джилбрет.

С това спорът донякъде беше затихна.

– Можем ли сега да обсъдим въпроса, закъде сме се запътили? – продължи Джилбрет. – Ясно е, че колкото по-скоро пристигнем някъде, толкова по-бързо ще приключат проблемите ни.

– Виж, в това съм съгласен с теб, Джил – кимна Байрън. – Не е необходимо да слушам непрестанното й хленчене. Винаги съм твърдял, че жените нямат място на космически кораб!

Артемизия пусна тази забележка покрай ушите си и се обърна към Джилбрет:

– Защо да не напуснем веднага района на мъглявината?

– Не зная какво възнамерявате да правите вие – побърза да се намеци Байрън, – но аз трябва да си върна Фермерството и да отмъстя за убийството на баща ми. Така че аз оставам в кралствата.

– Не исках да кажа – поправи се Артемизия, – че ще напуснем района завинаги, а само докато престанат да ни преследват. Освен това не ми е ясно какво бихте могли да сторите за своето Фермерство. Не можете да си го върнете, докато не се разпадне Тиранийската империя, а лично аз не виждам как ще стане това.

– Не е ваша работа какво възнамерявам да правя.

– Мога ли да предложа нещо? – намеси се Джилбрет.

Той очевидно прие мълчанието им за съгласие и продължи:

– Имате ли нещо против аз да ви кажа къде трябва да отидем и

какво да сторим, за да се разпадне империята, както предложи преди малко Арта?

– И как според теб ще стане това? – запита Байрън.

Джилбрет отвърна с усмивка:

– Мило момче, държането ти е много забавно. Не ми ли вярваш? Гледаш ме така, сякаш всичко, което бих могъл да ти предложа, ще е неопикуема глупост. Не забравяй, аз те измъкнах от двореца.

– Зная. И съм готов да те изслушам.

– Добре тогава. От двадесет години чакам тази възможност за бягство. Ако бях някой обикновен гражданин, да съм го направил отдавна, но съдбата бе пожелала да ме постави на видно място. И въпреки това тъкмо благодарение на принадлежността ми към рода на Хинриадите имах честа да бъда поканен за коронацията на Хана на Тиран и да се натъкна на тайна, която може би някой ден ще доведе до гибел същия този Хан.

– Продължавай – подкани го Байрън.

– От Родиа до Тиран пътувах с тиранийски боен кораб, така трябваше да пътувам и на връщане. Корабът бе почти като този, може би малко по-голям. Пътуването мина спокойно. Престоят на Тирани също бе доста интересен, макар да не се случи нищо особено. Ала на обратния път ни удари метеор.

– Какво?

Джилбрет вдигна ръка.

– Зная, че подобни инциденти са малко вероятни. Сблъсъкът с метеор в Космоса е толкова рядко явление, че може да се смята за математически незначително, и все пак се случва – знаете го. Така стана и с нас. Разбира се, дори най-малкият метеор, колкото главичката на топлика, е в състояние да пробие корпуса на кораба, ако не е специално брониран.

– Зная – рече Байрън. – Като следствие от инерцията, определена от масата и скоростта. Когато масата е ниска, компенсаторно нараства скоростта – изрецитира той, сякаш разказваше урок в училище, осъзнавайки, че е вперила поглед в Артемизия.

Тя бе приседнала, заслушана в думите му, и беше толкова близо, че двамата почти се докосваха. Байрън за пръв път забеляза колко изящен е профилът ѝ въпреки че косите ѝ бяха леко разчорлени. Беше оставила някъде елека си и бялата ѝ блуза бе все така изгладена и чиста, въпреки премеждията през последните четиридесет и осем часа. Зачуди се как ли е успяла да го постигне.

Ако само можеше да се държи малко по-любезно, мислеше си той, пътуването щеше да е съвсем приятно. Проблемът беше в това, че никой досега не се беше постарал да я държи изкъсо. Най-малкото баща й. Привикнала бе сама да си е господар. Ако не беше от благороднически род, вероятно щеше да е чудесен човек.

Тъкмо се унесе в мечти, в които той бе нейният истински господар и правеше всичко възможно да я привърже към себе си, когато тя извърна глава и впери поглед в очите му. Байрън побърза да съсредоточи вниманието си в думите на Джилбрет. Беше пропуснал няколко изречения.

– Нямах никаква представа защо не е задействал защитният екран на кораба. Случват се понякога подобни инциденти, причината за които човек така и не е в състояние да разкрие. Както и да е, метеорът се блъсна право в средата на кораба. Беше не по-голям от камъче и проникването през стената го бе забавило значително, та не успя да пробие насрещната стена. Положението щеше да е далеч по-добро, ако я бе пробил, защото пробойните щяха да се затворят мигновено. И така, след като попадна в кабината за управление, метеорът рикошира в отсрещната стена и продължи да се удря напред-назад, докато накрая замря. Цялото действие отне не повече от няколко секунди, но при първоначална скорост от стотици мили в минута камъкът вероятно бе прекосил стаята неколкостотин пъти. И двамата членове на екипажа бяха разкъсани на парчета, а аз самият се спасих само защото не бях в пилотската кабина по това време. Чух рязък звук, когато метеорът проникна в кораба, после честото му тракане по стените вътре в кабината, придружено от ужасените писъци на пилотите. Хвърлих се към кабината за управление, но заварих само разпокъсани тела и всичко бе изпръскано с кръв. Спомените ми натък са неясни, въпреки че през изминалите оттогава години неведнъж съм виждал тази случка в кошмарите си.

Свистенето на излизания въздух ме насочи право към пробойната. Залепих отгоре магнитния диск и повишеното налягане вътре в кораба херметизира отвора. Малкото разтрошено камъче се въргальаше на пода. Беше топло при допир, но когато го ударих с ключа, камъчето се разцепи на две. Вътрешността му мигновено се покри със скреж. Там все още цареше космически студ.

Привързах с въже ръцете на загиналите, а на другия край закрепих буксирен магнит. Избутах ги навън през въздушния шлюз, почаках да чуя издрънчаването на магнита и въздъхнах, уверен, че телата ще последват кораба където и да иде. Нали разбирате, налагаше се да ги съхранявам като доказателство за инцидента, когато се върна на Родиа.

Но как да намеря обратния път? Бях съвършено безпомощен. Нямах никаква представа как се управлява космически кораб, нито пък смеех да правя опити сред дълбините на междузвездното пространство. Не знаех дори как да включа подпространствената комуникационна система, за да дам сигнал за помощ. Единственото, което ми оставаше, бе да наблюдавам как корабът следва предишния си курс.

– Е, в това поне те бива, нали? – подхвърли Байрън. Питаше се дали Джилбрет не измисля цялата тази история, преследвайки някакви свои цели. – А какво ще кажеш за Скока през хиперпространството? Вероятно си съумял да го извършиш, иначе сега нямаше да си тук.

– Всеки тиранийски кораб – каза Джилбрет – е в състояние да извърши поредица от подобни Скокове автоматично, стига предварително да е програмиран.

Байрън го погледна невярващо. За глупак ли го взимаше Джилбрет?

– Виж, това го измисли сега – рече той.

– Не съм. Именно благодарение на това откритие те спечелиха войната. Нима смяташ, че са завладели над петдесет планетни системи, превъзхождащи ги хилядократно по население и ресурси, само като са играли на криеница с тях? Вярно е, че ни нападаха един по един и се възползваха умело от услугите на многобройни предатели, но най-вече на тежаха откритията им във военната област. И децата знаят, че са ни превъзхождали в тактическо отношение, а това донякъде се дължи и на предимствата на автоматичния Скок. Корабите им са далеч по-маневрени, което е създавало възможност за реализиране на много изкусни бойни операции.

Признавам, че тази техника е една от най-строго пазените им тайни. Никога нямаше да науча за нея, ако не бях се превърнал в пленник на „Кръвожадни“ – тиранийците имат отвратителния навик да наричат корабите си все с такива ужасяващи имена, въпреки че подобни названия имат полезен психологически ефект. Не ми оставаше нищо друго, освен да следя развоя на събитията. Така открих, че корабът извършва Скок след Скок, без да се налага ръчна корекция.

– Искаш да кажеш, че и този кораб може да прави същото?

– Не зная. Не бих се изненадал.

Байрън погледна към контролното табло. Имаше поне още дузина копчета, чието предназначение му беше неизвестно. Както и да е, за тях по-късно!

Той отново погледна Джилбрет.

– И този кораб те отведе у дома?

– Не. Оказа се, че в бесния си полет из кабината метеорът не бе пропуснал и контролното табло. По-странно щеше да е, ако го беше пропуснал. Голяма част от индикаторите бяха напълно разбити, дори кутията на табло то бе смачкана и изкривена. Нямаше никакъв начин да разбере какво е променено в програмата, но явно такава промяна имаше, тъй като корабът не ме отведе на Родиа.

След известно корабът започна да убива скоростта си и аз реших, че е дошъл краят на пътуването. Нямах никаква представа къде се намирам, но все пак успях да включа видеопанела и забелязах, че наблизо има някаква планета. Чист късмет си беше, че попаднах до нея, при това я доближавах. Корабът очевидно се беше насочил към планетата. Е, не съвсем към нея. Щеше да е прекалено голямо съвпадение. Можех да я подмина, но все още разполагах с достатъчно време, за да се свържа чрез обикновена радиовръзка. Знаех как се борава с нея. В края на краищата доста дълго съм се занимавал с електроника. Но по време на оня полет реших никога вече да не позволя да изпадна в подобно безпомощно състояние. Знаете ли, безпомощните състояния са единственото, което не ме забавлява.

– И тогава използва радиото – подхвърли Байрън.

– Точно така – кимна Джилбрет. – И те дойдоха да ме приберат.

– Кои?

– Хора от планетата. Оказа се, че е населена.

– Е, имал си късмет. Що за планета беше това?

– Не зная.

– Те не ти ли казаха?

– Забавно, нали? Не ми казаха. Разбрах само, че е една от кралствата от района на мъглявината.

– Откъде пък разбра това?

– Защото знаеха, че корабът, на който се намирах, е тиранийски. Бяха го познали отдалеч и замалко да го взривят, преди да успее да им съобщи, че на борда има жив човек.

Байрън сложи едрите си длани на коленете.

– Почакай малко. Това не го разбрах. Щом са познали, че корабът е тиранийски, и са поискали незабавно да го унищожат, това не е ли доказателство, че светът им не се намира сред кралствата? Където и да е другаде, но не и там.

– Не, в името на галактиката. – Очите на Джилбрет блестяха, а лицето му беше пламнало. – Планетата наистина беше сред кралствата. Отведоха ме на нея и какъв приказан свят бе само! Имаше пришълци от

всички краища на кралствата. Познах ги по разнообразните акценти. И никой от тях не се боеше от тиранийците. Мястото, където живееха, беше като арсенал. По нищо не си личеше от Космоса. На пръв поглед приличаше на изостанал аграрен свят, но целият живот на планетата бе концентриран под повърхността. Някъде сред кралствата, момчето ми, някъде все още съществува планета, на която никой не се бои от тиранийците и която се готви да ги унищожи, също както щеше да унищожи и кораба, ако екипажът беше все още жив.

Байрън почувства, че сърцето му забива учестено. За миг му се присиска да повярва на чутоето.

Може би наистина... Може би!

ГЛАВА XI

А може би не!

Или може би не?

– Откъде научи, че планетата е арсенал? – попита Байрън. – Колко дълго остана? Какво видя?

Джилбрет ставаше все по-нетърпелив.

– Въпросът не е какво съм видял. Не ми позволиха да направя обиколка или да видя нещо. – Той си наложи да се успокои. – Чакайте да ви кажа какво стана. Когато ме свалиха от кораба, бях в доста тежко състояние. Толкова бях уплашен, че не бях хапвал нищо – ужасно е да си изоставен в Космоса, – и вероятно съм изглеждал дори по-зле, отколкото съм се чувствал.

Казах им кой съм и те ме отведоха под повърхността. Заедно с кораба естествено. Предполагам, че са били по-заинтригувани от кораба, отколкото от моята особа. Благодарение на мен получиха възможност да се запознаят с тиранийското космоинженерство. Настаниха ме в болница.

– Но какво видя, чичо? – настоя Артемизия.

– Никога ли не ти е разказвал за това? – прекъсна я Байрън.

– Не – рече Артемизия.

– Не съм разказвал на никого досега – добави Джилбрет. – Та както ви казах, отведоха ме в болница. Там ме подложиха на редица лабораторни изследвания, за каквито тук на Родиа не бяхме и чували. По пътя към болницата забелязах няколко металургични завода. Едно ще ви кажа, никога не бях виждал нещо подобно.

Докато бях там, всичко ми изглеждаше толкова реално и естествено, че нито за миг през следващите години не се усъмних във видяното. Мислех за планетата като за моя бунтовнически свят и уверен съм, някой ден огромни флотилии от кораби ще тръгнат от него, за да атакуват Тирани, и на окупираните планети ще бъде предложено да влязат в съюз с бунтовниците. С всяка година нетърпението ми растеше. И всеки път си казвах – може би ще е следващата година. Но същевременно щеше ми се да не е толкова скоро, за да успея преди това да се присъединя към тях и да съм част от грандиозната атака. Не исках да я започват без мен. – Той се изсмя, ала гласът му трепереше. – Предполагам, че доста хора от обкръжението ми биха останали изненадани, ако знаеха какво

става в душата ми. В мислите ми. Нали знаете, хората нямат високо мнение за мен.

– И всичко това се е случило преди двадесет години? – прекъсна го Байрън. – А те все още не са атакували? Не са дали никакъв знак за съществуването си? Никакви инциденти? И ти все още мислиш...

– Да, мисля – сонна се Джилбрет. – Двадесет години не са кой знае колко дълъг период, за да се организира бунтът срещу планета, управляваща над петдесет свята. Попаднах там в самото начало. Зная го със сигурност. Необходимо им е било време, за да прокопаят планетата като пчелна пита и да усъвършенстват своите кораби и оръжия, да обучат повече хора и да организират атаката. Само във вашите любими видеотрилъри хората се надигат на бунт при първия знак, измислят се нови оръжия за един ден, на втория се пускат в масово производство, а на третия влизат в употреба. Подобни неща, Байрън, изискват време и хората от бунтовническия свят разбираха добре, че не бива да започват, преди да са напълно готови. Втора възможност за неочакван удар едва ли ще имат. И какво разбираш под думата „инциденти“? Неведнъж се е случвало да изчезват тиранийски кораби, които така и остават неоткрити. Космосът е голям, ще кажеш, и биха могли да се изгубят в него, но изключено ли е да са били пленени от бунтовниците? Спомни си за случая с „Неуморни“ преди две години. Екипажът му съобщи за странен обект, който се приближил достатъчно, за да задейства масаметъра, а после корабът изчезна безследно. Възможно е причината да е метеор, но ако е нещо друго? Търсенето продължи два месеца, ала така и не го откриха. Според мен корабът е бил пленен от бунтовниците. „Неуморни“ беше кораб от нов клас, експериментален модел. Точно това, което им е било нужно.

– А защо не остана, след като те отведоха на планетата? – запита го Байрън.

– Нима мислиш, че не съм искал? Нямах избор. Слушах разговорите им, докато лежах и се преструвах, че съм изгубил съзнание, и така научих малко за тях. Разбрах, че тъкмо започват. Не можеха да си позволят да бъдат разкрити в самото начало. Знаеха, че аз съм Джилбрет фон Хинриад. На кораба имаше достатъчно документи, за да посочат кой съм, дори и аз да не им го кажех. Знаеха също така, че ако не се върна на Родиа, ще последва широкомащабна операция по издирването ми, която няма да приключи толкова лесно. Не можеха да рискуват и да бъдат открити, затова предпочетоха да ме върнат на Родиа. Точно там ме отведоха.

– Какво? – възкликна Байрън. – Но така са се изложили на далеч по-голям риск! Как го направиха?

– Не зная – вдигна рамене Джилбрет и прокара пръсти през посивялата си коса, сякаш за да пробуди забравените спомени. – Предполагам, че са ме упоили. Спомените ми са объркани и замъглени. След определен момент не помня абсолютно нищо. Когато отново отворих очи, намирах се на борда на „Кръвожадни“, който се носеше из Космоса право към Родиа.

– А двамата мъртъвци бяха ли още прикачени към корпуса? Или бяха останали на бунтовническия свят? – поинтересува се Байрън.

– Бяха си прикачени.

– Имаш ли някакво доказателство, че наистина си посещавал бунтовническия свят?

– Никакво, освен моите спомени.

– Как разбра, че приближаваш Родиа?

– Не го знаех. Разбрах по масаметъра, че приближавам някаква планета. Отново използвах радиовръзката и този път към мен се приближиха родиански кораби. Разказах на тиранийския Комисар какво ме е сполетяло, с необходимите корекции, разбира се. Не споменах нито дума за бунтовническия свят. Казах им, че метеорът ни е ударил точно след последния Скок. Не исках да разкривам, че знам за автоматичния режим за Скокове, с който са снабдени корабите им.

– А как мислиш, дали хората от бунтовническия свят са знаели за него? Ти каза ли им?

– Не им го казах. Нямах тази възможност. Не бях там достатъчно дълго. Искам да кажа, в съзнание. Нямам представа обаче какво са научили, докато съм бил в безсъзнание.

Байрън извърна поглед към видеопанела. Ако се съдеше по неподвижното изображение, корабът сякаш беше застинал в пространството. Ала всъщност „Безжалостни“ летеше със скорост десет хиляди мили в час, макар тя да бе доста малка в сравнение с огромните разстояния в Космоса. Звездите бяха отчетливи, ярки, неподвижни. Имаше нещо хипнотизиращо в тази картина.

– В такъв случай накъде сме се отправили сега? – запита Байрън. – Доколкото разбрах, все още не знаеш къде се намира бунтовническият свят.

– Не зная. Но имам представа кой би могъл да знае. Почти съм сигурен – добави с плам Джилбрет.

– Кой?

– Монархът на Лингейн.

– Лингейн? – Байрън се намръщи. Името му беше познато, но не помнеше кога и при какви обстоятелства го бе чувал. – И защо точно той?

– Лингейн беше последното кралство, което тиранийците завладяха. Жителите на планетата все още не са се примирили напълно със съдбата си. Логично ли ти се струва?

– До известна степен.

– Ако искаш друга причина, тя е свързана с баща ти.

– С моя баща? – За миг Байрън забрави, че баща му е мъртъв. Видя го в мислите си, изправен в цял ръст, едър и кипящ от жизненост, ала след това си спомни за участта чу и нещо вътре в него се скъса. – Каква връзка има баща ми с всичко това?

– Беше на посещение в двора преди шест месеца. Подразбрах отгук-оттам какво иска. Дори успях да подслушам някои от разговорите му с братовчеда Хинрик.

– О, чичо! – въздъхна уморено Артемизия.

– Какво, скъпа?

– Нямам си никакво право да подслушваш личните разговори на татко.

Джилбрет вдигна рамене.

– Разбира се, че нямах, но ми беше забавно, а и се оказа полезно.

– Не, почакай – прекъсна го Байрън. – Каза, че преди шест месеца баща ми посетил Родиа? – Той почувства, че го завладява вълнение.

– Да.

– Разкажи ми! Имал ли е достъп до колекцията от примитивизми, с която е известен Управителят? Спомена веднъж, че той имал голяма библиотека с документи, свързани със Земята.

– Склонен съм да вярвам, че е имал достъп. Сбирката е доста известна и обикновено се показва на всички почетни гости, ако проявят интерес. Повечето не проявяват, но баща ти беше изключение. Да, спомням си, че прекара почти цял ден в библиотеката.

Байрън се сети, че преди около половин година баща му бе поискал за пръв път помощ от него.

– Предполагам – рече той, – че ти самият познаваш добре библиотеката.

– Разбира се.

– Да си попадал на сведение, че на Земята съществува таен документ с огромно военно значение?

Джилбрет го погледна неразбиращо.

– Научих, че такъв документ, датиращ от последните векове на праисторическата Земя, наистина е съществувал. Мога само да добавя, че баща ми го смяташе за най-ценната информация в цялата галактика, а също и най-опасната. Заръча ми да го открия, но се наложи да напусна Земята по-рано от предвиденото, а и... – тук гласът му потрепери – ...междувременно той загина.

Джилбрет продължаваше да го гледа със застинало изражение.

– Нямам представа за какво говориш.

– Странно. Баща ми спомена за пръв път преди шест месеца за този документ. Най-вероятно е научил за него от библиотеката в Родиа. Щом я познаваш толкова добре, какво според теб е могъл да открие в нея?

В отговор Джилбрет само поклати глава.

– Добре, продължавай разказа си – въздъхна Байрън.

– Твоят баща и братовчед ми разговаряха именно за Монарха на Лингейн. Въпреки че баща ти се стараше да говори със заобикалки, стана ми ясно, че Монархът е най-вероятният водач на тази конспиративна организация. Малко след това пристигна посланическа мисия от Лингейн, предвождана от самия Монарх. И аз... аз му разказах за бунтовническия свят.

– Преди малко каза, че не си споменавал на никого – упрекна го Байрън.

– С изключение на Монарха. Трябваше да узная истината.

– И какво ти отвърна той?

– На практика нищо. Държеше се крайно предпазливо. А нима би могъл да ми се довери? Ами ако работех за тиранийците? Откъде би могъл да знае? И все пак той не захлопна напълно вратата пред мен. И това е единствената ни надежда.

– Така ли? – вдигна вежди Байрън. – Ами тогава да вървим на Лингейн. Предполагам, че няма съществена разлика.

Беше потиснат, след като Джилбрет спомена баща му и в този момент всичко му беше безразлично.

Нека да бъде Лингейн! Решението изглеждаше толкова лесно. Но как да насочат кораба към мъничката точица, която се намира на тридесет и пет светлинни години от тях? Двеста трилиона мили. Две с четиринадесет нули отзад. При скорост от десет хиляди мили в час (каквато поддържаше „Безжалостни“) щяха да са им необходими два милиона години, за да стигнат дотам.

Обхванат от отчаяние, Байрън прелистваше бавно „Стандартен

галактически алманах“. Тук бяха описани десетки хиляди звезди с точните им координати. Имаше стотици страници с координати, за които се използваша гръцките букви ро, тета и фи.

Ро представляваше разстоянието от галактическия център в парсеци, тета беше ъгловото отклонение от стандартната галактическа осова линия – тоест линията, свързваща галактическия център със Слънцето на планетата Земя, а фи означаваше ъгловото отклонение от осовата линия в равнината, перпендикулярна на галактическата, като последните две стойности бяха представени в радиани. Благодарение на тези три букви всяка звезда в Космоса можеше да бъде локализирана с абсолютна точност.

Разбира се, на строго определена дата. Защото в добавка към звездната позиция по време на стандартния ден, за който бяха извършени тези изчисления, трябваше още да се знаят посоката и скоростта на движение на звездата. Тази малка корекция беше абсолютно необходима. Милion мили са нищо, сравнени със звездните разстояния, но за корабите са дълъг път.

Освен това значение имаше и позицията на кораба. Разстоянието до Родиа например можеше да се определи и по стойностите на корабния масаметър, или по-точно – разстоянието до родианското слънце, тъй като неговото гравитационно поле надхвърляше по сила гравитационните полета на отделните планети. Далеч по-трудно щеше да е, ако трябваше да определят посоката, в която летят спрямо галактическата осова линия. Първо Байрън трябваше да набележи две други звезди. Знаейки тяхното местонахождение и положението на родианското слънце, той би могъл да изчисли точния курс.

Горе-долу това бяха изчисленията, които трябваше да направи. Веднъж определил местоположението на кораба и на лингейнското слънце, оставаше само да насочи кораба и да включи хипердвигателя.

Внезапно Байрън се почувства самотен и тъжен. Но не и уплашен! Не можеше да понесе подобна мисъл. Вече шест часа се занимаваше с определяне на параметрите на Скока. Необходимо му беше още време, за да провери изчисленията си. А така му се искаше да подремне! Пренесъл бе койката от кабината тук, до него.

Другите двама пътници вероятно спяха отдавна. Реши, че така е по-добре и че не желае никой да го безпокои, но когато зад вратата се разнесоха тихи стъпки, той вдигна развълнувано очи.

– Здравей – рече Байрън. – Защо не спиш?

Артемизия бе спряла нерешително на прага.

– Имаш ли нещо против да вляза? – попита тихо тя. – Ще ти преча ли?

– Зависи какво ще правиш.

– Ще се опитам да съм ти от полза.

Изглежда толкова смирена, помисли си Байрън, изпълнен с подозрения, и почти веднага научи причината.

– Ужасно ме е страх – призна си тя. – А теб?

Искаше да отвърне отрицателно, но някак не се получи. Усмихна се и каза:

– Малко.

Колкото и странно да бе, това ѝ подейства успокояващо. Тя коленичи до него на пода и се зае да разглежда дебелиите томове и изписаните листове с изчисления.

– И всички тези книги бяха на борда?

– Ами да. Как иначе ще управляват кораба?

– Разбираш ли какво пише вътре?

– Не всичко. Де да можех! Но надявам се, че разбирам достатъчно. Все някак трябва да се доберем до Лингейн.

– Трудно ли е да се направи?

– Не, ако знаеш координатите, които са някъде тук, и ги вкараш в компютъра. И ако имаш опит, какъвто аз нямам. Например най-добре е подобно пътуване да се извърши на няколко Скока, но аз ще се опитам да го сторя само с един, тъй като ще е по-лесно, въпреки че ще изгубим огромно количество енергия.

Не биваше да ѝ го казва, само щеше да я изплаши допълнително, а тогава щеше да му е още по-трудно да я контролира. Все си повтаряше да внимава какво говори, но и това не помогна. Защото дълбоко в себе си искаше да сподели проблемите си с друг. Да излее тревогите си пред друго човешко същество.

– Има доста неща, които не знам – продължи той. – Не знам например каква е плътността на междувездното вещество в пространството между кораба и Лингейн, а това може да окаже значително влияние на Скока. В Алманаха – тоест книгата, която е пред теб – се споменава, че трябва да се направят корекции в зависимост от това влияние и че те трябва да се добавят към предишните корекции. Ако, да речем, курсът ни минава близо до някой газов гигант, всичко се преобръща наопаки. Не съм сигурен дори дали правилно използвам компютъра.

– Но какво ще стане, ако сгресиш?

– Бихме могли да навлезем в пространството твърде близо до

слънцето на Лингейн.

Тя обмисли думите му и добави:

– Не знаеш колко по-добре ми е сега!

– След това, което ти казах?

– Разбира се. Докато лежах в койката, се чувствах съвсем безпомощна и изгубена в тази пустош. Сега, след като знам, че ще тръгнем в определена посока, космическата пустош не ми изглежда толкова страшна.

Приятно му беше да чуе това. Колко различна му изглеждаше сега!

– Не зная дали наистина ще поемем в правилната посока – каза той.

– Ще стане – отвърна тя. – Уверена съм, че можеш да се справиш с управлението на кораба.

И Байрън изведнъж реши, че наистина ще може.

Артемизия сви дългите си крака и обгърна коленете си. Облечена бе в полупрозрачно бельо, но изглежда не схващаше този факт за разлика от Байрън.

– Знаеш ли – продължи тя, – докато лежах в койката, имах неприятното усещане, че се нося из пространството. Ето това най-много ме изплаши. Всеки път, когато се обръщах на другата страна, политах във въздуха, а после се спусках бавно, сякаш бях вързана с конци за тавана.

– На горната койка ли легна?

– Да. Долната ми причинява клаустрофобия, защото матракът на горната е само на петнадесет сантиметра над главата ми.

Байрън избухна в смях.

– Това обяснява всичко. Гравитационната сила на кораба е ориентирана към центъра и намалява в периферията. На горната койка вероятно си тежала десет-петнадесет килограма по-малко, отколкото на пода. Никога ли не си пътувала с космически лайнер? От най-големите?

– Само веднъж. Миналата година с татко посетихме Тирани.

– На големите лайнери гравитационното поле е равномерно разпределено във всички части на кораба, така че оста му винаги да сочи „горе“, където и да се намираш. Тъкмо затова и двигателите им са монтирани по оста на кораба, където гравитацията е нулева.

– Вероятно е необходима ужасно много енергия, за да се поддържа гравитационното поле.

– Колкото да се захрани един малък град.

– А няма ли опасност да ни свърши горивото?

– Не се безпокой за това. Корабите се зареждат от превръщането на масата в енергия. Така че последното нещо, за което трябва да се

безпокоиш, е изчерпването на горивото. По-скоро ще се износи външната обвивка.

Тя извърна лице към него. Байрън забеляза, че е свалила грима си, и се зачуди как го е направила при постоянния недостиг на вода. Всъщност не бе загубила нищо, защото кожата ѝ беше снежнобяла и придаваше допълнителна красота на черните ѝ коси и очи. А очите ѝ излъчват топлина, помисли си Байрън.

Тишината продължи твърде дълго.

– Не си пътувала много, нали? – побърза да вметне Байрън. – Искам да кажа, щом само веднъж си се качвала на лайнер.

Тя кимна.

– Само веднъж. Ако не бяхме пътували за Тирани, този дребен царски офицер никога нямаше да ме забележи и да... не искам да говоря за това.

Байрън реши да промени темата.

– Искаш да кажеш, че си свикнала да не пътуваш?

– Да, опасявам се. Татко непрестанно пътува по държавна работа, открива земеделски изложби, оглежда строежи. Почти винаги чете речите, които му пише Аратап. Що се отнася до останалите членове на семейството, тиранийците ни дадох да разберем, че колкото по-малко пътуваме, токова по-добре. Бедният Джилбрет! Единственият път, когато му разрешиха да напусне Родиа, бе, за да присъства на коронацията на Хана като представител на баща ми. Повече не му позволиха да доближи кораб.

Артемизия бе свела замислено поглед и несъзнателно мачкаше ръкава му.

– Байрън – прошепна тя.

– Да... Арта? – поколеба се той.

– Как мислиш, вярна ли е историята на чичо Джил?

– Не зная.

– Възможно е да е плод на въображението му. От години изпитва ненавист към тиранийците, но беше неспособен да направи каквото и да било, освен да улавя шпионските им послания, което си е направо детинска игра и той го знае. Представи си, че с течение на времето е повярвал в тази мечта. Нали разбираш, аз го познавам доста добре.

– Нищо чудно, но все пак нека проверим. Нищо не ни пречи да се оправим към Лингейн.

Бяха съвсем близо един до друг. Можеше да протегне ръка и да я докосне, да я притисне в прегръдките си, да я целуне.

И го направи.

Всичко стана съвсем неочаквано. Нищо, поне както смяташе Байрън, не водеше до подобно развитие. В един момент двамата разговаряха за Скока, гравитацията и Джилбрет, а в следващия тя вече беше в прегръдките му и притискаше меките си сочни устни към неговите.

Първата му реакция бе да ѝ се извини, ала дори след като се отдръпна лекичко, девойката продължаваше да държи главата си опряна на рамото му. Очите ѝ бяха леко притворени.

Байрън премълча намерението си и я целуна отново – този път продължително. Това беше най-доброто, което можеше да направи в момента.

Накрая тя беше тази, която заговори с унесен глас:

– Не си ли гладен? Ще ти донеса малко затоплен концентрат. А после, ако искаш да поспиш, мога да наглеждам приборите вместо теб. И освен това... няма да е лошо да се облека. Знаеш ли – продължи Артемизия, докато се надигаше, – хранителният концентрат наистина не е никак лош на вкус, след като свикнеш с него. Благодаря ти, че си го взел.

И по-скоро тези думи, отколкото целувката, бяха истинското помиряване между двамата.

Когато, часове по-късно, Джилбрет влезе в пилотската кабина, той не прояви изненада, заварвайки Байрън и Артемизия в средата на дълъг и на пръв поглед безсмислен разговор. Дори пропусна да отбележи факта, че момъкът е обвил ръка около кръста на неговата племенница.

– Кога ще бъде Скокът, Байрън? – запита той.

– След половин час.

Определеното време измина, уредите бяха програмирани и разговорът постепенно утихна.

Когато настъпи мигът, Байрън пое дълбоко дъх и завъртя ръчката до края отляво надясно.

Усещането тук бе по-различно, отколкото на големите лайнери. „Безжалостни“ беше значително по-малък и Скокът не беше толкова гладък. Байрън се олюля и за частица от секундата погледът му се замъгли.

А сетне настъпи покой и всичко изглеждаше съвсем нормално.

Само дето звездите на видеопанела се промениха. Байрън завъртя кораба и изображението отвън започна бързо да се мени, като всяка звезда описваше дъга по небосвода. Най-сетне една от звездите застана пред тях, ослепително ярка и неподвижна. Приличаше на миниатюрна

сфера, на изгаряща искра. Байрън насочи кораба право към нея и фокусира телескопа, включвайки спектроскопския прибор.

Отново разтвори Алманаха и и прегледа раздела, наречен „Спектрални характеристики“. После се надигна от пилотското кресло и каза:

– Все още сме твърде далеч. Ще трябва да пришпоря още малко двигателя. Но няма съмнение, че пред нас е Лингейн.

Това беше първият извършен от него Скок, и то успешен.

ГЛАВА XII

Монархът се появява

Монархът на Лингейн обмисляше напрегнато чутото, ала на лицето му не се виждаше нито една бръчка.

– И ти си чакал четирийсет и осем часа, за да ми го кажеш? – попита той.

– Нямахте причина да докладвам по-рано – отвърна дръзко Рицет. – Ако ви затрупвам с всякакви подобни проблеми, животът ще стане непосилно бреме за вас. Казвам ви го сега, защото не бяхме в състояние да разгадаем какво се крие зад всичко това. Несъмнено има нещо подозрително, а в положението, в което се намираме, трябва да избягваме всякакви подозрителни ходове.

– Добре, повтори го пак. Искам да чуя всичко отново.

Монархът подпря крак на парапета на прозореца и се загледа замислено навън. Прозорецът сам по себе си вероятно беше едно от най-чудатите изобретения на лингейнската архитектура. Неголям по размери, той бе монтиран в дъното на дълбока ниша, която постепенно се стесняваше към него. Стъклото бе изключително чисто, невероятно здраво и изпъкнало навън, така че изпълняваше по-скоро ролята на огромна лупа, която събираше светлината от множество различни посоки и пресъздаваше миниатюрна панорама на околния свят.

От всеки прозорец на имението на Монарха посетителите можеха да се любуват на подобни гледки, обхващащи половината хоризонт, а също и небосвода – от зенита до надира. Малките изкривявания в картината по края само доразкрасяваха изображението на застиналия неподвижно под тях град и издигащите се над космодрума стратолети. С течение на времето човек така свикваше с тази гледка, че беше склонен да я смята за по-реална от онова, което се разкриваше навън. Чрез промяна в поляризацията на стъклата прозорците потъмняваха автоматично, когато слънцето заставаше в такова положение, че лъчите му се фокусираха вътре, повишавайки непоносимо температурата.

Без съмнение Лингейн с нейните уникални прозорци бе живо потвърждение на теорията, че архитектурата на една планета определя мястото, което заема в галактиката.

Също като тях и Лингейн беше малка, ала с просторна панорамна картина. Това беше планета-държава в галактика, в която отдавна бе

замрял всякакъв политически и икономически възход. Докато повечето политически съюзи се състояха от многобройни звездни системи, Лингейн оставаше такава, каквата е била от векове – един-единствен обитаем свят. Но това не му пречеше да е богат. Всъщност друга перспектива планетата никога не беше имала.

Трудно е да се определи предварително кой от безбройните светове ще стане пресечна точка за множество космически маршрути и дори ще се превърне в център на икономически интереси. Особено значение тук имат степента на развитие на тази част от галактиката, близостта на други обитаеми планети, редът, по който са били колонизирани, както и индустриалното им развитие.

Лингейн отрано бе открила своята стойност и това се бе оказало повратен момент в нейната история. Ала заемането на стратегическа позиция е нищо, ако не съумееш да се възползваш от нея. Планетата бе окупираше няколко малки астероида, които нито имаха никакви залежи, нито бяха в състояние да предоставят удобна територия за заселване, но можеха значително да подпомогнат търговския монопол на Лингейн. Върху тези разхвърляни из Космоса камъни бяха построени сервизни станции, където можеше да се намери всичко, от което се нуждаеха корабите – от резервни части за хиператомните двигатели до най-нашумелите книгофилми. Постепенно те се превърнаха във важни търговски центрове. Кожи, метали, зърно, месо, дърва от всички краища на кралствата се стичаха натам, докато от вътрешността идеха машини, уреди, лекарства и най-различни промишлени стоки.

Така че подобно на прозорците си и Лингейн, макар и малка, гледаше към цялата галактика. И въпреки че беше планета-единица, тя се справяше добре.

– Започни отначало, Рицет – заръча Монархът, без да откъсва поглед от прозореца. – Къде за пръв път пощенският кораб е срещнал този крайцер?

– На по-малко от сто милиона мили от Лингейн. Точните координати нямат особено значение. Оттогава не го изпускаме от очи. Още при засичането е установено, че тиранийският кораб се е носел в орбита около нашата планета.

– Сякаш няма никакво намерение да се приземява, а по-скоро чака нещо, а?

– Да.

– И няма ли начин да разберем какво чакат?

– Никакъв, опасявам се. Никой друг не ги е забелязал. Проверихме

внимателно.

– Добре – кимна Монархът. – Да оставим този въпрос замалко. Значи, спрели са пощенския кораб, което е нарушение на Спогодбата за движението на пощенските съдове, подписана на Тирани.

– Съмнявам се това да са тиранийци. Неуверените им действия говорят, че по-скоро са избягали престъпници, хора извън закона.

– Говориш за хората от екипажа? Може би точно това искат да си помислим. Но както разбирам, единственото им желание е било да изпратят посланието до мен.

– Точно така, лично за Монарха.

– И нищо друго?

– Нищо друго.

– Нито за миг не са влизали в пощенския кораб?

– Всички разговори са се водели чрез видеовръзката. Изстреляли са пощенската капсула от близо две мили разстояние и нашият кораб я е уловил в мрежите си.

– Съобщението само звуково ли е или има и образ?

– С образ. Това е най-интересното. Говорещият е млад мъж с аристократична осанка, каквото и да означава това.

Монархът неволно стисна юмрук.

– Така ли? Не са ли направили фотоотпечатък на лицето? Това е грешка.

– За съжаление капитанът на пощенския кораб не е разбрал колко е важно. Ако наистина е важно! Сър, всичко това говори ли ви нещо?

Монархът остави въпроса без отговор.

– Това ли е посланието?

– Дословно. Много шум около една-единствена дума, която трябвало да ви предадем лично, но ние не го направихме веднага. Опасявахме се, че в капсулата може да има термоядрен заряд. Немалко изтъкнати личности са били премахвани по този начин.

– Да, и Монарси също – съгласи се владетелят. – Значи само тази дума – „Джилбрет“? Една-единствена дума. Джилбрет.

Макар външно да беше свършено спокоен, Монархът усещаше нарастваща несигурност, а той никак не обичаше да живее в несигурност. Не обичаше каквото и да било, което да му напомня, че на този свят съществуват ограничения. Един Монарх не биваше да познава вкуса на ограниченията и на Лингейн за него единственото ограничение бяха природните закони.

Всъщност планетата не е била управлявана винаги от Монарси. В

ранния период от съществуването ѝ над нея са властвали династии от търговски принцове. Фамилиите, които първи създали извънпланетните сервизни служби, постепенно се превърнали в аристократи. Нито един от тях не притежавал обширни земи и не можел да се сравнява с Фермерите и Чифликчиите от съседните светове. Богатството им се състояло от оборотни капитали, с които могли да закупят същите тези Фермери и Чифликчии и някои от тях дори го правели.

Лингейн естествено не изгягнала съдбата на други подобни планети, управлявани (или лишавани от управление) при подобни обстоятелства. Властта непрестанно преминавала от едни ръце в други. Някои били изпращани в изгнание. Планетата се задъхвала от интриги и дворцови преврати и докато Управата на Родиа била смятана за пример за политическа стабилност и образцова власт, започнали да определят Лингейн като средище на бунтове и размирици. „Непостоянен като Лингейн“ – казвали хората.

Развоят на събитията бил неизбежен. Докато съседните планети се съюзявали и обединявали в държави, с което растяла и силата им, гражданската война на Лингейн обхващала нови райони и заплашвала да опустоши напълно планетата. По-голямата част от населението искала да сложи край на този размирнен период. Накрая хората решили да заместят плутокрацията с автокрация, макар че при тази замяна щели да изгубят малко от свободата си. Силата на мнозинството била концентрирана в ръцете на един, ала избраникът предпочитал да запази народа на своя страна в борбата с разбунтувалите се принцове.

И така, именно по време на монархията Лингейн увеличила богатствата и силата си. И когато тридесетина години по-късно тиранийците я подложили на яростни атаки, те били отблъснати. Флотът им не бил разбит, но все пак настъплението било спряно. Тиранийците не са забравили и до днес този горчив спомен. След като нападнали Лингейн, не успели да завладеят нито една друга планета.

Повечето от планетите от кралствата от мъглявината имат статут на васали на Тирани. Лингейн обаче получила правото да бъде асоциирана държава, с други думи – „съюзник“ на Тирани, и правата ѝ се определяли стриктно от сключената впоследствие мирна спогодба.

Монархът обаче нито за миг не си правеше илюзии за истинското положение на нещата. Някои на планетата може би наистина вярваха, че са свободни, но той знаеше, че опасността е спряна на една ръка разстояние, и то само за времето на това поколение. Не повече.

Може би тъкмо в този момент врагът бе разтворил ръце, за да ги

притисне в своята смазваща мечешка прегръдка. Не биваше в никакъв случай да му дават възможността, която толкова дълго бе чакал. Организацията, създадена от Монарха, макар и все още неефективна, представляваше удобен повод за всякакъв род наказателни операции от страна на тиранийците. И крайната им цел ще бъде само една – разгромяването на Лингейн.

Може би тъкмо този крайцер бе първото посягане за фаталната мечешка прегръдка?

– Поставихте ли охрана на кораба? – попита Монархът.

– Казах ви, че ги държим под око. Две наши фрегати – Рицет се усмихна накриво – ги следят с масаметрите си.

– И как преценявате случая?

– Не зная. Единственият Джилбрет, когото познавам и за когото се сещам, е Джилбрет фон Хинриад от Родиа. Срещали ли сте се някога с него?

– Видях го при последното си посещение на Родиа.

– И нищо не сте му казвали, надявам се.

– Разбира се.

– Просто си помислих – продължи Рицет – да не сте проявили непредпазливост тогава, а след това тиранийците да са решили да използват този Джилбрет, за да ви примамят в капан и да ви накарат да се издадете.

– Съмнявам се. Но моментът е твърде подозрителен. Повече от година отсъствах от Лингейн. Пристигнах едва миналата седмица и след няколко дни отново потеглям на път. Странно е, че това послание ме намира точно сега, когато съм тук.

– Не мислите, че е съвпадение, нали?

– Не вярвам да е съвпадение. Има само един начин да разберем. Смятам да посетя този кораб. Сам.

– Невъзможно, сър. – Рицет го погледна изненадан. Точно над десната вежда имаше малък неравен белег, който сега се бе зачервил.

– Забраняваш ли ми? – попита със сух глас Монархът.

И тъй като в края на краищата той бе пълноправният Монарх, Рицет сведе глава и отвърна:

– Както пожелаете, сър.

На борда на „Безжалостни“ очакването ставаше все по-непоносимо. Вече два дни се носеха в постоянна орбита.

Джилбрет следеше напрегнато приборите за управление.

– Как мислиш, движат ли се? – запита разтревожено той.

Байрън извърна глава. Тъкмо се бръснеше, използвайки крайно предпазливо тиранийската ерозивна паста.

– Не – рече той, – не се движат. А и защо им е? Следят ни и ще продължават да ни следят.

Той се съсредоточи върху трудната област над горната устна и се намръщи, когато почувства киселия вкус на пастата на върха на езика си. Виждал бе тиранийците да боравят почти виртуозно с нея. Без съмнение това бе най-бързият измислен способ за бръснене, ако от него се ползваше човек с опит. Залепнала отгоре, пастата отделяше космите от брадата, без да наранява кожата. Единственото, което усещаше, беше лекичък натиск.

И въпреки това не се чувстваше напълно спокоен. Общеизвестен факт – или може би само слух – беше, че случаите на рак на лицето са значително по-чести при тиранийците, отколкото при всички останали културни групи, и някои твърдяха, че причината е в ерозивната паста. За пръв път в живота си Байрън съжали, че не беше подложил кожата на лицето си на пълна депилация. В някои райони на галактиката това се смяташе за напълно естествено. Но тази мисъл му се струваше отвратителна. Депилацията беше трайно решение. Никой не знаеше кога отново ще излязат на мода мустаците или бакенбардите.

Байрън тъкмо разглеждаше лицето си в огледалото, опитвайки се да си представи как ще изглежда с бакенбарди, спускащи се почти до брадичката, когато Артемизия се обади от вратата:

– Мислех, че отиваш да спиш.

– Спах – отвърна той. – После се събудих. – Погледна я и се усмихна.

Тя го потупа по бузата, сетне го погали нежно с пръсти.

– Колко е гладка! Изглеждаш на не повече от осемнадесет.

Той стисна ръката ѝ и я допря до устните си.

– Не се лъжи по външния ми вид.

– Още ли ни следят? – запита тя.

– Още. Досадно е, нали, да седим тук и да чакаме!

– Не го намирам за много досадно.

– Защото гледаш по друг начин на всичко, Арта.

– А защо не ги подминем и не кацнем направо на Лингейн?

– Мислехме за това. Не смятам, че сме готови за подобен риск. Ще чакаме, докато намалеят запасите ни от храна.

– Казах ти, че се движат – намеси се Джилбрет.

Байрън пресече каютата и застана пред видеопанела. След това

погледна към масаметъра.

– Май си прав – рече той на Джилбрет и свери данните по компютъра. – Не, двата кораба не са се преместили спрямо нас. Промяната в масаметъра идва от третия кораб, който се е присъединил към тях. Намира се на пет хиляди мили разстояние, около 46 градуса по и 192 градуса тета от линията, свързваща нашия кораб с планетата, ако правилно съм определил всичко. И знаете ли – той спря за миг, докато довърши с изчисленията, – този кораб се приближава към нас. Как мислиш, Джилбрет, би ли могъл да се свържеш с тях?

– Ще опитам.

– Добре. Но без образ. Първо да поговорим с тях и да видим какво са намислили.

Джилбрет боравеше удивително добре с радиовръзката. Очевидно притежаваше природна дарба за подобни неща. Да се свържеш със строго определена точка в пространството с помощта на сравнително тесния радиолъч беше доста трудна задача, за която останалите прибори почти не можеха да помогнат. Джилбрет знаеше приблизително каква е дистанцията между кораба и планетата, но отклонението беше в диапазон плюс-минус сто мили. Знаеше и другите две отклонения, които също вероятно се различават с по няколко градуса от действителните си стойности.

С други думи, корабът можеше да се намира където и да е в район от десет кубически мили. Разполагайки с тези данни, операторът трябваше да насочи съвсем точно радиолъч, който в най-широката си част едва надхвърляше половин миля. Известно бе, че опитен радиооператор е в състояние да почувства по трептенето на индикаторите колко се отклонява лъчът от целта. От научна гледна точка подобно твърдение изглеждаше най-малкото нелепо, но в подобни моменти човек си мислеше, че друго обяснение просто не съществува.

След не повече от десет минути стрелките на циферблата потрепнаха и „Безжалостни“ можеше не само да приема, но и да предава съобщения.

След още десет минути преговори Байрън се облегна назад и каза:

– Ще изпатят човек на борда.

– Трябва ли да им позволим? – запита Артемия.

– Защо не? Сам човек, при това невъоръжен.

– Но ако корабът им се приближи твърде много до нашия?

– Намираме се на тиранийски крайцер, Арта. Превъзхождаме ги най-малко три пъти в огнева мощ, дори ако срещу нас е най-добрият

лингейнски кораб. Действията им са ограничени от тиранийско-лингейнската спогодба, а на борда разполагаме с едрокалибрени бластери.

– Можеш ли да боравиш с тези бластери? – запита Артемия. – Не знаех, че можеш.

На Байрън никак не му се щеше да полива с хладен душ възторга в гласа ѝ, но трябваше да отвърне:

– За съжаление не мога. Поне засега. Но на лингейнския кораб едва ли го предполагат.

След близо половин час на видеопанела се появи изображение на кораб. Беше сравнително малък съд, с четири странични крила, вероятно за да бъде използван и за полети в стратосферата.

Веднага щом се появи в телескопа, Джилбрет извика радостно:

– Това е яхтата на Монарха! Сигурен съм – на лицето му грееше усмивка. – Казах ви, че ще е достатъчно само да споменем моето име, за да привлечем вниманието му.

Измина известно време, необходимо за убиване на скоростта и синхронизиране на движението на двата лингейнски кораба. Най-сетне яхтата увисна неподвижно в средата на видеопанела.

– Готови ли сте да приемете посещение на борда? – запитаха ги от комуникатора.

– Готови сме! – отвърна Байрън. – Само един човек.

Все едно, че пред тях се развиваше змия. Изстреляно с харпун, въжето от плътна метална мрежа полетя от лингейнския кораб право към тях. Масивният магнитен цилиндър, завързан в края му, бързо нарастваше на видеопанела.

Звукът от удара изкънтя глухо във вътрешността на кораба. Магнитната котва прилепна за корпуса, а въжето зад нея не се изпъна, нито увисна, както би станало, ако имаше притегляне, а запази формата, която бе заело по време на полета, и само бавно се поклащаше от инерцията.

Направляван от опитна ръка, лингейнският кораб се отдръпна назад, докато въжето се изпъна. Беше толкова тънко и фино, че почти се губеше на фона на ослепителното лингейнско слънце.

Байрън завъртя обектива на телескопа и корабът отсреща придоби гигантски размери, а в другия край на въжето вече се виждаше човешка фигура, която се придвижваше към тях, придръпвайки се с ръце.

Това не беше обичайният начин за прехвърляне от един кораб на друг. Най-често двата кораба извършваха серия от маневри, за да застанат непосредствено един до друг, а между шлюзовете им се разгъваше

подвижен ръкав. В така създадения тунел през Космоса хората свободно се движеха между двата съда, без да се налага да обличат нещо повече от онова, което носеха на борда. Естествено при този начин на скачване се изискваше взаимно доверие.

При въженото свързване човек трябваше да разчита изцяло на скафандъра си. Приближаващият се към тях лингеец бе облечен в масивен метален скафандър, чиито съчленения изискваха доста усилия, за да се движат. Дори от подобно разстояние Байрън виждаше съвсем ясно резките механични потрепвания на ставите, докато преминаваха от едно гнездо в следващото.

Изключително важно беше скоростта на двата кораба в пространството да бъде еднаква. Достатъчна бе лека промяна в посоката на полета и въжето щеше да се скъса, изпращайки привързания за него човек на пътешествие, от което връщане назад нямаше.

Лингеецът се движеше бързо и уверено. Едва когато наближи достатъчно, видяха, че не се прехвърляше от ръка на ръка. Всеки път, когато захващаше въжето, той политаше рязко напред в пространството, а после протягаше другата ръка, за да се улови отново.

Все едно, че прескачаше от клон на клон. Космонавтът беше като блестящ металически гибон.

– Ами ако пропусне въжето? – попита Артемизия.

– Изглежда доста обигран – рече Байрън. – Ако наистина изпусне въжето, скафандърът му ще блести достатъчно ярко на слънцето и ще можем да го открием.

Лингеецът беше съвсем близо до кораба. Още малко и излезе извън пределите на видеопанела. След няколко секунди се чу тропот по корпуса на кораба.

Байрън дръпна ръчката, която включваше сигналните светлини на външния въздушен шлюз. След миг, сякаш в отговор на настойчивото чукане отвън, външният люк се премести встрани. Нещо изтрополи зад стената на пилотската кабина. Люкът се затвори, стената на кабината се плъзна и посетителят влезе в помещението.

Скафандърът му беше покрит със скреж, той покриваше дори лицевото стъкло на шлема и превръщаше човека в снежнобяла статуя. От него лъхна хлад. Байрън засили отоплението и от вентилационните шахти повя горещ въздух. Ледът по скафандъра се стопи почти мигновено.

Лингеецът вдигна плътните си ръкавици и задърпа нетърпеливо за копчалките на шлема, сякаш се задушаваше от снежната слепота. Скафандърът се разгерметизира с тихо свистене и повоят на въздуха

разроши косите му.

– Ваше превъзходителство! – възкликна Джилбрет. Сетне се извърна триумфиращо към Байрън и добави: – Това е самият Монарх!

Байрън гледаше втрещено посетителя, след това изрече с дрезгав глас:

– Джонти!

ГЛАВА XIII

Монархът остава

Монархът постави грижливо скафандъра встрани и се настани в най-удобното кресло.

– От доста време – заговори той – не бях се подлагал на физическо натоварване. Казват, че научиш ли нещо, никога не го забравяш и както изглежда, това важи и за мен. Здравей, Фаръл! Милорд Джилбрет, моите почитания. А това, доколкото си спомням, е дъщерята на Управителя, лейди Артемизия!

Той пхна дълга цигара между устните си и я запали, поемайки дълбоко. Въздухът се изпълни с приятния аромат на фин тютюн.

– Не очаквах да те срещна толкова скоро, Фаръл – добави Монархът.

– Или може би никога? – рече навъсено Байрън.

– Човек никога не знае – съгласи се Монархът. – Естествено, след като получих послание от една-единствена дума – „Джилбрет“, след като знаех, че същият този Джилбрет не може да управлява космически кораб, след като самият аз бях изпратил на Родиа един млад човек, който можеше да управлява космически кораб и нищо чудно да е отвлякъл тиранийски крайцер, опитвайки се да избяга след като в края на краищата, ми беше докладвано, че единият от пътниците на кораба бил млад човек с аристократична осанка, заключението идваше от само себе си. Така че не съм изненадан да те срещна тук.

– И все пак си изненадан – настоя Байрън. – Ни най-малко не си очаквал да ме срещнеш. Нали ти ме изпрати на сигурна смърт! Нима смяташ, че ме бива по-малко от теб в умозаключенията?

– Имам много високо мнение за теб, Фаръл.

Монархът го разглеждаше съвършено невъзмутимо и Байрън се почувства неудобно от невъздържания си изблик на възмущение. Той се обърна с гневно изражение към събеседниците си.

– Този човек е Сандър Джонти – същият онзи Сандър Джонти, за когото вече ви разказвах. Може да е Монархът на Лингейн и на още петдесет планети, но за мен ще си остане Сандър Джонти.

– Значи той е човекът, който... – заговори Артемизия.

– Овладей се, Байрън – прекъсна я Джилбрет. – Да не си полудял?

– Това е той! Не съм полудял! – извика Байрън. С мъка сдържаше

гнева си. – Добре. Няма смисъл да крещя. Напусни кораба ми, Джонти. Виждаш, че говоря съвсем спокойно. Махай се от кораба.

– Но скъпи мой Фаръл! На какво основание?

Джилбрет преглъщаше уплашено, опитвайки се да каже нещо, но Байрън го избута встрани и се изправи лице в лице с Монарха.

– Ти направи само една грешка, Джонти. Една-единствена. Не си могъл да предположиш, че когато напуснах спалнята си на Земята, забравих да взема със себе си часовника. А сигурно не знаеш, че каишката му е радиационен индикатор.

Монархът направи колелце от цигарен дим и се усмихна.

– И тя не беше посиняла, Джонти. Никаква бомба не е имало в стаята ми през онази нощ. Всичко е било грижливо замислена измама! Ако посмееш да го отречеш, значи си лъжец, пък дори и да си самият Монарх или както там те наричат. Ти си ме упоил с Хипнат, а след това си подредил сцената за среднощната комедия. Погледнато по този начин, всичко се подрежда чудесно. Ако не се бях събудил, щях да спя до сутринта, без да разбера, че нещо не е наред. Та кой, значи, ми звъни посред нощ, за да се увери, че съм буден? Че не спя и ще открия бомбата, поставена така, че да не я пропусна? Кой побърза да разбие вратата ми, за да напусна стаята, преди да разбера, че бомбата е фалшива? Вероятно добре си се забавлявал онази нощ, Джонти.

Байрън почака реакцията от думите си, но Монархът само кимна с вежлив интерес. Момъкът почувства, че гневът му отново расте. Все едно, че удряше възглавница, риташе във въздуха или разпиляваше вода.

– Баща ми е бил осъден на смърт – продължи той. – Още на сутринта щях да го науча. И вероятно щях да замина незабавно за Нефелос. Щях да поема по своя път, да се изправя открито срещу Тирани, да постъпя така, както аз реша. Щях да зная какво рискувам и какво ме чака. Но ти искаше да замина за Родиа, за да се срещна с Хинрик. Естествено не можеше да разчиташ, че ще направя както желаш. Малко вероятно беше, че ще се вслушам в съветите ти. Освен ако не възникне подходяща ситуация. И ти си я създал. Наистина повярвах, че съм в опасност, и това ми попречи да разсъждавам трезво. Но не и на теб. Престори се, че ми спасяваш живота. Държеше се така, сякаш знаеш всичко – какво трябва да направя, къде да отида. Аз бях объркан, изваден от равновесие. И последвах съветите ти.

Байрън пое дълбоко дъх и зачака отговора. Но отговор не последва и той извика:

– Само едно не ми каза – че корабът, с който ще напусна Земята, е

родиански и че си се погрижил капитанът да бъде информиран за истинското ми име. Искал си да попадна в ръцете на тиранийците още щом кацна на Родиа. Ще го отречеш ли?

Настъпи продължителна пауза. Джонти бавно изгаси цигарата си.

– Байрън – намеси се Джилбрет, като кършеше ръце, – говориш абсурдни неща. Монархът никога не би направил...

В този момент Джонти вдигна глава и произнесе с тих глас:

– Само че го направи. Признавам всичко. Абсолютно си прав, Байрън, и те поздравявам за твоята проникателност. Бомбата, която поставих, наистина беше само имитация, а след това те изпратих на Родиа, за да бъдеш арестуван от тиранийците.

Лицето на Байрън се проясни. Сякаш при това признание гневът му се уталожи.

– Някой ден, Джонти – закани се той, – ще си върна за всичко. В момента, както изглежда, ти си Монархът на Лингейн и отвън те чакат три кораба. За мое огромно съжаление съм принуден да се съобразявам с този факт. Но не забравяй, че „Безжалостни“ е мой кораб. Аз съм неговият пилот. Така че обличай си скафандъра и излизай. Въжето все още е на мястото си.

– Корабът не е твой. А и ти не си пилот, а по-скоро пират.

– Силата тук е на страната на този, който е завладял на кораба. Имаш пет минути, за да си облечеш скафандъра.

– Моля те, да не драматизираме излишно нещата. Имаме нужда един от друг и аз нямам никакво намерение да си тръгвам.

– Аз нямам нужда от теб. Не бих се обърнал към теб за помощ дори ако бях обкръжен от тиранийски кораби и само ти би могъл да ме спасиш.

– Фаръл – отвърна Джонти, – държиш се и говориш като дете. Оставих те да се наприказваш. Ще ми дадеш ли сега думата?

– Не. Не виждам никаква причина да те слушам.

– А сега виждаш ли?

Артемизия изпищя. Байрън вдигна ръка и замръзна. Лицето му пламтеше, тялото му се напрегна, но беше безпомощен.

– Взех някои предпазни мерки – каза Джонти. – Съжалявам, че се налага да прибягвам до заплаха с оръжие. Но това е единствения начин да ви принудя да ме изслушате.

Оръжието, което стискаше в ръка, беше малък джобен бластер. Не беше създадено да причинява болка или да парализира. Можеше само да убива!

– От четири години – заговори Монархът – подготвям Лингейн за война с тиранийците. Знаете ли какво означава това? Никак не е лесно. Всъщност е почти невъзможно. Вътрешните кралства няма да ни предложат никаква помощ. Знаем го от опит. От друга страна, ако кралствата от мъглявината не си помогнат сами, никой няма да им помогне. Никак не е лесно обаче да бъдат убедени в подобна необходимост всички сегашни водачи. Баща ти бе един от активните поддръжници на идеята и изгуби живота си. Играта, с която сме се захванали, е на живот и смърт. Не го забравяй. Залавянето на баща ти ни изправи пред истински провал. Чувствахме, че сме обречени. Той беше един от членовете на вътрешния кръг, което означаваше, че тиранийците знаят твърде много. Трябваше да отвлечем вниманието им. В подобен критичен момент не можех да се съобразявам с второстепенни неща като благородство и чест. Нашите врагове пипаха здраво. Бих могъл, разбира се, да дойда при теб и да заявя открито: „Слушай, Фаръл, налага се да поведем тиранийците по лъжлива следа. Ти си единственият син на Фермера и следователно подозренията им ще паднат върху теб. Заминавай веднага за Родиа, поискай среща с Хинрик и тиранийците ще тръгнат по грешна следа. Отведи ги далеч от Лингейн. Задачата е опасна, може да изгубиш живота си, но за тези идеали умря баща ти.“ И може би щеше да ме послушаш, но няхах право да рискувам. Ето защо нагласих всичко така, че да го направиш, без да знаеш причината. Съгласен съм, че се наложи да преживееш доста неприятни неща. Но въпреки това няхах друг избор. Да ти кажа честно, не вярвах, че ще оцелееш. Но също така ще ти призная, че си заслужаваше да те пожертвам. В края на краищата ти се измъкна невредим и няма да скрия – научих го с радост. Има още нещо – въпросът с документа...

– Какъв документ? – прекъсна го Байрън.

– Не бързай толкова. Казах, че баща ти работеше за мен. Знаех всичко, което знаеше и той. Поръчано ти беше да откриеш един определен документ и изборът не беше случаен. Пребиваването ти на Земята бе свързано със съвсем банален повод – твоето обучение. Възрастта ти те изключваше от кръга на вероятните заподозрени. Но така изглеждаше само в началото! После, след като арестуваха баща ти, ти стана твърде опасен. Тиранийците неминуемо щяха да насочат вниманието си към теб, следователно натъкнеше ли се на търсения документ, той щеше да попадне в ръцете им. Трябваше да те изтеглим от Земята, преди да изпълниш възложената задача. Както виждаш, нещата бяха свързани.

– Значи документът е у вас? – запита Байрън.

– Не, не е – поклати глава Монархът. – Документ с подобно съдържание е изчезнал още преди доста години на Земята. Ако наистина това е търсеният от нас, тогава нямаме и най-малка представа у кого е сега. Може ли вече да прибера бластера? Ужасно е тежък.

– Прибери го – рече Байрън.

– Какво ти каза баща ти за документа? – запита Монархът след като прибра оръжието.

– Нищо, което не знаеш, след като е работил за теб.

Монархът се усмихна.

– Така значи! – рече той, но очите му останаха хладни.

– Свърши ли с обясненията?

– Да.

– Тогава – продължи Байрън – пригответи се да напуснеш кораба.

– Чакай малко, Байрън – намеси се Джилбрет. – Въпросът тук не опира само до теб лично. Не забравяй, че случаят засяга мен и Артемизия. Ние също имаме право на глас. Що се отнася до мен например, в думите на Монарха има определена логика. Бих искал да ти напомня, че именно аз ти спасих живота на Родиа, така че сега си ми дължник.

– Добре – викна ядно Байрън. – Ти ми спаси живота. – Той посочи с ръка въздушния шлюз. – Тръгвай тогава с него. Хайде, върви. Нали искаше да откриеш Монарха? Ето го! Съгласих се да те отведе при него и сега сме квит. Не се опитвай да ми нареждаш какво да правя!

Той се извърна към Артемизия, все още разгорещен от спора.

– А ти? Ти също ми спаси живота. Тук всички сте ме спасявали поне по веднъж. И ти ли искаш да отидеш с него?

– Не взимай решенията вместо мен, Байрън – отвърна със спокоен глас момичето. – Ако исках да тръгна с него, щях да ти кажа.

– Не се чувствай длъжна към никого. Можеш да си тръгнеш, когато пожелаеш.

Тя го погледна обидено и той извърна глава. Както и друг път се беше случвало, дълбоко в себе си беше уверен, че се държи глупаво. Джонти го беше принудил да постъпи така и той бе напълно безпомощен да се справи с чувствата си. На всичкото отгоре и двамата му спътници приемаха за нещо естествено факта, че Джонти бе изпратил Байрън право в устата на вълка само за да си спаси кожата. По дяволите, за какъв го мислеха?

Спомни си за фалшивата бомба, за родианския лайнер, за тиранийците и нощта с преследването на Родиа и почувства остро самосъжаление.

– Е, Фаръл? – попита Монархът.

– Е, Байрън? – добави Джилбрет.

– Мисля – намеси се Артемизия, – че нямаме никакъв избор. Отвън го чакат три кораба, а и пред нас е самият Монарх на Лингейн.

Монархът я погледна и кимна с възхищение.

– Милейди, вие сте много интелигентно момиче. Колко е хубаво, когато подобен блестящ ум е надарен с такава красива обвивка! – При тези думи той притвори кокетно очи.

– Какво се иска от нас? – запита Байрън.

– Позволете ми да използвам вашите имена и способностите ви и аз ще ви отведа на планетата, която лорд Джилбрет нарича бунтовнически свят.

– Смятате ли, че подобна планета съществува? – запита Байрън.

– Това е вашата планета – рече уверено Джилбрет.

Монархът се усмихна.

– Наистина мисля, че светът, който лорд Джилбрет ни описва, съществува, но това не е моята планета.

– Не е вашата, значи – рече разочаровано Джилбрет.

– Какво значение има, след като мога да го открия?

– Как? – настоя да узнае Байрън.

– Не е толкова трудно, колкото си мислите. Ако сметнем, че чутото е вярно, значи наистина има такъв свят, който се готви за война с тиранийците. Остава да приемем, че той се намира някъде в сектора на мъглявината и повече от двайсет години не е бил открит от тиранийците. Ако това наистина е възможно, има само едно място, където може да се намира тази планета.

– И къде?

– Не виждате ли очевидния извод? Не е ли повече от ясно, че подобен свят може да се намира само във вътрешността на мъглявината?

– Вътре в мъглявината!

– Велики небеса, разбира се! – възкликна Джилбрет.

Едва сега всички осъзнаха, че това е единственото възможно решение.

– Могат ли да живеят хора вътре в мъглявината? – запита объркано Артемизия.

– Защо не? – попита Монархът. – Не съдете по външния изглед. Мъглявината е черна мъгла сред Космоса, но съвсем не се състои от отровен газ. Всъщност това е плътна маса от натриеви, калиеви и калциеви атоми, която поглъща и отразява светлината на звездите вътре в нея и

естествено на тези, които са на противоположната страна. Иначе е съвсем безвредна и почти незабележима в непосредствена близост до тези звезди. Моля за извинение, ако разказът ми звучи твърде научно, но последните няколко месеца прекарах на Земята, събирайки астрономическа информация за мъглявината.

– Защо точно там? – запита Байрън. – Не че е особено важно, но тъкмо там се запознах с теб и това събужда любопитството ми.

– Няма нищо мистериозно. Напуснах Лингейн по своя работа, за която няма смисъл да говоря сега. Преди около шест месеца посетих Родиа. Моят агент, Уайдмос – баща ти, Байрън, – не беше успял да убеди Управителя да премине на наша страна. Опитах се да оправя нещата, но се провалих, тъй като Хинрик – моля за извинение дамата – не се оказва подходящ материал за онова, с което сме се захванали.

– Чуйте го само! – промърмори Байрън.

Монархът продължи:

– Там се срещнах с Джилбрет, както вече може би ви е казал. А след това заминах за Земята, защото тя е истинският дом на човечеството. Тъкмо оттам е започнало завладяването на галактиката и там се намират повечето архиви. Оказа се, че мъглявината Конска глава била слабо изучена, всъщност през нея са преминали само няколко кораба. Никога не е била заселвана поради трудностите да се пътува през район на космическото пространство, където е невъзможно да се наблюдават звездите. Но и архивите от тези няколко полета ми бяха напълно достатъчни. А сега слушайте внимателно. Тиранийският кораб, на който лорд Джилбрет се оказал, бил ударен от метеор точно след първия си Скок. Ако приемем, че пътят от Тирани до Родиа е следвал обичайните търговски маршрути – а няма причина да не е било така, – можем приблизително да определим мястото в пространството, където е станала катастрофата. Между двата Скока корабът изминава не повече от два милиона мили. Тъкмо това разстояние можем да определим като предполагаемото място. Има и друг начин да открием търсената точка. При удара в пулта за управление метеорът би могъл лесно да промени посоката на Скоковете, тъй като ще е достатъчно само да засегне корабния жироскоп. Макар и малко вероятно, това не е невъзможно. От друга страна, за да се промени силата на хиператомната тяга, ще е необходимо пълно разрушаване на двигателите, които, както знаем, не са били повредени при сблъсъка. След като силата на подаваната тяга не е била променена, следователно и дължината на следващите четири Скока е била същата, без значение каква е относителната посока, в която са били извършвани.

Можем да си я представим като дълъг извит кабел, който е пречупен в неизвестна за нас посока и под неизвестен ъгъл. Крайното положение на кораба ще се намира някъде на повърхността на една въображаема сфера, центърът на която ще бъде точката от пространството, където е станало сблъскването с метеора, а радиусът ѝ ще е векторен сбор от извършените впоследствие Скокове. Аз начертах тази сфера и повърхността ѝ се пресече с местоположението на мъглявината Конска глава. Приблизително шест хиляди квадратни градуса, една четвърт от общата повърхност на сферата, лежаха вътре в мъглявината. Следователно оставаше да открия някоя звезда, разположена в онази част от мъглявината, която се намираше в радиус приблизително един милион мили около въображаемата повърхност, за която говорим. Спомнете си, предполагам, че когато корабът на Джилбрет спрял, близо до него имало някаква звезда. Колко според вас са звездите върху повърхността на нашата сфера? Не забравяйте, че в галактиката те са над сто милиарда.

Байрън откри, че макар и неохотно, вниманието му е погълнато от лекцията.

– Стотици, предполагам.

– Пет! – отвърна Монархът. – Само пет. Не се подлъгвайте от голямата цифра. Обемът на галактиката е приблизително седем трилиона кубически светлинни години, следователно на всяка звезда се падат средно по седемдесет кубически светлинни години. За съжаление няха никаква представа коя от тези пет звезди има обитаеми планети. Така възможностите значително щяха да намалееят. Оказа се, че първите изследователи не са разполагали с достатъчно време, за да извършат подробни наблюдения. Бяха обозначили само местонахождението на звездите, посоката на движението и спектралния им тип.

– Значи в една от тези пет звездни системи се намира бунтовническият свят? – запита Байрън.

– Само ако не греша в заключенията си.

– И ако приемем за вярна историята на Джил.

– Аз я приех.

– Историята ми е достоверна – прекъсна ги развълнувано Джилбрет. – Кълна се.

– Тъкмо се готвех да се отправя към този район, за да обследвам петте звезди – продължи Монархът. – Мотивите, от които съм движен, са съвсем очевидни. Като Монарх на Лингейн имам право да заема подобаващо място в това, което възнамеряват да предприемат тези хора.

– А ако си придружен от двама членове на фамилията на

Хинриадите и един Уайдмос, шансът ти да заемеше подобаващо място, както и да получиш висок пост в новосъздадения свободен свят, е значително по-голям – допълни Байрън.

– Цинизмът ти не ме стряска, Байрън. Отговорът естествено е „да“. Ако наистина предстои бунт и той завърши с победа, най-добре е да сме на печелившата страна.

– В противен случай някой предприемчив политик или бунтовнически лидер току-виж получил поста Монарх на Лингейн.

– Или пък Фермер на Уайдмос. Точно така.

– Ами ако бунтът не успее?

– Ще помислим върху тази възможност, след като открием онова, което търсим.

– Аз тръгвам с теб – произнесе бавно Байрън.

– Чудесно! В такъв случай да се подготвим за прехвърлянето ви на другия кораб.

– Това пък защо?

– По-добре ще е за вас. Този кораб е само една играчка.

– Това е тиранийски боен кораб. Не бива да го изоставяме.

– Още по-опасен и подозрителен е тъкмо защото е тиранийски боен кораб.

– Не и в мъглявината. Съжалявам, Джонти. Не тръгвам с теб заради изгодата. Ще бъда откровен. Наистина искам да открия бунтовническият свят. Но между нас двамата не може да става и дума за приятелство. Оставам тук, за да се разпореждам сам със себе си.

– Байрън – намеси се Артемизия, – този кораб е твърде малък за нас тримата.

– В този вид – да, Арта. Но бихме могли да прикачим към него допълнителен модул. Джонти го знае не по-зле от мен. Така ще имаме достатъчно пространство и ще разполагаме с нужната ни свобода на действие. Освен това ще прикрием предназначението му.

Монархът се замисли.

– Щом не ми предлагаш нито приятелството си, нито своето доверие, Фаръл, би трябвало да взема мерки за своята сигурност. Можеш да разполагаш както поискаш с твоя кораб и модула, който възнамеряваш да прикачиш. Но аз трябва да получа гаранции, че ще изпълниш своята част от сделката. Лейди Артемизия ще дойде с мен.

– Не! – извика Байрън.

Монархът вдигна вежди.

– Не? Нека чуем какво ще каже дамата.

Той се извърна към Артемизия и ноздрите му леко потрепнаха.

– Милейди, уверявам ви, че на моя кораб ще разполагате с пълни удобства.

– Не зная дали вие ще се чувствате удобно, милорд. Тъкмо затова предпочитам да ви спестя това неудобство и да остана тук.

– Мисля, че ще промените решението си, ако... – поде Монархът и две тънки бръчки в основата на носа му сякаш подчертаха скритата заплаха.

– Аз пък не мисля – прекъсна го Байрън. – Лейди Артемизия направи своя избор.

– И ти я подкрепяш с цялото си сърце, Фаръл? – Монархът се усмихваше отново.

– Напълно! И тримата оставаме на „Безжалостни“. Никакви компромиси по този въпрос.

– Странна компания си избираш.

– Мислиш ли?

– Да. – Монархът впери замислен поглед в ноктите си. – Отпърво ми беше обиден, че съм те измамил и съм изложил живота ти на опасност. Толкова по-странно е, че очевидно си в близки приятелски отношения с дъщерята на човек като Хинрик, който може да ми бъде учител в изкуството на измамата.

– Познавам добре Хинрик. Твоето мнение за него не променя нищо.

– Всичко ли знаеш за Хинрик?

– Знам достатъчно.

– А знаеш ли, че той уби баща ти? – Монархът посочи с пръст Артемизия. – Знаеш ли, че момичето, за което си толкова искрено загрижен, е дъщеря на убиеца на баща ти?

ГЛАВА XIV

Монархът си тръгва

Настъпи продължително мълчание. Монархът запали поредната си цигара. Изглеждаше съвършено спокоен. Джилбрет седеше сгърчен в креслото, захлупил лице в дланите си, сякаш всеки миг щеше да заплаче. Предпазните колани се полюшваха бавно над него и засилваха трагичния ефект.

Байрън се извърна към Монарха с преbledняло лице, а Артемизия с трепкащи ноздри гледаше не към Монарха, а към Байрън.

В този момент в каютата се разнесе тихият мелодичен сигнал на радиото.

Джилбрет подскочи и се завъртя в креслото.

– Опасявам се – изрече с равнодушен глас Монархът, – че разговорът ни е продължил по-дълго, отколкото предвиждах. Наредих на Рицет да дойде и да ме прибере, ако се забавя повече от час.

Екранът на видеопанела блесна и на него се появи лицето на Рицет.

– Иска да говори с теб – рече Джилбрет на Монарха и му направи място.

Монархът се надигна от креслото и се приближи до камерата.

– Всичко е наред, Рицет – произнесе той.

– Кои са членовете на екипажа, сър? – запитва другият.

Байрън се изправи неочаквано до Монарха.

– Аз съм Фермерът на Уайдмос – произнесе гордо той.

В отговор Рицет се усмихна добросърдечно.

– Поздрави, сър – рече той и махна с ръка.

– Скоро ще се върна, придружен от една млада дама – прекъсна ги Монархът. Подгответе маневрата за сближаване на въздушните шлюзове. – След тези думи той прекъсна визуалната връзка между двата кораба. – Преди да дойда – продължи Монархът, обръщайки се към Байрън, – споделих с екипажа предположение, че ти си на борда. След това всички се съгласиха, че мога да дойда тук сам. Баща ти се радваше на изключителна популярност сред моите хора.

– Разбирам защо искаш да използваш името ми.

Монархът сви рамене.

– Но само него ще ти позволя да използваш – продължи Байрън. – Последното съобщение, което предаде, не отговаряше на истината.

– В какъв смисъл?

– Артемизия фон Хинриад остава с мен.

– Въпреки всичко? Дори след онова, което ти казах?

– Нищо не си ми казал – отрязва го Байрън. – Просто направи изявление, което засега остава непотвърдено и не смятам да се съобразявам с него. Говоря открито, макар и с риск да бъда сметнат за нетактичен. Надявам се, че ме разбираш.

– Нима след като твърдиш, че познаваш добре Хинрик, моето изявление ти се струва невероятно?

Байрън се поколеба. Този път репликата на събеседника му беше попаднала право в целта. Нямаше какво да отвърне.

– Аз пък твърдя, че е така – намеси се Артемизия. – Имате ли доказателства?

– Не преки, естествено. Не съм присъствал на разговорите между баща ви и тиранийците. Но мога да предоставя някои добре известни факти и вие сами ще си направите изводите. Първо, старият Фермер на Уайдмос се среща с Хинрик преди шест месеца. Това вече го знаете. Мога да добавя само, че беше прекалено ентузиазизиран от тази среща или пък е подценил дискретността на Хинрик. Във всеки случай казал е повече от необходимото. Милорд Джилбрет би могъл да го потвърди.

Джилбрет кимна с нещастен вид. Той погледна към Артемизия, която го следеше с насълзени, гневни очи.

– Съжалявам, Арта, но е вярно. Вече ти казах. Именно от Уайдмос научих за Монарха.

– Наистина имах късмет – продължи Монархът, – че милордът бе изобретил такива дълги механични уши, за да задоволява любопитството си относно държавните дела на Управителя. Макар и неволно, тъкмо Джилбрет по време на нашата среща ме предупреди за назряващата опасност. Тръгнах си при първата удобна възможност, но вече непоправимото бе сторено. Доколкото ни е известно, това бе единствената грешка на Уайдмос, а и Хинрик не се славеше като независим и смел човек. Само след половин година, Фаръл, баща ти беше арестуван. Ако причината не е в Хинрик, бащата на това момиче, тогава къде е?

– И ти не го предупреди? – попита Байрън.

– В делото, с което сме се захванали, Фаръл, всеки си носи риска. И въпреки това беше предупреден. Сетне той преустанови всякакви преки контакти с нас и унищожи всички налични изобличителни доказателства за подобна връзка. Някои от нас смятаха, че трябва незабавно да напусне сектора или да премине в нелегалност. Той отказа да го направи.

Мисля, че разбирам защо. Да си промени начина на живот би означавало да потвърди истинността на онова, което тиранийците биха могли да узнаят, и така да изложи на опасност цялата организация. Той реши да рискува само своя живот. Близо половин година тиранийците го следяха, за да открият връзката с нас. Търпеливи хора са те. Но не постигнаха нищо и накрая се задоволиха само с него.

– Това е лъжа! – проплака Артемизия. – Всичко е лъжа. Това е скалъпена, гадна, лъжлива история без капчица истина в нея! Ако всичко, което казвате, бе вярно, тогава щяха да следят и вас. Вие самият също щяхте да сте в опасност. Нямахте да си седите тук, усмихнат, спокоен, и да си губите времето в приказки.

– Милейди, аз не си губя времето. Вече направих всичко, каквото мога, за да дискредитирам баща ви като източник на информация. И мисля, че донякъде успях. Друг път тиранийците ще се замислят, преди да решат дали да се вслушат в съветите на човек, чиито най-близки хора са предатели. А и да решат да го слушат, аз вече съм поел пътя към мъгълвината, където никога няма да ме отрият. Предполагам, че действията ми сами потвърждават това, което ви казах.

Байрън пое дълбоко дъх и отвърна:

– Хайде да сложим край на този разговор, Джонти. Съгласихме се да те придружим, при условие че ще ни осигуриш необходимите припаси. Това е достатъчно. Дори да е вярно всичко, което твърдиш, то е минало. Престъпленията на Управителя на Родиа не могат да бъдат наследени от дъщеря му. Стига да е съгласна, Артемизия фон Хинриад ще остане при мен.

– Съгласна съм – рече Артемизия.

– Добре. Смятам, че с това въпросът е приключен. Но искам да те предупредя. Ти си въоръжен, също и аз. Разполагаш с няколко фрегати, но аз пък имам тиранийски крайцер.

– Не ставай глупав, Фаръл. Намеренията ми са съвсем приятелски. Искаш да задържиш момичето тук? Така да бъде. Мога ли да изляза през въздушния шлюз?

– Дотолкова ти имаме доверие – отвърна Байрън.

Двата кораба се приближиха така, че сгъваемият въздушен ръкав да стигне от единия борд до другия. Джилбрет поддържаше непрестанна връзка по радиото.

– След две минути ще опитат да се скачат с нас – обяви той.

Три пъти включваха магнитното поле и всеки път ръкавът попадаше встрани от целта или сочеше към Космоса.

– Две минути – повтори Байрън и зачака напрегнато.

Той придвижи напред ръчката и магнитното поле беше включено за четвърти път, а светлините примигаха от внезапно увеличеното енергопотребление. Ръкавът отново се разтегна пред шлюза, поколеба се в пространството, а вибрациите му се чуваха чак в пилотската кабина, накрая попадна право в целта и скобите щракнаха. Между двата кораба имаше въздушен коридор.

Байрън прокара ръка през челото си, освобождавайки се от натрупаното напрежение.

– Готово – рече той.

Монархът вдигна скафандъра си. На креслото имаше малка локва вода.

– Благодаря – каза вежливо той. – След малко ще изпратя един от моите офицери. С него ще уговорите доставката на необходимите ви припаси.

След тези думи излезе.

– Джил – повика го Байрън, – ще бъдеш ли така добър да поемеш грижата за този офицер? Веднага щом си тръгне, прекъсни връзката. Достатъчно ще е да изключиш магнитното поле. Трябва да натиснеш ето това святкащо копче.

Той се обърна и излезе от кабината. Точно сега искаше да остане сам. Време бе да обмисли всичко.

Ала чу зад себе си стъпки, един нежен глас го повика и той замря.

– Байрън, искам да говоря с теб.

Той се обърна към нея.

– По-късно, ако не възразяваш, Арта.

– Не, сега – настоя тя.

Ръцете ѝ бяха леко разтворени, сякаш искаше да го прегърне, но не знаеше дали ще я приеме в обятията си.

– Нали не вярваш на всичко, казано за баща ми? – попита тя.

– Рано е да се говори – отвърна той.

– Байрън... – тя спря. Трудно ѝ беше да намери подходящите думи.

– Байрън, зная, че онова, което стана между нас, донякъде се дължеше на факта, че сме сами, заедно и в опасност, но... – отново млъкна.

– Ако се опитваш да ми напомниш, че си от Хинриадите, Арта, излишно е. Зная го. Няма да искам нищо от теб.

– Не. О, не това. – Тя го сграбчи за ръката и сложи главата си на рамото му. Говореше с трескав глас. – Това няма нищо общо. Никакво значение няма дали аз съм от Хинриадите, а ти от фамилията Уайдмос.

Аз... аз те обичам, Байрън.

Тя вдигна поглед и срещна неговия.

– Мисля, че ти също ме обичаш. Сигурна съм, че си готов да го признаеш в мига, когато забравиш, че аз съм от Хинриадите. Може би ще го сториш още сега, след като ти го казах първа. Одеве рече на Монарха, че делата на баща ми не тежат на моята съвест. Не позволявай между нас да застане неговият пост.

Ръцете ѝ бяха заключени на врата му. Байрън усещаше мекия допир на гърдите ѝ, а дъхът ѝ докосваше устните му. Той бавно вдигна ръце и я хвана за китките. После внимателно отстрани ръцете ѝ и също така внимателно отстъпи назад.

– Все още не съм уредил сметките си с Хинриадите, милейди – рече той.

– Но нали каза на Монарха...

– Съжалявам, Арта – Байрън сведе поглед. – Не бива да съдиш по онова, което съм казал на Монарха.

Искаше ѝ се да заплаче, да извика, че това за баща ѝ не е вярно, че той никога не би постъпил така, че каквото и да стане...

Но той влезе в каютата и я остави наред коридора, с очи, изпълнени с мъка и срам.

ГЛАВА XV

Дупка в космоса

Теодор Рицет извърна глава, когато Байрън отново се появи в пилотската кабина. Макар с посивели коси, тялото му кипеше от жизненост, а на широкото му червендалесто лице цъфтеше усмивка.

Той пресече с две великански крачки разстоянието помежду им и стисна сърдечно ръката на младия мъж.

– В името на звездите! – заговори Рицет. – Не е необходимо да ми казвате кой е баща ви. Все едно, че виждам пред себе си стария Фермер – жив.

– Искан ми се да беше така – отвърна тъжно Байрън.

– И на нас също – отвърна Рицет с помръкнала усмивка. – На всички. Пропуснах да се представя, аз съм Теодор Рицет. Имам чин полковник в редовната лингейнска армия, но не използваме чиновете си, докато играем нашата малка игра. Дори не се обръщаме със „сър“ към Монарха. Това ми напомни нещо! – Той сбърчи вежди. – На Лингейн нямаме също лордове, милейди и Фермери. Надявам се, няма да ви обидя, ако понякога пропускам титлата ви.

Байрън вдигна рамене.

– Както сам казахте, никакви титли по време на нашата малка игра. А, да не забравим модула. Разбрах, че трябва да уговоря подробностите с вас.

Байрън плъзна поглед из стаята. Джилбрет седеше и ги слушаше, без да се намесва. Артемизия им беше обърнала гръб. Пръстите ѝ пробягваха ловко по фотоклетките на компютъра, следвайки някаква странна последователност. Гласът на Рицет го върна към действителността.

– За пръв път – говореше той, оглеждайки се – виждам тиранийски кораб отвътре. Не че много ме интересува. Аварийният въздушен шлюз е точно отзад, нали? Доколкото разбирам, двигателите са разположени около централната секция.

– Точно така.

– Значи няма да срещнем никакви проблеми. При някои от старите модели реактивните двигатели са разположени точно по средата на кърмата, така че модулет трябва да се прикачва отстрани. Това значително затруднява гравитационната настройка и снижава почти до нула способността за маневриране в атмосферата.

– Колко време ще ни отнеме, Рицет?

– Не много. Колко голям искате да бъде?

– Колко голям можете да ни доставите?

– Супер де лукс? Защо не. Монархът каза, че въпросът е от първостепенна важност. Можем да ви прикачим модул, който е колкото цял космически кораб. Снабден е дори със спомагателни двигатели.

– Надявам се, че има и спално помещение.

– За мис Хинриад? Далеч по-удобно ще е от това, с което разполагате тук... – той внезапно млъкна.

Още щом чу името си, Артемизия се надигна и бавно излезе от пилотската кабина. Байрън я проследи с поглед.

– Май не биваше да казвам „мис Хинриад“ – рече Рицет.

– Не, няма значение. Не й обръщайте внимание. Та докъде бяхме стигнали?

– А, да, за стаите. Има две доста широки, с обща баня. Снабдени са с гардероб и умивалня също като на големите лайнери. Тя ще се чувства удобно.

– Добре. Ще се нуждаем от вода и храна.

– Разбира се. Водният резервоар ще ви стигне за два месеца, стига да не пълните басейна на кораба. Разполагате с достатъчно замразено месо. Тук се хранехте с тиранийски концентрат, нали?

Байрън кимна и Рицет направи гримаса.

– Вкусът му е като на каша от пясък, предполагам? Какво още ви трябва?

– Дрехи за младата дама – отвърна Байрън.

– Да, разбира се – Рицет сбърчи чело. – Е, това е нейна грижа.

– Не, сър, не е. Ние ще ви съобщим всички необходими размери, а от вас се иска да доставите дрехите в стила, който сега е на мода.

Рицет се изсмя и поклати глава.

– Това никак няма да ѝ хареса. Едва ли ще е доволна от дрехите, които ще доставим. Дори да са досущ като онези, които самата тя би избрала при друг случай. И това не е само предположение. Имам опит с жените от този тип.

– Уверен съм, че сте прав, Рицет. Но така съм решил и така ще бъде.

– Добре и все пак ви предупреждавам. Вие ще уредите този въпрос. Нещо друго?

– Дреболии. Дреболии. Обезмирисители. Ах, да, и козметични средства – парфюм, каквото там им трябва на жените. Това може да

уговорим и по-късно. Първо да се заемем с модула.

В този момент, без да каже нито дума, Джилбрет излезе от стаята. Байрън проследи и него с поглед, чувствайки как се стягат лицевите му мускули. Хинриади! Такива си бяха и такива щяха да си останат! И нищо не можеше да се направи. Те бяха Хинриади! Джилбрет беше такъв и тя също.

– И естествено, дрехи за мистър Хинриад и за мен. Но това не е толкова важно.

– Ясно. Мога ли да използвам радиото? Най-добре ще е да остана на вашия кораб, докато всички подробности бъдат уговорени.

Байрън изчака Рицет да даде необходимите нареждания. После събеседникът му се извърна и каза:

– Все не мога да свикна, че ви виждам край мен, да се движите, да разговаряте. Толкова приличате на него! Фермерът често обичаше да ни разказва за вас. Заминахте да учите на Земята, нали?

– Да. Щях да завърша след седмица, ако събитията не бяха се подредили така.

Рицет сведе объркано глава:

– Вижте, относно начина, по който ви изпратихме на Родиа... Не бива да ни се сърдите. На нас също никак не ни хареса. Искам да кажа – но да остане между нас, – момчетата бяха твърдо против изпращането ви. Само че Монархът въобще не се посъветва с нас. Всъщност никога не го прави. Да си призная, доста е рискувал. Някои от нас – няма да споменавам имена – дори искаха да спрем лайнера и да ви измъкнем от него. При дадените обстоятелства това би било груба грешка от наша страна. И все пак бяхме готови да го сторим, но последният анализ, който извършихме, показва, че Монархът знае какво прави.

– Приятно е да можеш да вдъхваш подобна увереност в околните.

– Познаваме го добре. Няма смисъл да го отричаме. Има нещо тук – той почука с пръст по челото си. – Никой не знае откъде идва тази негова увереност. Но винаги взема правилното решение. Във всеки случай досега само той е успявал да надхитри тиранийците – никой друг.

– И баща ми.

– Нямах предвид него, но всъщност сте прав. Дори Фермерът беше заловен. Той обаче беше съвсем различен. Разсъждаваше праволинейно. Никога не прибегваше до заобиколни решения. И винаги ценеше хората, с които работеше. Тъкмо затова всички го обичаха. Той беше един от нас, нали разбирате? Аз например, макар и полковник, съм човек с обикновен произход. Баща ми беше металург. Но това нямаше никакво

значение за Фермера. Нито пък имаше значение моят чин. Случвало се е да срещне някой младши помощник, да го спре и да размени приятелски думи с него, след което помощникът цял ден се чувстваше като главен машинен инженер. Ето какъв беше баща ви. Не беше мекушав човек. Ако се налагаше да въдвори ред, всеки си получаваше заслуженото. Знаехме, че няма измъкване. Когато трябваше да бъде пряк, той беше пряк. Не обичаше да спестява горчивите думи. Такъв беше Фермерът. Монархът е съвсем различен от него. Той е човек на логиката. Не можеш да се сближиш с него, каквото и да си. Забелязал съм например, че няма никакво чувство за хумор. Не бих могъл да разговарям с него така, както разговарям с вас сега. Ето, седим и си приказваме. Чувствам се напълно спокоен. Общуваме съвсем свободно. Но когато съм с него, трябва да говоря само по същество – без излишни думи. Излезеш ли от рамките на официалния тон, той мигом ще ти го напомни. Но какво да се прави, Монархът си е Монарх и това е.

– Склонен съм да се съглася с вас – рече Байрън, – поне що се отнася до неговия интелект. Знаехте ли, че е предположил за присъствието ми на кораба още преди да се качи на него?

– Наистина ли? Не го знаехме. Е, значи разбирате за какво говоря. Каза ни, че ще отиде сам на тиранийския кораб. За нас това си беше чисто самоубийство. Идеята никак не ни се понрави. Но решихме, че той знае с какво се захваща, и се оказахме прави. Би могъл да ни съобщи за предположението си, че вие сте на кораба. Вероятно е знаел, че новината за бягството на сина на Фермера ще предизвика истински фурор. Но постъпката му е съвсем типична.

Артемизия беше седнала на долната койка в малката каюта. Наложил се да се сгъне в доста неудобна поза, за да избегне рамката на втората койка, която висеше над главата ѝ. Но това нямаше особено значение за нея в този момент.

Тя прокара замислено длан по дрехите си. Имаше нужда от баня и беше ужасно изморена.

Уморена бе от непрестанното бърсане на ръцете и лицето си с влажни кърпички. Уморена бе от дрехите, които не бе сменяла цяла седмица. Уморена бе и от косата си, която беше сплъстена и разчорлена.

На вратата се почука.

Неочаквано девойката скочи на крака, готова да се извърне, неспособна да го погледне, да надзърне в очите му.

Но дошлият се оказа Джилбрет. Тя се отпусна уморено назад.

– Здравей, чичо Джил.

Джилбрет се настани срещу нея. Отпърво съсухреното му лице имаше тревожен вид, сетне се сбърчи в някакво подобие на усмивка.

– Струва ми се, че една седмица на този кораб не е най-приятното преживяване. Надявах се поне ти да ме развеселиш.

– Стига, чичо Джил – отвърна тя, – сега не е време да ми прилагаш твоите психологически номера. Ако смяташ, че можеш да пробудиш чувството ми за отговорност към теб, лъжеш се. По-скоро ще си изпатиш с някой плесник.

– Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре...

– Предупреждавам те отново. Протегнеш ли напред ръка, ще те ударя, а кажеш ли ми: „Сега чувстваш ли се по-добре?“, нищо чудно да го повтора.

– От ясно по-ясно е, че си се скарала с Байрън. И за какво?

– Не виждам защо трябва да обсъждам този въпрос. Просто ме остави на мира. – Сетне след кратка пауза добави: – Той мисли, че татко е извършил онова, в което го обвинява Монархът. Мразя го за това.

– Баща ти?

– Не! Този самовлюбен, вдетинен, ограничен глупак!

– Вероятно говориш за Байрън. Добре. Ти го мразиш. Само че, с моите ергенски представи, съм готов да се обзаложа, че не можеш да пхнеш и най-острия нож между тази твоя омраза и истинската, всеотдайната любов.

– Чичо Джил – заговори тя, – възможно ли е наистина да го е направил?

– Байрън? Какво да направи?

– Не! Татко. Възможно ли е татко да го е извършил? Би ли могъл да предаде Фермера?

Джилбрет я погледна замислено и тъжно.

– Понятие нямам. Но знаеш ли, тъкмо той предаде Байрън на тиранийците.

– Защото бе уверен, че е клопка – отвърна ядно тя. – И тъкмо такава беше. Замислена от този ужасен Монарх. Нали сам го призна. Тиранийците са знаели кой е Байрън и нарочно са го изпратили при баща ми. Татко направи единственото възможно нещо. Това трябва да е очевидно за всички.

– Дори ако приемем за верни тези твърдения – заговори Джилбрет, вирайки се в нея, – не бива да забравяме, че тъкмо той те уговаряше да приемеш онова ужасно предложение за брак. Щом Хинрик е готов да се реши на подобна постъпка, за да...

– И тук нямаше друг избор – прекъсна го девойката.

– Скъпа моя, ако възнамеряваш да извиняваш всяка негова постъпка като единствения възможен изход от заплахата на тиранийците, тогава откъде знаеш, че наистина не им е подшушнал нещо за Фермера?

– Защото съм сигурна, че не го е направил. Ти не познаваш толкова добре татко. Той мрази тиранийците. Наистина. Зная го. Едва ли би пречупил думата си, за да им помогне. Признавам, той се страхува от тях и не смее да им се противи открито, но стига да може да го избегне, никога не би им помогнал.

– Откъде знаеш дали е могъл да го избегне?

В отговор тя поклати глава, а косите ѝ се разпиляха и закриха лицето ѝ. Скриха и напирашите в очите ѝ сълзи.

Джилбрет я погледна, после разпери безпомощно ръце и излезе.

Свързаха модула и „Безжалостни“ чрез тесен гъвкав коридор, прикачен за аварийния въздушен шлюз в кърмата на кораба. Модулът значително превъзхождаше по размери тиранийския крайцер и се получи доста смешно нещо.

Монархът посети Байрън, за да извършат последната проверка.

– Нещо да ви липсва? – запита той.

– Не – отвърна Байрън. – Смятам, че ще се чувстваме съвсем комфортно.

– Добре. А, между другото, Рицет ми каза, че лейди Артемизия не се чувствала добре или поне така изглеждала. Ако се нуждае от медицинска помощ, по-разумно ще е да я прехвърлим на моя кораб.

– Нищо ѝ няма – отсеке Байрън.

– Щом казвате. Ще бъдете ли готови за тръгване след дванадесет часа?

– След два, ако пожелаете.

Байрън пресече свързващия коридор и се върна на борда на „Безжалостни“.

– Ще разполагаш със собствена стая, Артемизия – заговори с равен глас той. – Няма да ти досаждам повече. Ще остана тук през по-голямата част от пътя.

– Не ми досаждайте, мистър Фермер – отвърна хладно тя. – За мен няма никакво значение дали сте тук или не.

Малко след това корабите се понесоха в пространството и още след първия Скок се озоваха в покрайнините на мъглявината. Там изчакаха няколко часа, докато на кораба на Джонти приключиха с изчисленията. Вътре в мъглявината сяха да се придвижват почти слепешката.

Байрън мрачно разглеждаше изображението на видеопанела. Всъщност нямаше нищо за гледане! Почти половината от небесната сфера бе покрита с непрогледен мрак, сред който не се виждаше и една искрица светлина. За пръв път в живота си момъкът си даваше сметка колко топлина могат да излъчват звездите, изпълващи Космоса.

– Все едно да се спускаш в някоя дупка в Космоса – промърмори той на Джилбрет.

Последва нов Скок, право в мъглявината.

Почти по същото време Саймък Аратап, Комисар на Великия Хан и предводител на десет въоръжени крайцера, изслуша доклада на своя навигатор и нареди:

– Това няма значение. Следвайте ги въпреки всичко.

На не повече от една светлинна година от мястото, където „Безжалостни“ бе проникнал в мъглявината, десетте тиранийски кораба последваха примера му.

ГЛАВА XVI

Хрътки!

Саймък Аратап се чувстваше доста неудобно в тесните дрехи. Тиранийските униформи бяха ушити от доста груб материал. За един войник обаче бе недопустимо да се оплаква от униформата си. Дори се смяташе за общоприето, че неудобството в известни рамки е неразделно свързано с тиранийската военна традиция и помага за поддържане на дисциплината.

И все пак Аратап беше готов да се възпротиви срещу тази традиция, макар и само устно:

– Направо се задушавам от тази стегната якичка – промърмори той.

Майор Андрос, чиято якичка бе не по-малко стегната и когото никога през целия му живот не бе виждал пременен в нещо друго, освен в униформа, отвърна презрително:

– Уставът позволява да я разкопчеш, но когато сте сам. Пред офицерите и войниците подобна постъпка може да окаже лошо влияние.

Аратап подсмъркна ядно. Това беше втората промяна, наложена от полувоенния характер на експедицията. Не стига, че трябваше да носи униформа, а на всичкото отгоре и да търпи надутите изказвания на своя военен помощник. И то от деня, в който напуснаха Родиа.

Андрос го беше вбесил още при първия разговор.

– Комисарю – бе казал той, – нуждаем се от десет кораба.

Аратап бе отвърнал с възмутен поглед. Смяташе да последва младия Уайдмос само с един кораб. Пригответе бе капсулата с доклада до Великия Хан, но бе заръчал да бъде изпратена само в случай, че не се завърне от експедицията.

– Десет кораба, майоре?

– Да, сър. С по-малко няма да стане.

– Защо?

– Защото ще бъде заплашена сигурността на експедицията. Този младеж е поел в неизвестна посока. Вие твърдите, че знаете за съществуването на някаква конспиративна организация. В такъв случай нищо чудно едното да е свързано с другото.

– И ако е така?

– Ако е така, длъжни сме да сме готови за среща с добре подготвена организация, която с лекота би се справила с един кораб.

– Или с десет. Или сто. Докъде се простира вашата безопасност?

– Все някой трябва да реши това. След като случаят е от компетентността на военните, аз съм този човек. Избрах десет кораба.

Аратап вдигна вежди и контактните му лещи блеснаха ослепително срещу лампата. Нищо не можеше да направи срещу военните. От теоретична гледна точка в мирно време решенията се вземаха от цивилните служители, но в конкретния случай му беше трудно да се пребори с военната традиция.

– Ще обмисля вашето предложение – отвърна предпазливо той.

– Благодаря ви. Ако откажете да приемете моите препоръки, уверявам ви, те не са нищо повече, тогава – майорът тракна с токове – ще предоставя на вас окончателното решение. Що се отнася до мен обаче, ще бъда принуден да се откажа от участие в експедицията.

Чак сега Аратап получи възможност да си възвърне част от изгубените позиции.

– Майоре – заговори той, – нямах намерение да ви преча по каквито и да било въпроси от военно естество. Питам се дали сте склонен да се подчините на моите решения, когато засягат въпроси от политическо естество.

– За какво става дума?

– Първо, проблемът с Хинрик. Вчера се възпротивихте на предложението ми той да ни придружи.

– Според мен това не е необходимо – отвърна сухо майорът. – Присъствието на чужденци по време на военни действия ще бъде най-малкото деморализиращо.

Аратап въздъхна едва чудо. Въпреки всичко той беше компетентният, когато ставаше дума за подобни въпроси. Нямаше никакъв смисъл да проявява излишно нетърпение.

– И този път ще се съглася с вас – рече той. – Искам само да насоча вниманието ви към някои политически аспекти на ситуацията. Както вероятно предполагате, езекутирането на Фермера на Уайдмос бе свързано с неприятни политически последици. Този акт доведе до излишно раздухване на страстите из кралствата. Още повече той налага да се постареем на всяка цена смъртта на сина да не бъде свързана по никакъв начин с нас. Ето защо разпространихме сред народа на Родиа мълвата, че младият Уайдмос е отвлякъл дъщерята на Управителя, която между другото се радва на особена популярност като достоен член на фамилията на Хинриадите. Напълно естествено ще е, ако самият Управител предвожда наказателната експедиция. Това ще бъде един драматичен

жест, присъщ на родианската представа за патриотизъм. Също така естествено ще е той да поиска помощ от тиранийците и, разбира се, да я получи. По такъв начин ще създадем у хората впечатлението, че тази военна експедиция всъщност е родианска. Дори в хода на експедицията да бъде разкрита някаква конспиративна организация, откритието ще принадлежи на родианците. И накрая, ако младият Уайдмос бъде екзекутиран, това пак ще е дело на родианците, доколкото този въпрос засяга вътрешните кралства.

– И въпреки това – възрази майорът – смятам за недопустим прецедент родиански кораби да се присъединяват към тиранийска военна експедиция. Само ще ни се пречкат по време на битката. Така че обсъжданият въпрос придобива чисто военен характер.

– Не съм казал, скъпи ми майоре, че Хинрик ще командва кораб. Разбира се, вие го познавате достатъчно добре и знаете, че няма нито желание, нито способност да го върши. Той ще остане при нас. Друг родианец на борда няма да допуснем.

– В такъв случай оттеглям възраженията си, Комисарю.

Близко седмица вече тиранийският флот лежеше в дрейф на около две светлинни години от Лингейн и ситуацията ставаше все по-нестабилна.

Майор Андрос настояваше за незабавно кацане на планетата.

– Монархът на Лингейн – каза той – направи всичко възможно, за да повярваме, че е голям приятел на Великия Хан, но аз нямам доверие на хора, които често пътуват между планетите. Те са склонни да се отдават на обезпокоителни идеи. Странно е, че още незавърнал се, младият Уайдмос бърза да се срещне с него.

– Но той не е правил опити да скрива нито пътуването, нито завръщането си, майоре. Освен това не знаем дали Уайдмос иска да се срещне тъкмо с него. Той все още е в орбита около Лингейн. Защо не каца?

– По-скоро защо е в орбита? Да се занимаем не с това, което не прави, а с това, което прави.

– Имам една идея, която би могла да обясни всичко.

– Ще се радвам да я чуя.

Аратап пхна пръст под якичката си и направи безуспешен опит да я разхлаби.

– След като предположихме, че младежът чака, логично е да сметнем, че чака някого или нещо. Смешно е да се мисли, че се е появил в околностите на Лингейн след точно изчислен Скок само за да си губи времето в привидна нерешителност. Според мен той очаква с него да се

свърже приятел или приятели. След което, получил по този начин подкрепление, Уайдмос вероятно ще поеме в нова посока. Фактът, че избягва да се спусне на Лингейн, сочи, че смята подобно действие за свързано с известни опасности. С други думи, планетата и по-специално Монархът вероятно не са свързани с конспиративната организация, макар отделни граждани може би са забъркани в нея.

– Не зная дали винаги трябва да приемаме за правилен най-очевидния извод.

– Но, скъпи ми майоре, това не е просто най-очевидният извод. Той е най-логичният и съвпада с представата ни за наличието на конспиративен план.

– Може би е така. Но въпреки това, ако до двадесет и четири часа нищо не се промени в обстановката, ще бъде изправен пред необходимостта да наредя атака срещу Лингейн.

Аратап погледна намръщено към вратата, през която бе излязъл майорът. Трудно бе да се държат под контрол едновременно бунтовнически настроените поробени и техните късогледни поробители. Двадесет и четири часа. Дано нещо да се случи, иначе ще трябва да намери друг начин, за да спре Андрос.

На вратата се позвъни и Аратап вдигна раздражено глава. Надяваше се, че на Андрос не му е хрумвало да се върне толкова бързо. Не беше той. На прага се беше изправил в цял ръст Хинрик от Родиа, а зад него се мярна телохранителят, който го следваше навсякъде из кораба. Теоретично Хинрик разполагаше с пълна свобода на движение. Вероятно той самият смяташе, че е така. Във всеки случай не обръщаше никакво внимание на натрапената му и неотстъпно следваща го охрана.

– Надявам се, че не ви преча, Комисарю? – Хинрик се усмихна загадъчно.

– Ни най-малко. Седнете, Управителю. – Самият Аратап остана прав. Хинрик сякаш не забеляза това.

– Трябва да обсъдя нещо важно с вас – поде той. После замълча и лицето му за миг придоби разсеян вид. Когато заговори отново, гласът му беше променен: – Какъв просторен и хубав кораб!

– Благодаря ви, Управителю. – Аратап се усмихна напрегнато. Деветте придружаващи съда бяха с типичната миниатюрна конструкция, но флагманският крайцер, на който се намираха, представляваше уголемен модел, напоянящ корабите на отдавна разпуснатия родиански флот. Това беше може би първият признак за прогресивното размекване на тиранийския боен дух. Все още малките дву- или тричленни крайцери се

смятаха за основна бойна единица, но командващият персонал вече предпочиташе далеч по-просторни кораби.

Тази тенденция не безпокоеше Аратап. Може би за старите космически вълци тя бе признак на начеваща деградация, за него обаче бе по-скоро знак за зараждаща се цивилизованост. Може би в необозримото бъдеще – след много, много векове – тиранийците ще се смесят с останалите народности на кралствата от мъглявината и нищо чудно това сливане да е за добро.

Естествено Аратап не можеше да си позволи да изрази гласно подобно становище.

– Дойдох да ви кажа нещо – заговори Хинрик. Той се поколеба за миг, сетне продължи: – Днес изпратих съобщение на моите хора. Уверих ги, че съм добре и че съвсем скоро престъпникът ще бъде заловен, а дъщеря ми освободена.

– Добре – кимна Аратап. Тази новина не го изненада. Той сам бе написал съобщението, ала нищо чудно Хинрик да си беше внушил, че идеята е негова и дори че той е предводител на експедицията. Аратап почувства съжаление към него. Нещастникът губеше здравия си разсъдък буквално с часове.

– Уверен съм – продължаваше Хинрик, – че моят народ е бил дълбоко разтревожен от дръзкото нападение срещу двореца, извършено от тази добре организирана бандитска групировка. Но сега, след като предприех толкова бързи ответни действия, те сигурно се гордеят с мен. Как смятате, Комисарю? Ще видят, че Хинриадите още си ги бива! – Лицето му грееше триумфално, докато произнасяше тези думи.

– Сигурно е така – отвърна Аратап.

– Близко ли сме вече до врага?

– Не, Управителю, врагът засега запазва неизменна позиция в орбита около Лингейн.

– Неизменна? Да, спомних си какво исках да ви кажа. – Управителят очевидно се развълнува и заговори припряно: – Много е важно. Трябва да ви кажа нещо. На кораба има предателство. Аз го открих. Трябва да предприемем незабавни действия. Предателство... – той почти шептеше.

Аратап почувства, че търпението му се изчерпва. В началото компанията на нещастника почти го забавляваше, но сега вече му се струваше, че само си губи времето с него. Ако продължаваше да деградира със същите темпове, не след дълго болестта му ще стане очевийна и тогава тази послушна марионетка щеше да изгуби всякаква стойност за тях.

Жалко.

– Няма никакво предателство, Управителю – отвърна той. – Моите хора са изпитани и проверени. Някой ви е подвел. Или сте много изморен.

– Не, не! – Хинрик бутна ръката, която Аратап дружелюбно бе сложил на рамото му. – Къде сме?

– Ами как, тук!

– Корабът, искам да кажа. Погледнах видеопанела. Наблизо няма никаква звезда. Намираме се в открития Космос! Знаехте ли?

– Разбира се.

– Лингейн въобще не е наблизо. И това ли знаете?

– На около две светлинни години.

– Ах! Ах! Ах! Комисарю, нали никой не ни подслушва? Сигурен ли сте? – Той се наведе над Аратап и зашепна право в ухото му: – Откъде тогава знаем, че врагът е в орбита около Лингейн? Твърде далеч е, за да го забележим. Били сме подведени, а това намирисва на измяна.

Да, дори и да е побъркан, този човек все още можеше да разсъждава логично.

– Въпросът, Управителю, е от компетенцията на техническия персонал. Хората с висок пост не се интересуват от тези подробности. Аз самият нямам никаква представа.

– Но аз като предводител на тази експедиция трябва да знам! Аз съм водачът, нали? – Той се огледа напрегнато. – Всъщност имам чувството, че майор Андрос не винаги изпълнява моите заповеди. Заслужава ли да му се доверим? Естествено, рядко се обръщам към него с нареждания. Би било малко неуместно да заповядвам на един тиранийски офицер. Но нали трябва да намеря дъщеря си! Името ѝ е Артемизия. Отнеха ми я и аз поведох този флот, за да я върна обратно. Така че, както виждате, трябва да знам всичко. Искам да кажа – дори това, откъде сме сигурни, че противникът е близо до Лингейн. Защото и дъщеря ми е там. Познавате ли дъщеря ми? Казва се Артемизия.

Той загледа умолително тиранийския Комисар. Сетне зарови лицето си в шепи и промърмори нещо, което прозвуча като „съжалявам“.

Аратап неволно стисна зъби. Беше забравил, че човекът пред него е само един измъчен баща и че дори побърканият Управител на Родиа е способен на родителски чувства. Не биваше да позволи на нещастника да страда.

– Ще се опитам да ви обясня – заговори успокояващо той. – Вероятно сте чували за прибора, наречен масаметър, който позволява да бъде

открит кораб в космическото пространство?

– Да, да.

– Този прибор е чувствителен към гравитацията. Разбирате ли за какво говоря?

– О, да. Всяко тяло притежава собствена гравитация. – Хинрик почти се опираше на рамото на Аратап.

– Нещо такова. И така, знаете, че обикновеният масаметър може да се използва само когато търсеният кораб е наблизо, на по-малко от милион мили разстояние. Освен това не бива да сме около някоя планета, защото в противен случай уредът ще регистрира нейната маса, която е доста по-голяма.

– И притежава по-голяма гравитация.

– Точно така – отвърна Аратап и Хинрик изглеждаше доволен от познанията си.

– Ние, тиранийците – продължи Аратап, – изобретихме друг уред – предавател, излъчващ във всички посоки на хиперпространството. Функцията му причинява изкривяване на космическата материя, което няма електромагнитен характер. С други думи, не е нито нормално, нито су-бефирно радио. Разбрахте ли?

Хинрик не отговори. Имаше объркан вид.

Аратап реши да приключи набързо.

– Добре де, различно е. Няма значение как точно. Важното е, че можем да засичаме определени излъчвания и по такъв начин знаем точно местонахождение на всеки тиранийски кораб в галактиката, дори ако е на другия ѝ край или е скрит зад някоя звезда.

Хинрик кимна унесено.

– Тоест – обясняваше Аратап, – ако младият Уайдмос бе избягал с който и да е друг кораб, дори най-обикновения, щеше да е много трудно да го проследим. Но Фаръл избра на тиранийски и сега ние знаем къде е, макар той да не се досеща. Ето така научихме, че се намира в орбита около Лингейн. И най-важното – той не може да ни се изплъзне, следователно в най-скоро време ще спасим дъщеря ви.

– Добре замислено – рече усмихнато Хинрик. – Поздравявам ви, Комисарю. Много хитра примамка.

Аратап обаче не желаше да се самозаблуждава. Хинрик бе разбрал твърде малко от онова, което му разказа, но нямаше значение. По-важното беше да му внушат, че неговата дъщеря ще бъде спасена съвсем скоро, при това благодарение единствено на постиженията на тиранийската военна наука.

Аратап не проведе този разговор от хуманни подбуди. Трябваше да запази разсъдка на Управителя по чисто политически причини. Може би спасяването на дъщерята щеше да оправя донякъде нещата. Поне се надяваше.

На вратата отново се позвъни и този път влезлият беше майор Андрос. Хинрик стисна дръжката на креслото и лицето му пребледня. Надигна се бавно и произнесе:

– Майор Андрос...

Но Андрос заговори, без да обръща внимание на родианеца:

– Комисарю, „Безжалостни“ промени местонахождението си.

– Предполагам, че не се е приземил на Лингейн – отвърна малко рязко Аратап.

– Не – рече майорът. – Извършил е Скок в посока, противоположна на Лингейн.

– А, добре. Придружен ли е от друг кораб?

– От много кораби. Но знаете, че можем да следим само нашия.

– Тогава да го проследим отново.

– Вече дадох необходимите нареждания. Искам само да уточня, че след този Скок се е озовал в покрайнините на мъглявината Конска глава.

– Какво?

– В този район не съществува нито една голяма планетна система. Има само един възможен извод.

Аратап облиза нервно устни и забърза към пилотската кабина. Майорът го последва.

Останал сам в опустялата стая, Хинрик не откъсваше поглед от вратата. След няколко минути сви рамене, сетне отново седна. Лицето му остана безизразно.

– Проверихме внимателно координатите на „Безжалостни“, сър – докладва навигаторът. – Няма никакво съмнение, че са навлезли в мъглявината.

– Независимо от това – отвърна Аратап – ще ги последваме.

Той се извърна към майор Андрос.

– Сега вече виждате предимствата на изчакването. Много неща започнаха да се изясняват. Има ли по-удобно място за конспираторите от самата мъглявина? Навсякъде другаде досега да сме ги разкрили. Много хитро решение.

Малко след това флотилията навлезе в мъглявината.

За двадесети път Аратап поглеждаше нетърпеливо към

видеопанела. Същност безсмислено беше да го прави, защото на екрана нямаше нищо. Не се виждаше нито една звезда.

– Това е третото им спиране, без да кацат – отбеляза майор Андрос.
– Нищо не разбирам. Какво целят? Какво търсят? Всеки престой е по няколко дена. И въпреки това не кацат.

– Това време им е необходимо, за да изчислят координатите на следващия Скок – обясни Аратап – при нулевата видимост.

– Така ли смятате?

– Не съвсем. Скоковете им са твърде точни. Всеки път се озовават близо до някоя звезда. Не биха се справили, ако се ръководеха само от масаметъра, следователно знаят предварително точното местонахождение на звездите.

– Но защо не се приземяват?

– Защото – продължи Аратап – търсят обитаема планета. Може би те самите не знаят къде е конспиративният център. Или не знаят съвсем точно. – Той се усмихна. – От нас се иска само да ги следваме.

– Сър! – повика го навигаторът.

– Да? – Аратап вдигна глава.

– Противникът кацна на някаква планета.

Аратап даде знак да повикат майор Андрос.

– Андрос – заговори той, когато майорът влезе, – казаха ли ти вече?

– Да. Наредих да се приземим и да ги открием.

– Чакай. Може би отново прибързваш, също както когато настояваше да нападнем Лингейн. Според мен трябва да кацне само един кораб.

– С каква цел?

– Потрябва ли ми подкрепление, лесно ще те повикам. Ако това наистина е бунтовническият център, ще решат, че самотен кораб ги е открил случайно. Ще намеря начин да ти съобщя, а ти ще отстъпиш към Тирани.

– Да отстъпя!

– За да се върнеш с целия флот.

Андрос обмисли думите му.

– Добре. И без това този кораб е напълно безполезен. Твърде голям е.

Планетата заемаше все по-голяма част от видеопанела, докато се спускаха спираловидно към нея.

– Повърхността е съвсем гола, сър – докладва навигаторът.

– Определихте ли точното положение на „Безжалостни“?

– Да, сър.

– Тогава приземете се максимално близко до него, без да ни забележат.

Малко след това навлязоха в атмосферата. Небето откъм дневната страна на планетата беше озарено в оранжево. Аратап наблюдаваше приближаващата се повърхност. Идеше краят на дългото преследване!

ГЛАВА XVII И зайци!

За онези, които никога не са били в Космоса, нито пък са изследвали звездни системи, търсенето на обитаеми планети би изглеждало доста вълнуващо, или най-малкото интересно. За космонавтите обаче това е най-досадното от всички занимания.

Никак не е трудно да откриеш някоя звезда, която всъщност е огромна блестяща маса от водород, изгарящ в хелиева среда. Подобна гледка сама по себе си привлича окото. Дори в мрака на мъглявината това е само въпрос на разстояние. Приближиш ли се на по-малко от пет милиарда километра, звездата сама ще се набие в очите ти.

Но не така стои въпросът с планетите, които са относително малки по маса твърди тела и блестят само с отразена светлина. Можеш да преминеш стотици пъти през някоя звездна система, да я обиколиш надлъж и нашир и пак да не доближиш съществуващата планета.

Обикновено при изследване на някоя звездна система корабът заема позиция на разстояние, десет хиляди пъти по-голямо от диаметъра на звездата. От галактическата статистика е известно, че нито една планета от петдесетте хиляди познати, не е разположена по-далеч от своето слънце. Също така е известно, че нито една обитаема планета не се намира на разстояние, по-голямо от умножения по хиляда диаметър на централното светило.

С други думи, след като корабът заеме посочената позиция, всички подходящи за обитаване планети би трябвало да се между него и центъра на звездната система.

Не е трудно движението на телекамерата да бъде програмирано по такъв начин, че да неутрализира орбиталното преместване на кораба. Полученият запис ще даде възможност съвсем точно да се определи разположението на планетите около звездата, стига, разбира се, да бъде засенчена директната слънчева светлина, което технически не е никак трудно. Планетите, които поддържат постоянни орбити, ще изглеждат като светли линии на този филм.

Ако подобни линии липсват, съществува възможност планетите да се намират точно зад своето слънце. Тогава маневрата се повтаря от нова позиция в пространството, обикновено по-близо до звездата.

Това е доста скучна процедура наистина и ако бъде повторена три

пъти, при това всеки път с отрицателен резултат, нищо чудно да повлияе зле на душевното равновесие на изпълняващия я.

Точно както бе повлияла на духа на Джилбрет. Все по-дълги ставаха интервалите, през които не успяваше да открие нещо „забавно“ в околния свят.

Пригответяха се за Скок към четвъртата звезда по списъка на Монарха.

– Всеки път се появяваме съвсем точно в околностите на търсената звезда – отбеляза Байрън. – Добре, че поне изчисленията на Джонти са безпогрешни.

– Според статистиката – отвърна Джилбрет – всяка една от три звезди притежава планетна система.

Байрън кимна. Знаеше наизуст статистиката. Втълпяваха я на всеки ученик в часовете по елементарна картография.

– А това значи, че шансът да се натъкнем на три поредни звезди без нито една планета е две трети на трета степен, тоест необичайно малък.

– И какво?

– Ами трябва да има някаква грешка. Защото така и не открихме планета.

– Нали сам видя на екрана. Пък и какво значение има статистиката? Доколкото ни е известно, условията вътре в мъглявината са съвсем различни. Може би разпръснатото в пространството вещество на мъглявината пречи да се образуват планети или пък тя самата е някоя експлодирала планета.

– Наистина ли го мислиш? – Джилбрет го погледна изумен.

– Не зная. Може би си говоря ей така. Да си призная, не разбирам много от космогония. Защо, по дяволите, се създават планетите? Не съм чул нито за една, която да не е причинявала неприятности. – Байрън също имаше изтерзан вид. Продължаваше да драска замислено по контролния пулт.

– Както и да е – продължи той. – Важното е, че разбрахме как се работи с бластерите, далекомерите, силовото поле – всичко.

Не беше никак лесно да не гледа непрестанно към видеопанела. Съвсем скоро отново щяха да скочат в непрогледния мрак.

– Джил, знаеш ли защо са нарекли мъглявината Конска глава?

– Сигурно така се е казвал човекът, който пръв е проникнал в нея. Да не искаш да кажеш, че греша?

– Възможно е. Само че на Земята имат друго обяснение.

– Охо?

– Твърдят, че е наречена така, защото приличала на конска глава.

– Какво е това кон?

– Животно от Земята.

– Интересна мисъл, само че мъглявината не ми прилича на никакво животно.

– Зависи от какъв ъгъл я гледаш. От Нефелос прилича на човешка ръка с три пръста, но веднъж имах възможността да я наблюдавам от една земна обсерватория. И наистина прилича на конска глава. Може би това ѝ е дало името. Може би никога не е имало първооткривател с подобно име. Кой знае? – Байрън вече беше изморен от разговора. Говореше сякаш на себе си.

Настъпи пауза, която продължи прекалено дълго. Това даде възможност на Джилбрет да повдигне един въпрос, който Байрън не желаше да обсъжда, ала същевременно постоянно занимаваше мислите му.

– Къде е Арта? – попита Джилбрет.

Байрън го погледна, после сведе глава.

– Някъде отзад. Не я следя непрестанно.

– За разлика от Монарха. Още малко и щеше да остане да живее при нас.

– Значи момичето щеше да извади късмет.

Джилбрет свъси вежди и лицето му се покри с бръчки.

– О, Байрън, не бъди такъв глупак. Артемизия е от Хинриадите. Тя не може да приеме онова, което ти ѝ предлагаш.

– Престани – рече Байрън.

– Няма. Отдавна исках да ти го кажа. Защо постъпваш така с нея? Защото може би Хинрик е виновен за смъртта на баща ти ли? Но Хинрик е и мой братовчед. А ти не промени отношението си към мен.

– Добре де – отвърна Байрън. – Не съм променил отношението си към теб. Говоря с теб така, както винаги съм разговарял. Говоря и с Артемизия.

– Както винаги?

Байрън не отговори.

– Хвърляш я право в ръцете на Монарха – укори го Джилбрет.

– Изборът е неин.

– Не е. Твой е. Слушай, Байрън – Джилбрет се наведе напред и заговори с поверителен глас, – нали разбираш, не бих искал да се меся в тези неща. Истината е, че тя е единственият свестен човек в нашата фамилия. Ще те изненадам ли, ако ти призная, че я обичам? Аз самият нямам деца.

– Не поставям под въпрос твоята любов.

– В такъв случай моля те да го направиш заради нея. Спри Монарха, Байрън.

– Мислех, че му вярваш, Джил.

– Като на Монарх – да. Като на водач срещу тиранийците – да. Но като мъж за една жена, като мъж за Артемизия – не.

– Кажй го на нея.

– Нима мислиш, че ще ме послуша?

– Ако й го кажеш както трябва.

За миг Байрън бе обхванат от колебание. Той облиза пресъхналите си устни. Но след това се обърна и подхвърли сурово през рамо:

– Не желая да говоря за това.

– Ще съжаляваш – укори го Джилбрет.

Байрън мълчеше. Защо ли Джилбрет не искаше да го остави на мира? Неведнъж си мислеше, че наистина ще съжалява за постъпките си. Не му беше никак лесно. Но какво да направи? Не виждаше никакъв достоен път за отстъпление.

Пое няколко пъти въздух с пълни гърди, опитвайки се да се освободи от усещането за задушаване в гърдите си.

При следващия Скок гледката навън се промени коренно. Байрън беше нагласил приборите според инструкциите на пилота на Монарха и бе оставил управлението на Джилбрет. Смяташе малко да поспи. Ала едва затворил очи, Джилбрет го разтърси за рамото.

– Байрън! Байрън!

Той се изтърколи от койката и тупна на пода, стиснал ядосано юмруци.

– Какво има?

Джилбрет побърза да се отдръпне на безопасно разстояние.

– Чакай, успокой се. Попаднахме на една F-2.

Думите му имаха очаквания резултат. Байрън въздъхна и се успокои.

– Никога друг път не ме буди по този начин, Джилбрет. Попаднали сме на F-2, казваш? Предполагам, говориш за новата звезда?

– Разбира се, за нея. Изглежда страшно забавно.

В известен смисъл беше тъкмо така. Приблизително 95 % от обитаемите планети в галактиката обикалят около звезди от спектрален клас F или G с диаметър от 750 000 до 1 500 000 мили и температура на повърхността от 5 до 10 000 градуса. Така например земното Слънце е от клас G-0, родианското – F-8, лингейнското – G-2, както и това на

Нефелос. Звезда от клас F-2 беше малко по-гореща, но не прекалено.

Трите звезди, които вече бяха изследвали, бяха от спектрален клас K – доста малки, с червеникавокафяв цвят. Дори ако около тях имаше планети, те нямаше да са подходящи за заселване.

Но когато една звезда си я бива, бива си я! Още на първите снимки забелязаха пет планети, като най-близката се намираще на сто и петдесет милиона мили от звездата.

Лично Теодор Рицет им донесе новината. Посещаваше борда на „Безжалостни“ не по-рядко от Монарха и озаряваше обстановката със своята сърдечност. Когато се появи, за да им съобщи за откритието, беше още задъхан от физическото усилие по прехвърлянето между корабите.

– Не зная как го прави Монархът – рече той. – Никога не изглежда изморен. Може би защото е по-млад. Пет планети! – добави той по-бойко.

– Около тази звезда? – учуди се Джилбрет. – Сигурен ли си?

– Напълно. Четири от тях обаче са от клас J.

– А петата?

– Петата може да е подходяща. В атмосферата ѝ има кислород.

Джилбрет се надигна, готов да възкликне тържествуващо, но Байрън го изпревари.

– Четири от клас J! А на нас ни е нужна само една.

Разпределението беше напълно естествено. Повечето от планетите в галактиката притежават водородосъдържаща атмосфера. В края на краищата звездите се състоят предимно от водород, а именно те са източникът, от който се създават планетите. Клас J означава, че атмосферата на планетата се състои от метан или амоняк с добавка на молекулярен водород, а също и известно количество хелий. Подобен тип атмосфера обикновено се отличава със значителна плътност и дълбочина. Самите планети са с диаметър над 30 000 мили и средна температура под минус петдесет градуса Целзий. С други думи, са практически необитаеми.

В Земния университет ги учеха, че Юпитер от Слънчевата система е най-типичен за космическите тела от клас J. Сигурно е така. Във всеки случай петата планета бе от клас E, тоест както Земята. Планетите от този клас обикновено са с по-малки размери и значително по-слабата им гравитация не позволява да задържат водород или водородосъдържащи газови смеси, тъй като са значително по-близо до своите слънца, където е и по-топло. Атмосферата им е разрежена и обикновено съдържа

кислород и азот, рядко с примеси на хлор, което би я направило негодна за дишане.

– Има ли хлор? – запита Байрън. – Изследвахте ли атмосферата?

Рицет сви рамене.

– Можем да съдим само по горните слоеве. Ако в атмосферата има хлор, той ще се концентрира близо до повърхността. Ще видим.

Той постави ръка върху рамото на Байрън.

– Какво ще кажеш, да прием по едно малко в твоята стая?

Джилбрет ги проследи с безпокойство. След като Монархът се бе заел да ухажва Артемизия, а неговата дясна ръка предлагаше пиянската си компания на Байрън, обстановката на „Безжалостни“ ставаше все по-нестабилна. Зачуди се дали Байрън знае какво върши, сетне си спомни за новооткритата планета и забрави всичко останало.

Артемизия също се появи в пилотската кабина, когато навлязоха в атмосферата. На лицето ѝ играеше доволна усмивка. От време на време Байрън поглеждаше към нея. Поздравил я, когато тя влезе в кабината (нещо рядко през последните дни), но девойката не му отвърна.

– Чичо Джил – заговори Артемизия, – вярно ли е, че кацаме?

– Така изглежда, мила моя – отвърна Джилбрет и потри ръце. – След няколко часа ще излезем от кораба и ще се разтъпчем по твърда земя. Каква приятна мисъл, а?

– Дано това да е търсената планета. Ако не е, няма да е особено приятна.

– Остана още една звезда – напомни ѝ Джил.

Едва сега Артемизия се извърна към Байрън и произнесе със студен глас:

– Можете ли да говорите, мистър Фаръл?

Изненадан от неочакваната ѝ постъпка, Байрън промърмори:

– Не, мисля, че не.

– Простете тогава. Мислех, че можете.

Тя мина толкова близо до него, че полите ѝ го докоснаха по коляното, и за миг той бе обгърнат от аромата на нейния парфюм. Байрън неволно стисна устни.

Рицет все още беше при тях. Едно от предимствата на модула беше, че можеха да приемат гости и за през нощта.

– Тъкмо в момента – обясни той – обработват данните от атмосферата. Значително съдържание на кислород, почти тридесет процента, а също азот и инертни газове. Всичко изглежда съвсем нормално. Никакъв хлор. Хм – добави замислено той.

– Какво има? – запита го Джилбрет.

– Няма и въглероден двуокис. Това не е добре.

– Защо да не е? – настоя Артемизия, изправена пред видеопанела, откъдето разглеждаше повърхността на планетата под тях.

– Щом няма въглероден двуокис – обясни Байрън, – няма и растителен живот.

– Така ли? – тя го погледна и се усмихна топло.

Въпреки желанието си Байрън почувства, че отвърща на тази усмивка, ала изведнъж забеляза, че усмивката ѝ го подминава, заобикаля го, очевидно незабелязваща неговото присъствие, оставяйки го с глупаво изражение върху лицето. Момъкът извърна глава.

Най-добре ще е просто да не я забелязва. Ала не можеше да го стори, докато тя беше близо до него. Щом я видеше, волята му сякаш се стопяваше.

Джилбрет бе изпълнен с въодушевление. Скоро щяха да се приземят.

Когато навлязоха в плътните ниски слоеве на атмосферата „Безжалошни“ с прикачения отзад модул внезапно стана трудно управляем. Байрън съсредоточи цялото си внимание върху пулта за управление.

– Дръж се, Джил! – извика весело той.

Ала хич не му беше до веселба. Не получица никакъв отговор на радиосигналите, а ако там долу не беше бунтовническият свят, нямаше никакъв смисъл да си губят времето.

– Не ми прилича на бунтовническият свят – промърмори Джилбрет, сякаш прочел мислите му. – Тази планета е камениста и мъртва, не виждам никъде вода. – Той се обърна. – Провериха ли пак за въглероден двуокис, Рицет?

– Да. Само микроскопични следи. Около една хилядна на сто или нещо подобно.

– Нищо не се знае – намеси се Байрън. – Може би са избрали този свят тъкмо защото изглежда необитаем.

– Но аз видях ферми!

– Възможно. Според теб каква част от повърхността на планетата сме огледали, след като сме я обиколили само няколко пъти? Знаеш добре, Джил, че които и да са те, едва ли разполагат с достатъчно хора, за да заселят цялата планета. Може да са си избрали някоя долина, където да се отделя необходимото количество въглероден двуокис, да речем, вследствие на вулканична дейност, и където да разполагат с достатъчно вода. Нищо чудно да прелетим само на мили от тях и никога да не

узнаем за съществуването им. А и едва ли са склонни да отговарят на всевъзможни радиоповиквания.

– Не е толкова лесно да се достигне необходимата концентрация на въглероден двуокис – възрази Джилбрет. Но въпреки това не откъсваше поглед от екрана.

Внезапно Байрън бе изпълнен с надеждата, че това наистина е търсеният от тях свят. Повече не можеше да чака. Досега планетата би трябвало да е заселена!

Усещането беше странно.

Изкуственото осветление бе загасено и през люковете нахлуваха слънчеви лъчи. Макар и по-неефикасен като метод за осветяване в кораб, той бе значително по-приятен. Всъщност люковете бяха отворени и всички дишаха местната атмосфера.

Рицет се бе възпротивил на тази идея, твърдейки, че недостигът на въглероден двуокис ще наруши дихателната регулация на организма, но Байрън ги увери, че за известно време могат да си го позволят.

Докато Байрън и Рицет разговаряха, в стаята влезе Джилбрет. Дватамата се спогледаха и млъкнаха.

Джилбрет се засмя, после погледна към отворения люк, въздъхна и рече:

– Камънаци!

– Решихме да поставим радиопредавател на най-високия хълм в околността – обясни Байрън. – Така ще увеличим обхвата на предаването. В най-лошия случай повикването ни ще достигне до всички краища на тази полусфера. Ако не сполучим, можем да опитаме от другата страна на планетата.

– Това ли обсъждахте с Рицет?

– Точно това. Можем да го направим двамата с Монарха. Предложението е негово, но ако не беше ме изпреварил, щях да го предложа аз. – Докато говореше, Байрън погледна към Рицет. Лицето на другия остана безизразно.

Байрън се надигна.

– Ще си сваля скафандъра – каза им той. – По-удобно ще ми е без него.

Рицет очевидно беше съгласен. Планетата изглеждаше слънчева, почти липсваха водни изпарения, само дето въздухът беше доста студен.

Монархът ги очакваше в главния шлюз на „Безжалостни“. Облечен бе с необичайно лек комбинезон, който обаче изолираше чудесно

тялото. На гърдите му беше закрепена миниатюрна бутилка с въглероден двуокис, която разпръскваше необходимото количество пред устата му.

– Може би ще пожелаеш да ме претърсиш, Фаръл? – каза той и разпери ръце.

– Не – отвърна Байрн. – А ти ще провериш ли дали нося оръжие?

– Не съм си го помислил дори.

Вежливост, хладна като времето навън.

Байрн вдигна куфара с радиопредавателя и прекрачи отвън, под лъчите на слънцето. Монархът пое другата дръжка на куфара и го последва.

– Не е много тежък – отбеляза Байрн. Обърна се и забеляза, че Артемизия е застанала мълчаливо на входа на кораба.

Облечена бе в бяла, свободно спускаща се рокля, чиито краища се полюшваха от вятъра. Полупрозрачните ръкави обгръщаха нежно ръцете ѝ и им придаваха сребрист оттенък.

За миг Байрн почувства, че всичко в него се топи. Искеше му се да се обърне и да побегне, да скочи в кораба, да я сграбчи, така че пръстите му да оставят следи по кожата ѝ, и да покрие устните ѝ със своите...

Но вместо това само кимна, а в отговор тя му се усмихна и помахаше нежно с пръсти на Монарха.

Още няколко минути роклята ѝ се белееше на входния люк, после корабът се скри зад първия хълм. Навсякъде до хоризонта се виждаха само камъни и скали.

Замислен за онова, което им предстоеше, Байрн неволно се зачуди дали ще види отново Артемизия – ако нея въобще я беше грижа ще се върне ли той.

ГЛАВА XVIII

На косъм от поражението

Артемизия ги проследи с поглед, докато двете фигури се смалиха и изчезнаха сред скалите. За миг, точно преди да се скрият, един от двамата се извърна. Разстоянието ѝ попречи да определи кой от тях гледа към нея и тя почувства как сърцето ѝ се свива.

Не беше ѝ казал нито дума на тръгване. Нито дума! Тя обърна гръб на скалистия пейзаж и потъна в металния комфорт на кораба. Чувстваше се самотна, толкова самотна, колкото не беше се чувствала през целия си живот.

Може би това я накара да потрепери, но щеше да е проява на слабост да признае, че трепереше не само от студ.

– Чичо Джил! – извика тя. – Защо не затворите люковете? Направо умирам от студ. – Термометърът показваше плюс седем градуса и бордовото отопление работеше с пълна сила.

– Мила моя Арта – отвърна с мек глас Джилбрет, – нищо чудно, че ти е студено, щом непрестанно се обличаш с дрехи, наподобяващи по-скоро леко сгъстена мъгла.

Въпреки това той натисна няколко копчета и люковете, както и въздушният шлюз се прибраха с едва доловим звук в гладкия блестящ корпус. Същевременно плътните стъкла се поляризираха и станаха непрозрачни. Вътрешните светлини на кораба блеснаха и сенките изчезнаха.

Артемизия приседна на мекото пилотско кресло и плъзна замислено пръсти по пулта. Неговите ръце често се бяха отпусkali тук и дори само тази мисъл я изпълни с топлина, но тя побърза да си внуши, че е по-скоро поради включеното отопление и затворените люкове.

Минутите се нижеха една след друга и чакането ставаше все по-непоносимо. Можеше да тръгне с него! Още в мига, когато ѝ хрумна тази бунтовна мисъл, тя побърза да промени единственото число „него“ с множественото „тях“.

– Защо трябва да поставят този предавател, чичо Джил? – запита тя.

– Какво? – Джилбрет откъсна замислен поглед от видеопанела.

– Нали опитахме да се свържем с тях от Космоса – продължи тя. – И не успяхме. Какво ще спечелим, ако поставим предавател на повърхността?

Джилбрет очевидно беше объркан.

– Ами нали трябва да опитаме пак, скъпа. Трябва да открием бунтовническия свят. – Той погледна към видеопанела и добави: – Не мога да ги намеря.

– Кого не можеш да намериш?

– Байрън и Монарха. Хълмът ги скрива независимо от ъгъла, под който разполагам външните огледала. Виждаш ли?

Тя не виждаше нищо друго, освен огрени от слънцето скали.

Джилбрет вдигна ръце от приборите, облегна се назад и каза:

– Както и да е, ей там е корабът на Монарха.

Артемизия проследи погледа му. Корабът бе приземен на около миля по-навътре в долината. Корпусът му блестеше ослепително. За миг ѝ се стори, че е олицетворение на истинския противник. Че врагът е той, а не тиранийците. Защо ли трябваше да отидат на Лингейн? Можеха да си останат в Космоса, само тримата. Колко хубави бяха тези отминали първи дни – спокойни, изпълнени с топлина. А сега само му причиняваше болка. Нещо я караше непрестанно да го наранява, макар че би предпочела...

– Какво пък иска той? – прекъсна мисълта ѝ Джилбрет.

Артемизия вдигна глава и погледна с насълзени очи чичо си.

– Кой?

– Рицет. Поне така смятам, че е Рицет. Не идва към нас.

Артемизия изтича при видеопанела.

– Увеличи изображението – нареди тя.

– На толкова късо разстояние? – възрази Джилбрет. – Нищо няма да различиш. Невъзможно е да се центрира.

– Увеличи го, чичо Джил!

Той промърмори нещо недоволно, нагласи телескопа и на екрана се появиха скали в едър план. Изображението се менеше по-бързо, отколкото можеше да го следва човешкото око. За кратко на екрана се мярна размътеният образ на Рицет. Нямахше никакво съмнение, че е той. Джилбрет намали интензивността, улови го отново и в този миг Артемизия каза:

– Той е въоръжен. Видя ли?

– Не.

– Носи далекобоен бластер!

Тя скочи и изтича при шлюза.

– Арта! Какво си намислила?

Девојката разкопчаваше трескаво един скафандър.

– Излизам навън. Рицет е тръгнал след тях. Не разбираш ли?

Монархът не възнамерява да монтира никакъв предавател. Всичко е било клопка за Байрън. – Тя говореше задъхано, докато се опитваше да навлече тежкия скафандър.

– Престани! Въобразяваш си.

Но тя погледна Джилбрет с невиждащи очи, лицето ѝ бе преbledняло и уплашено. Трябваше да се досети за това по-рано, още когато забележа, че Рицет се увърта около този глупак. Този емоционален глупак! Рицет непрестанно му разправяше какъв велик човек бил баща му и Байрън естествено се разтапяше. Всяко негово действие се диктуваше от мисълта за баща му. Как може човек да бъде в плен на подобна мономания?

– Не зная как се управлява шлюзът – каза тя. – Отвори го.

– Арта, няма да напускаш кораба. Дори не знаеш къде са.

– Ще ги намеря. Отвори шлюза.

Джилбрет поклати глава.

На скафандъра, който бе облякла, бе прикачен кобур.

– Чичо Джил – заяви Арта, – ако не ме послушаш, ще използвам оръжието. Кълна се, че ще го сторя.

Дулото на невронния камшик бе насочено право в лицето на Джилбрет.

– Нямам представа – рече той и се усмихна насила.

– Отвори шлюза! – заповяда тя.

Джилбрет я послуша и девойката изтича навън. Понесе се като вятър нагоре по скалистия хълм. Кръвта блъскаше в слепоочията ѝ. Беше се държала също толкова лошо, колкото и той, флиртувайки с Монарха пред очите му, за да задоволи глупавата си гордост. Но сега всичко изглеждаше различно и най-вече образът на Монарха, с неговата хладна пресметливост и наглост. Тя потръпна от отвращение.

Достигна върха на хълма – пред нея нямаше нищо. Спусна се по отсрещната страна, насочила невронния камшик пред себе си.

Байрън и Монархът не бяха разменили нито дума по време на изкачването. Най-сетне стигнаха сравнително по-равно място сред напуканите от слънцето и вятъра скали. Точно пред тях имаше старо свлачище, завършващо с урва, дълбока най-малко стотина стъпки.

Байрън доближи предпазливо ръба и надзърна долу. Стената под краката му беше стръмна и покрита с изпотрошени скални късове.

– Този свят, Джонти, изглежда напълно непригоден.

Монархът не изпитваше никакъв интерес към обкръжаващия ги пейзаж. Вместо да доближи края на свлачището, той каза:

– Тъкмо това място избрахме преди кацането. Мисля, че е идеално за целта.

Идеално е за твоите цели, поправи го мислено Байрън. Той отстъпи от ръба на свлачището и седна. Заслушан в тихото свистене от бутилката с въглероден двуокис, Байрън зачака да настъпи моментът.

– Какво ще им кажеш, когато се върнеш на своя кораб, Джонти? – запита тихо той. – Да опитам ли да позная?

Монархът замръзна над куфара, който се готвеше да отвори.

– За какво говориш? – попита той.

Байрън извърна лице към вятъра и потърка нос с ръкавицата си. После разкопча гащиризоната и остави на хладния полъх да го изпълни.

– Говоря за причината, поради която дойде тук.

– Предпочитам да монтирам предавателя, вместо да водя глупави разговори, Фаръл.

– Никакъв предавател няма да монтираш. Защо ти е? Вече опитахме да се свържем с тях от Космоса – без никакъв резултат. Защо тогава да очакваме, че ще е по-различно на повърхността? Глупаво е да смятаме, че ни е попречил непроницаемият за радиосигнали йонен слой на атмосферата, защото опитахме със субефирно радио и резултатът отново бе нулев. Тогава защо дойдохме тук, Джонти?

Монархът погледна към Байрън, потропвайки безцелно с пръсти по куфара.

– Щом имаш такива съмнения, тогава ти защо дойде тук?

– За да открия истината. Научих от Рицет, че ти си замислил това излизане. Той ме посъветва да тръгна с теб. Уверен съм, ти си го инструкирал да ми внуши, че като те придружа, ще мога да се уверя, че не си получил никакви тайни послания. Логичен довод, само че аз не очаквам ти да получиш каквито и да било послания. И въпреки това му позволих да ме убеди да дойда с теб.

– За да откриеш истината? – допълни подигравателно Джонти.

– Точно така. Макар вече да се досещам за нея.

– Ами кажи ми я тогава. Нека и аз да я науча.

– Дошъл си тук, за да ме убиеш. Сега сме сами и наблизко има пропад, падането в нея е сигурна смърт. По тялото ми няма да открият никакви огнестрелни рани, които да навеждат на мисълта за насилствена смърт. Представям си печалната история, която ще разкажеш като се върнеш на кораба. Подхлъзнал съм се и съм паднал. Вероятно лично ще оглавиш групата за откриване на тялото ми и ще ме погребете с всички почести. Всичко ще бъде трогателно и аз ще се махна от пътя ти.

– А защо дойде, след като вярваш, че всичко ще стане така?
– Очаквах го и знаех, че не можеш да ме изненадаш. И двамата не носим оръжие. Съмнявам се, че би могъл да ме надвиеш в личен двубой.
– Докато Байрън произнасяше тези думи, ноздрите му потрепнаха и той неволно стегна мускули.

Но в отговор Джонти се изсмя.

– След като ти се размина трагичният изход, можем ли най-сетне да се заемем с монтажа на предавателя?

– Още не. Не съм свършил. Искам да получа признанието ти, че възнамеряваш да ме премахнеш.

– Така ли? Настояваш да изиграя ролята, която ми определи в тази малка драма, описана от теб? И как ще ме накараш да го сторя? Може би ще ме принудиш да си призная със сила? Слушай, Фаръл, още си много млад и аз се старая да се съобразявам с този факт, както и с името и поста ти. Но все пак време е да призная, че до момента за мен си бил повече бreme, отколкото помощ.

– Така е. Защото съумях да остана жив въпреки желанието ти!

– Ако намекваш за опасностите, които си преживял на Родиа, вече ти обясних всичко и не възнамерявам да се повтарям.

Байрън се надигна.

– Обясненията ти не бяха съвсем точни. От самото начало в тях липсваше нещо много важно.

– Наистина ли?

– Наистина. Изправи се и ме слушай, ако не искаш да те вдигна насила.

Монархът се надигна, присвил гневно очи.

– Съветвам те да избягваш насилието, млади момко.

– Слушай. – Байрън заговори със силен глас, а наметалото му се развя от вятъра. – Каза, че си ме изпратил на Родиа, където ме чакаше сигурна смърт, само за да въвлечеш Управителя в заговора срещу тиранийците.

– И това е самата истина.

– Това е лъжа. Целял си единствено моята гибел. Още в началото си информирал капитана на родианския кораб за истинското ми име. Знаел си, че в противен случай едва ли ще ми се удаде възможност да се срещна с Хинрик.

– Ако наистина исках да те убия, Фаръл, щях да поставя истинска радиационна бомба в стаята ти.

– Но за теб беше по-безопасно да накараш тиранийците да го

сторят.

– Можех да те убия в Космоса, когато за пръв път се качих на „Безжалостни“.

– Би могъл. Когато се появи на борда, беше въоръжен с бластер и дори го насочи към мен в един момент. Очаквал си да ме намериш на кораба, но не си го споделил с твоите хора. След това обаче Рицет се свърза с нас, видя ме и вече не можеше да ме застреляш. Тогава допусна първата си грешка. Каза, че си споделил с хората си, че очакваш да ме срещнеш на борда. Но после, когато разговарях с Рицет, той го отрече. Нима забрави, Джонти, че когато лъжеш, хубаво е да подготвяш и хората си за това, което си казал?

Лицето на Джонти беше побеляло от студения въздух, но и от още нещо.

– Сега вече наистина искам да те убия, защото ме обвиняваш в лъжа. Но ми кажи защо не те застрелях, преди Рицет да те види на видеопанела?

– Политика, Джонти. Артемизия фон Хинриад беше на борда и в този момент тя е била по-важна от мен. Трябва да призная, че съм възхитен от бързината, с която променяш плановете си. Да ме застреляш в нейно присъствие би означавало да изгубиш шансовете си в голямата игра.

– Да не искаш да кажеш, че съм се влюбил от пръв поглед?

– Да се влюбиш ли? Защо не, след като момичето е единствената наследничка на Хинриадите? Ти не си губиш времето напразно. Помъчи се да я убедиш да се прехвърли на твоя кораб, а след като не успя, ми съобщи, че Хинрик е предал баща ми. – Той се замисли за миг, след това продължи: – И така, аз я изгубих, а ти се оказа пълновластен господар на бойното поле. Предполагам, че сега тя вече не е никаква пречка. Артемизия е на твоя страна и ти спокойно можеш да изпълниш своя замисъл да ме убиеш, без да се боиш, че ще изгубиш възможността да се сродиш с Хинриадите.

Джонти въздъхна уморено и отвърна:

– Слушай, Фаръл, студено е и ще стане още по-студено. Виждам, че слънцето се спуска към хоризонта. Изморих се да слушам твоите глупави заключения. Преди да приключиш с потока от безсмислици, ще ми обясниш ли поне защо всъщност искам да те убия? Ако, разбира се, може да се открие някаква логика в параноичните ти мисли.

– По същата причина, поради която уби и баща ми.

– Какво?

– Нима си мислиш, че съм ти повярвал дори за миг, когато каза, че Хинрик бил предателят? Възможно е, само че Хинрик беше добре известен на всички със своята слабост и мекушавост. Нима смяташ баща ми за глупак? Мислиш ли, че не си е давал сметка, що за човек е Хинрик? А дори и да не е знаел, нима само след един кратък разговор не би разбрал, че пред него стои жалка марионетка? Вярваш ли тогава, че баща ми щеше да даде каквато и да е възможност на Хинрик да го обвини в предателство? Не, Джонти. Човекът, предал баща ми, се е ползвал с доверието му.

Джонти отстъпи назад и ритна куфара встрани. Зае отбранителна позиция и каза:

– Сега разбирам подлия ти замисъл. Единственото обяснение е, че си лишен от здрав разсъдък.

Байрън трепереше, но не от студ.

– Баща ми беше популярен сред хората ти, Джонти. Твърде популярен. Един Монарх едва ли би понесъл да дели властта си с когото и да било. И ти си направил всичко възможно да премахнеш съперника. Следващата ти стъпка е била да се погрижиш да не остана жив, за да търся отмъщение или да заема мястото на баща си. – Байрън постепенно повишаваше тон и гласът му ехтеше надалеч, отнасян от студения вятър. – Така ли е?

– Не.

Джонти се наведе над куфара.

– Мога да докажа, че грешиш! – Той вдигна капака. – Радиоекипировка. Провери сам. Ето виж. – Изсипа съдържанието на куфара пред краката на Байрън.

– И какво доказва това? – погледна го учудено Байрън.

– Нищо – отвърна Джонти и се надигна. – А сега погледни тук.

В ръката си стискаше бластер и пръстите му бяха побелели от напрежение.

– Уморен съм от теб – продължи той. – Но няма да е задълго.

– Значи си скрил бластера в куфара с приемника? – попита с равен глас Байрън.

– Не го ли знаеше? Нима наистина си очаквал, че ще дойда тук с голи ръце и ще се помъча да те хвърля в пропастта, сякаш съм някакъв селяк или миньор? Аз съм Монархът на Лингейн – той махна отсечено с ръка – и вече достатъчно се наслушах на идеалистичните брътвежи на Фермерите на Уайдмос. Хайде, тръгвай – прошепна той. – Към пропастта. – Джонти пристъпи напред.

Байрън вдигна ръце, впил поглед в дулото и отстъпи.

– Значи ти уби баща ми.

– Аз го убих! – отвърна Монархът. – Казвам ти го, за да знаеш в този последен миг от живота си, че човекът, който се погрижи баща ти да бъде унищожен в дезинтегриращата камера, ще се постарее и ти да го последваш, а за себе си ще задържи наследницата на Хинриадите и всичко, което идва с нея. Помисли за това! Ще ти дам още една допълнителна минута, за да помислиш! Само дръж ръцете си вдигнати, иначе ще те застрелям, рискувайки всички неудобни въпроси, които биха ми задали моите хора. – В гласа му сега се долавяше само истинска, студена омраза.

– Значи познах, че и преди си се опитвал да ме убиеш.

– Така е. Предположенията ти бяха открай докрай верни. По-леко ли ти е от това? Назад!

– Не – поклати глава Байрън. Отпусна ръце и каза: – Ако ще стреляш, направи го.

– Мислиш, че няма да посмея? – запита го Монархът.

– Аз те помолих да стреляш.

– И ще го сторя. – Монархът насочи дулото на бластера право към главата на Байрън и от разстояние четири стъпки натисна спусъка.

ГЛАВА ХІХ

Поражение!

Теодор Рицет заобиколи предпазливо платото. Още не беше дошло време да се показва, а не беше никак лесно да се скрие в този свят на голи скали. Почувства се малко по-уверен, когато се спотаи зад нисък кристализирал хълм. Изкатери се бавно нагоре, като от време на време се спираше, за да прокара опакото на меките порьозни ръкавици през лицето си. Въздухът беше сух и студен.

Ето че най-сетне ги видя, между два подпрени гранитни блока. Извади бластера и го постави в скута си. Слънцето печеше право в гърба му. Усети лъчите му да проникват през плътната материя и от това му стана приятно. Дори ако случайно някой от двамата погледнеше към него, слънцето щеше да блести в очите му, а него ще направи почти незабележим.

Чуваше съвсем ясно гласовете им. Радиовръзката функционираше чудесно и Рицет се засмя от удоволствие. Дотук всичко вървеше според плана. Ако, разбира се, се изключи неговото собствено присъствие, но толкова по-добре. И без това планът беше прекалено сложен, а и предполагаемата жертва не беше чак толкова глупава. Може би крайният изход щеше да се реши от неговия собствен бластер.

Рицет зачака търпеливо. Дори не помръдна, когато видя, че Монархът вдига бластера си, а Байрън остава на мястото си, без да трепне.

Артемизия не забеляза насочения бластер. Не виждаше и двете човешки фигури, застинали на скалистия край. Само преди пет минути бе зърнала силуета на Рицет и оттогава го следваше неотлъчно.

Рицет се движеше прекалено бързо, за да го настигне. Скоро след това всичко се сля пред очите ѝ и на два пъти едва не се свлече на земята. Но все пак успя да се задържи. При второто залитане удари китката си в един остър камък и от раната рукна кръв.

Рицет беше увеличил още повече дистанцията помежду им. Когато го видя да изчезва в гората от блестящи кристали, тя изхлипа отчаяно. Опря се на близката скала, напълно изтощена. Не забелязваше нейната застинала за вечността красота, обагрената в светлорозово гладка повърхност, нито пък скалата ѝ напомняше за отдавна отминалата епоха на вулканична активност.

Събрала последни сили, тя се опитваше да потисне остро чувство

на задух.

И тогава го видя – дребна човешка фигура на фона на зъберите, обърната с гръб към нея. Стисна невронния камшик и се затича нагоре по неравната повърхност. Вдигнал пушката пред себе си, той се целеше, без да забелязва нищо наоколо, изцяло съсредоточен върху мерника.

Нямаше да успее навреме.

Трябваше да отвлече вниманието му.

– Рицет! – извика тя. И отново: – Рицет, не стреляй!

Спъна се. Слънцето се завъртя пред очите ѝ и миг преди да полети към земята, тя натисна спусъка на камшика, макар да си повтаряше отново и отново, че целта е далеч извън обсега на оръжието, дори и да го е насочила точно.

Почувства нечии ръце, които я прегръщаха и вдигаха. Опита се да отвори очи, но не успя.

– Байрън? – прошепна отпаднало.

Отговорът беше неясен поток от думи, но гласът не беше на Байрън. Артемизия направи последен опит да заговори, след това се отказа. Беше се провалила!

Едва тогава изгуби съзнание.

Монархът остана неподвижен известно време, колкото да преброи бавно до десет. Байрън беше застинал срещу него, без да изпуска от погледа си бластера, с който току-що го бяха простреляли от упор. Дулото бавно се спусна надолу.

– Изглежда бластерът ти нещо не е наред – рече Байрън. – Провери го.

Монархът наведе преbledнялото си лице към оръжието. Стрелял бе от разстояние четири стъпки! Би трябвало всичко да е свършило досега. Внезапно се отърси от завладялото го вцепенение и дръпна пълнителя на бластера.

Енергийната капсула липсваше. На мястото ѝ зееше празно гнездо. Монархът изхлипа гневно и запрати встрани ненужното оръжие. То полетя като черна точка на фона на слънцето, след това се блъсна с дрънчене в скалите.

– Ръкопашен двубой! – изрече Байрън. Гласът му трепереше от нетърпение.

Монархът отстъпи назад, без да проговори.

Байрън направи крачка напред.

– Мога да те убия по доста начини, но нито един от тях не би ме задоволил. Ако те застрелям с бластера, само частица от секундата ще

дели живота ти от смъртта. Дори няма да почувстваш, че умираш. Не това искам аз. Ето защо бих предпочел някой по-бавен метод, макар и да изисква значително мускулно усилие.

Той напрегна мишици, но така е не успя да извърши замисления скок. Схватката бе прекъсната от пронизителен, слаб, панически вик.

– Рицет! – долетя до слуха му. – Рицет, не стреляй!

Байрън се извърна тъкмо навреме, за да забележи някакво движение сред скалите на стотина стъпки от него и блясъка на метал. В този миг нечие масивно тяло го блъсна в гърба. Байрън приклепна под тежестта му и се стовари на колене.

Изправил се отгоре му, Монархът го натисна с крак в гърдите и замахна с едрия си юмрук. Байрън изпъшка мъчително от тежкия удар.

Все пак успя да напрегне сили, преди да е изгубил съзнание, и отхвърли противника си. Монархът незабавно се изправи, докато Байрън все още лежеше по гръб.

Тъкмо успя да присвие крака под себе си и Монархът отново се нахвърли върху него. Байрън го отблъсна навреме и двамата се вкопчиха, като дишаха тежко, а от челата им струеше пот.

След това се отдръпнаха и се задебнаха. Байрън захвърли бутилката с въглероден двуокис. Монархът също смъкна своята, поддържа я замислено, след това се прицели и я запрати към Байрън. Младежът се наведе и бутилката прелетя свистейки съвсем близко над главата му.

Байрън се изправи и полетя напред, преди Монархът да беше възстановил равновесието си. Сграбчи с ръка китката на своя противник и стовари юмрук право в лицето му. Монархът се свлече, а Байрън отстъпи назад.

– Ставай – каза той. – Чакам те, за да получиш още от същото. Няма какъде да бързаме.

Монархът докосна с ръкавица лицето си и втренчи поглед в окървавената материя. Устата му се сгърчи и той затършува за захвърлената бутилка. Кракът на Байрън се стовари върху дланта му и Монархът издаде болезнен стон.

– Твърде близо си до ръба на скалата, Джонти. Не бива да се навеждаш натам. Ставай. Ще те хвърля на другата страна.

– Чакай! – разнесе се гласът на Рицет.

– Застреляй го, Рицет! – изкрещя Монархът. – Застреляй го незабавно! Първо в ръцете, след това в краката и така ще го оставим.

Рицет бавно опря приклада на пушката в рамото си.

– И кой мислиш се погрижи бластерът ти да е празен, Джонти? –

попита Байрън.

– Какво? – Монархът го погледна объркано.

– Не аз имах достъп до твоя бластер, Джонти. Кой би могъл да го стори? Кой е насочил оръжието си към теб в този момент? Не към мен, Джонти, а към теб!

Монархът се извърна към Рицет и извика:

– Предател!

– Не аз, сър – отвърна спокойно Рицет. – Предател е онзи, който изпрати на сигурна смърт Фермера на Уайдмос.

– Но това не съм аз! – възрази Монархът. – Ако ти е казал, че винаги е моя, излъгал те е.

– Самият вие го признахте. Не само се погрижих да обезвредя оръжието ви, но и се включих към вашия комуникатор, така че всяка дума, произнесена от вас, беше чута от мен и хората от екипажа. Всички разбрахме какво представлявате.

– Аз съм вашият Монарх.

– А също и най-големият предател, който някога е съществувал.

Монархът замлъкна и бавно премести поглед от единия към другия. И двамата го гледаха със замислени изражения. Той се надигна бавно, помъчи се да си възвърне достойната осанка и да я задържи със сетни сили.

Когато отново заговори, гласът му звучеше съвсем хладнокръвно:

– Дори всичко да е истина, какво значение има сега? Нямаме друг избор, освен да оставите нещата такива, каквито са. Има само още една планета в този район, на която може да е бунтовническият свят. Трябва да е там и само аз знам координатите ѝ.

Гледаше ги надменно. Едната му ръка висеше безпомощно, прекършена в китката, от устните му се стичаше кръв и въпреки това пред тях стоеше човек, роден, за да управлява.

– Значи ще ни кажеш – рече Байрън.

– Не си въобразявайте, че ще го направя при каквито и да било обстоятелства. Казах ви вече, че на една звезда се падат средно по седемдесет кубически светлинни години. Ако се захванете да търсите бунтовническият свят, без да знаете точните му координати, шансовете ви ще са двеста и петдесет квадрилона към едно, че ще се доближите дори на милиард километра от която и да било звезда. Която и да било!

Нещо прещрака в главата на Байрън.

– Отведи го на борда на „Безжалостни“! – нареди той.

– Но лейди Артемизия... – заговори Рицет.

– Значи тя е била – прекъсна го Байрън. – Къде е сега?

– Всичко е наред. В безопасност е. Излязла е без бутилка с въглероден двуокис. След като съдържанието на въглеродния двуокис е намаляло под определения критичен праг, автоматичният дихателен регулатор в организма ѝ е забавил дейността си. Опитала се е да побегне, но забравила, че трябва да си наложи да диша, и изгубила съзнание.

– Защо се е помъчила да ти попречи? – попита Байрън, сбърчил вежди. – Може би за да помогне на приятеля си?

– Да, вероятно! – отвърна Рицет. – Само че тя е мислила, че съм човек на Монарха, излязъл да застреля теб. Сега ще отведе този плъх, а ти, Байрън...

– Да?

– Гледай да се върнеш колкото се може по-скоро. Той все още е пълновластен Монарх и може би ще трябва да се поговори с екипажа. Не е лесно да се наруши граденият с десетилетия навик за подчинение... Тя е зад онази скала. Гледай да я намериш, преди да е измръзнала до смърт. Няма да избяга.

Лицето ѝ бе скрито от широката качулка, а линиите на тялото ѝ не личаха под широкия безформен скафандър. Когато я доближи, той неволно ускори крачка.

– Как се чувстваш? – попита я Байрън.

– По-добре, благодаря ти. Съжалявам, ако съм ти причинила неприятности.

Стояха и се гледаха мълчаливо, сякаш всичко, което искаха да си кажат, се бе изчерпало в тези две изречения.

– Знам – заговори Байрън, – че не можем да върнем обратно онова, което сме направили, нито да изтрием думите, които сме си казали. Но бих искал да ме разбереш.

– Защо толкова държиш на това? – В очите ѝ блеснаха огънчета. – От седмици все се опитвам да те разбера. Може би отново ще ме обвиниш заради баща ми.

– Не. Зная, че баща ти е невинен. Още от началото подозирах, че е Монархът, но трябваше да го узная със сигурност. Единственият начин да го докажа бе, като го накарам да си признае. И това можеше да стане само така – като го принудя да ме убие и по такъв начин го примамя в капан. Знам, че не е честно. Също както и онова, което той е направил с баща ми. Не очаквам да ми простиш.

– Не те разбирам – рече тя.

– Арта, добре знаех, че той те иска. От политическа гледна точка ти

си идеалната партия за него. Фамилията на Хинриадите е далеч по-подходяща за целите, които си бе поставил, отколкото е Уайдмос. След като спря избора си на теб, той вече не се нуждаеше от мен. Оставих те на него със съвсем конкретна цел. Дори се надявах, че и ти ще проявиш внимание към него. И когато го направи, той сметна, че е настъпил мигът да се отърве от мен. Тогава двамата с Рицет заложихме капана.

– И през цялото време си ме обичал?

– Би ли могла да ми повярваш, Арта? – запита Байрън.

– Искаш да кажеш, че си бил готов да пожертваш тази обич в името на баща ти и на честа на твоята фамилия? Както е било в старите времена – не можеш да обичаш когото и да било повече от честта си?

– Моля те, Арта! – прекъсна я с нещастен вид Байрън. – Не се гордея с постъпката си, но нямах друг избор.

– Можеше поне да ме посветиш в плана си и да ме направиш свой съмишленик, а не послушно оръдие.

– Въпросът не засягаше теб. Можех да се проваля и тогава ти щеше да си извън всякакво подозрение. Нямах да го понесеш толкова тежко, ако Монархът успееше да ме премахне. Може би дори щеше да се омъжиш за него и да бъдеш щастлива.

– А сега, след като ти спечели, не мислиш ли, че бих могла да съжалявам за неговата загуба?

– Но не съжаляваш, нали?

– Откъде знаеш?

– Помъчи се поне – заговори отчаяно Байрън – да разбереш мотивите ми. Признавам, че се държах глупаво, може би прекалено глупаво, но можеш ли да ме разбереш? Ще се опиташ ли да не ме мразиш?

– Опитях се да не те обичам и както сам виждаш, се провалих – отвърна нежно тя.

– Тогава прости ми.

– Защо? Защото съм те разбрала? Не! Ако въпросът опираше само да разбере мотивите ти, не бих ти простила онова, което стори, за нищо на света. Ако беше само това и нищо повече! Но аз ще ти простя, Байрън, защото не мога иначе. Как бих могла да те помоля да се върнеш при мен, ако не ти простя?

Тя се хвърли в прегръдките му и впи студените си устни в неговите. Единственото, което ги отделяше един от друг, бяха плътните дебели дрехи. Ръцете му, облечени в ръкавици, не чувстваха тялото, което прегръщаха, но устните му усещаха нежната кожа на лицето ѝ. Байрън пръв наруши мълчанието и рече загрижено:

- Слънцето се скрива. Ще стане още по-студено.
 – Странно – отвърна тя, – защото на мен ми става все по-топло.
 Двамата тръгнаха назад към кораба.

Макар да изглеждаше съвсем спокоен и уверен, Байрън не се чувстваше така. Лингейнският кораб бе голям и екипажът му надхвърляше петдесет души. Всички го очакваха с нетърпение. Петдесет лица! Петдесет лингейнци, отгледани и възпитани от съвсем малки в послушание към Монарха.

Някои вече бяха разубедени от Рицет, други бяха променили мнението си под въздействие на подслушания разговор. Но колко още се колебаеха и дори се отнасяха враждебно към него?

Не беше никак лесно за Байрън да намери верния тон. Той се наведе напред и заговори с поверителен глас:

– Задайте си въпроса – за какво се биете? За какво рискувате живота си? За една свободна галактика, ето за какво. За галактика, в която всеки свят може да решава сам какво да прави, да твори сам богатата си, да не робува на никого и никой да не господства над него. Прав ли съм?

Около него се разнесе тих шепот, който можеше да е признак на одобрение, само че беше лишен от ентузиазъм.

– А за какво воюва Монархът? За себе си. Той е Монарх на Лингейн. Ако победи, ще стане Монарх на кралствата от мъглявината. Вие ще смените Хана с Монарх. И каква ще е ползата от всичко това? Има ли смисъл да се умира за тази идея?

Някой от тълпата се провикна:

– Но той ще бъде един от нас, а не от омразните тиранийци.

Друг добави:

– Монархът търсеше бунтовническия свят, за да им предложи услугите си. Това не е ли достойна амбиция?

– Какво обаче се е криело зад тази амбиция? – запита иронично Байрън. – Искал е да им предложи съдействието на своята организация. Да им обещае помощта на Лингейн, дори съюз с фамилията на Хинриадите. За да се слобие в края на краищата с власт над бунтовническия свят. Да, такава е била неговата амбиция. Но поколеба ли се той, когато плановете и амбициите му се оказаха в противоречие с безопасността на тайното движение? Баща ми беше заплаха за него. Баща ми беше човек честен и отдаден на свободата. Но беше твърде популярен и затова беше предаден. С това предателство Монархът изложи на опасност организацията и всеки един от вас. Ще се чувствате ли спокойни, ако ви ръководи човек, готов на сделки с тиранийците всеки път, когато това му е

изгодно? Кой би служил вярно на един страхлив предател?

– Дръж се за тази идея – посъветва го Рицет. – Гледай да се връщаш към нея.

Отново от задните редове се обади познатият глас:

– Монархът знае къде е бунтовническият свят. А вие?

– Ще разговаряме за това по-късно. А междувременно помислете си, че Монархът ни водеше към поражение, че все още не е късно да намерим пътя за спасение, че все още можем да се измъкнем от лапите на...

– Да спрем до поражението, млади човече – прекъсна го тихо нечий глас и Байрън се извърна ужасен.

Всички членове на екипажа скочиха на крака и за миг изглеждаше, че ще се втурнат напред, но за нещастие Рицет се беше погрижил да дойдат на съвета без оръжие. А през вратата нахлуваше отряд тиранийци с насочени оръжия.

Зад Байрън и Рицет се изправи Саймък Аратап, стиснал във всяка ръка по един бластер.

ГЛАВА XX

Къде е?

Докато претегляше внимателно качествата на четиримата, изправени срещу него, Саймък Аратап почувства, че го завладява вълнение. Предстоеше сложна игра. Всеки един от фактите постепенно заемаше своето място. Трябваше да бъде благодарен на майор Андрос, че вече не е с него и че и тиранийските крайцери ги няма.

Останал бе сам, със своя флагман и екипажа му. Но и това щеше да е напълно достатъчно. Не обичаше бъркотиите.

– Милейди и господа, позволете да ви изнеса кратка информация. Екипажът бе натоварен на кораба на Монарха и бе ескортиран до Тирани лично от майор Андрос. Хората на Монарха ще бъдат съдени по закона и в случай че бъдат признати за виновни в измяна, ще получат полагащото им се наказание. Те са най-обикновени конспиратори и като такива ги чака обичайната процедура. Но как да постъпя с вас?

Зад него стоеше Хинрик от Родиа, лицето му бе сгърчено в нещастна гримаса.

– Моля ви – обади се той, – не забравяйте, че дъщеря ми е само едно малко момиче! Била е подведена и е тръгнала с тях въпреки волята си. Артемизия, кажи им, че си...

– Вашата дъщеря – прекъсна го Аратап – вероятно ще бъде освободена. Доколкото ми е известно, на нея ѝ предстои да се сгоди с един тиранийски благородник, заемащ висок пост. Естествено този факт ще бъде взет под внимание.

– Ще се омъжа за него само ако освободите всички останали – заяви Артемизия.

Байрън се надигна, но Аратап му махна с ръка да седне. След това тиранийският Комисар се усмихна и продължи:

– Но моля ви, милейди! Вярно, склонен съм към известни сделки, но аз не съм Великият Хан, а само негов скромнен служител. Ето защо каквато и сделка да сключа, ще трябва да получа неговата благословия. И така – какво точно предлагате?

– Съгласието си за женитба.

– Но то не ви принадлежи! Баща ви вече го даде и това е напълно достатъчно. Имате ли нещо друго?

Аратап не бързаше, уверен, че времето само подкопава волята им.

Фактът, че никак не харесва отредената му роля, не означаваше че няма да я изиграе докрай. Момичето например всеки момент щеше да избухне в сълзи, а това ще има благотворно влияние върху младежа. Без съмнение двамата бяха любовници. Запита се дали при тези обстоятелства Поханг все още би я желал. Вероятно да. Момичето беше доста привлекателно, а и сделката си е сделка.

Все пак Артемизия успя да запази душевно равновесие. Не беше се прекършила. Много добре, помисли си Аратап. Значи освен всичко имаше и силна воля. В края на краищата Поханг можеше и да съжалява за сключената сделка.

– Ще ходатайствате ли и за братовчед си? – обърна се Аратап към Хинрик.

Събеседникът му само раздвижи беззвучно устни.

– Не искам никой да моли за мен! – извика Джилбрет. – Не желая милост от тиранийците. Хайде, наредете да ме застрелят!

– Държете се истерично – укори го Аратап. – Знаете добре, че не мога да ви разстрелям без съд.

– Той е мой братовчед – прошепна Хинрик.

– И това ще бъде взето предвид. Така подчинените ви ще разберат, че дори вие не можете да се осланяте до безкрайност на ползата, която можем да извлечем от вас. Чудя се дали братовчед ви е научил този урок.

Аратап остана доволен от реакцията на Джилбрет. Ето поне един, който искрено желаше своята смърт, неспособен да издържи на бремето на живота. Но остави ли го твърде дълго жив, той пръв ще се пречупи.

Комисарят спря замислен пред Рицет. Той беше дясната ръка на Монарха. При тази мисъл почувства леко смущение. Когато се впусна в преследване, беше изключил Монарха от кръга на заподозрените, основавайки се на собствената си логика. Е, полезно беше от време на време да се греша. Така се балансираше самоувереността, без да доближи опасно границата на високомерието.

– Значи ти си глупакът, който служи на предателя? – попита той. – По-добре да беше служил на нас.

Лицето на Рицет почервения.

– Дори и да си притежавал някаква репутация – продължи Аратап – опасявам се, че вече си я изгубил. Ти не си благородник и няма кой да се застъпи за теб. Ще бъдеш съден публично и всички ще узнаят, че си бил оръдие в ръцете на друго оръдие. Жалко.

– Предполагам, че ще ми предложите някаква сделка? – запита Рицет.

– Сделка ли?

– Пълни признания пред Хана например. Разполагате само с косвени доказателства. Не ви ли интересува цялостният замисъл на бунта?

Аратап поклати леко глава.

– Не. Монархът е в наши ръце. Той ще ни разкаже каквото е нужно. Дори и без него можем да обявим война на Лингейн. Когато приключим, от бунтовническия замисъл няма да има и помен. Никакви сделки повече.

След тези думи той пристъпи към младежа. Оставил го бе последен, защото знаеше, че е най-умният и опасен противник. Но беше прекалено млад, а младите хора рядко представляваха заплаха. Не им достига търпение.

– Как ни проследихте? – заговори го пръв Байрън. – Той за вас ли работеше?

– Монархът? Не и в този случай. Нещастният глупак се опита да изиграе и двете страни, но нищо не спечели, както обикновено става с неопитните хора.

В този момент Хинрик го прекъсна, завладян от почти детински плам:

– Тиранийците притежават устройство, което позволява корабите им да бъдат проследявани през хиперпространството.

Аратап се извърна рязко.

– Ще помоля ваше превъзходителство за в бъдеще да избягва подобни подмятания – натъртено рече той и Хинрик се сви.

Не че това имаше значение. Никой от четиримата нямаше да представлява опасност, когато всичко свърши, но Аратап не искаше преждевременно да успокоява обърканите мисли на младежа.

– Добре тогава – продължи Байрън, – да говорим по същество. Не сте ни повикал тук, защото се обичаме. Защо не ни изпратихте на Тирани заедно с другите? Може би защото сте намислил да ни премахнете предварително? Двама от нас са от рода на Хинриадите. Аз съм Уайдмос. Рицет е известен офицер от лингейнския флот. Петият, когото заловихте, е вашият послушен предател – Монархът на Лингейн. Не можете да убиете нито един от нас, без да предизвикате възмущението на обитателите на кралствата. Принуден сте да сключите с нас сделка, защото друг изход просто нямате.

– Не сте далеч от истината – съгласи се Аратап. – Позволете да ви

обясня как виждам нещата. Проследихме ви, няма значение как. Не обръщайте внимание на Управителя, той страда от прекомерно въображение. Спряхте край три поредни звезди, без да се слизате на планети. Приближихте четвъртата звезда и кацнахте на една от нейните планети. Ние също се приземихме и зачакахме, без да ви изпускаме от очи. Решихме, че някаква причина ви кара да се задържате тук, и познахме. Спречкахте се с Монарха и това спречкване бе излъчвано и от двама ви в ефира. Зная, направили сте го с определена цел, но тя послужи и на нас. Подслушахме целия ви разговор. Монархът сам призна, че оставало да посетите само още една планета в мъглявината и тя би трябвало да е бунтовническият свят. Много интересно, не мислите ли? Бунтовническият свят. Направо събудихте любопитството ми. И къде ли се намира тази пета и последна планета?

Той направи продължителна пауза, настани се в креслото и ги огледа безстрастно.

– Няма никакъв бунтовнически свят – каза Байрън.

– Значи сте търсили напразно?

– Не сме.

– Това, което твърдите, е смешно.

– Вие самият ставате смешен, щом очаквате друг отговор.

– Не забравяйте – продължи Аратап, – че споменатият бунтовнически свят е главата на октопода. Единствената причина, поради която все още ви държа живи, е, за да ми помогнете да го открия. Всеки от нас ще спечели по нещо. Милейди, вие ще се освободите от нежелания брак. Милорд Джилбрет, вие ще получите лаборатория, където ще се занимавате необезпокояван от никого. Да, знаем за вас много повече, отколкото си мислите. – Аратап побърза да премести поглед. Човекът срещу него бе сбърчил лице и всеки миг можеше да се разплаче. – Полковник Ричет, вие ще си спестите унижението на военния съд и присъдата, както и загубата на вашата репутация. Вие, Байрън Фаръл, отново ще станете Фермер на Уайдмос. Възможно е дори да отменим присъдата на баща ви.

– И да му върнете отнетия живот?

– Да му възвърнем отнетата чест.

– Честта му – отвърна Байрън – е неделимо свързана с действията, които доведоха до присъдата и екзекуцията му. Извън вашите възможности е както да му я отнемете, така и да я върнете.

– Един от вас четиримата – продължи Аратап – ще ми каже къде да открия света, който търсехте. Един от вас ще прояви достатъчно разум.

Който и да е той, ще спечели обещаното от мен. Останалите ще бъдат омъжени, затворени, екзекутирани – тоест всеки ще си получи заслуженото. Предупреждавам ви, ако се наложи, мога да бъда жесток. И така, кой ще бъде пръв? Ако не го направите, може да ви изпревари човекът до вас. Тогава ще изгубите всичко, а аз пак ще получа информацията, която ми е нужна.

– Няма никакъв смисъл – заговори Байрън. – Замислили сте всичко много внимателно, но и това няма да ви помогне. Няма никакъв бунтовнически свят.

– Монархът твърди, че има.

– Тогава задайте този въпрос на него.

Аратап се намръщи. Младежът се държеше за своя блъф далеч отвъд рамките на разумното.

– Предпочитам да сключа сделка с един от вас – заяви той.

– Но вече сте сключвали подобни сделки с Монарха в миналото. Направете го и сега. Нищо от онова, което ни предлагате, не ни е нужно. – Байрън се огледа въпросително. – Прав ли съм?

Артемизия направи крачка към него и пхна ръката си под лакътя му. Рицет кимна отсечено, а Джилбрет потвърди с тих глас.

– Значи взехте решението си – въздъхна Аратап и постави пръста си на предварително избраното копче.

Дясната китка на Монарха бе обездвижена с помощта на лека метална шина и фиксирана с магнитна закопчалка към металическия колан на пояса му. Лявата страна на лицето му беше подпухнала и посиняла, ако се изключи червеникавият разкривен белег. Стоеше неподвижно пред тях след онзи първи миг, в който бе издърпал с рязко движение здравата си ръка от хватката на въоръжения пазач до него.

– Какво желаете?

– Ще ви кажа след минутка – увери го Аратап. – Но първо бих искал да огледате внимателно присъстващите. Вижте кого сме събрали тук. Ето този млад човек например – толкова грижливо бяхте подготвили неговата смърт, ала той не само оцеля, но и съумя да разруши всички ваши планове, въпреки че вие сте Монарх, а той бе само един изгнаник.

Трудно беше да се каже дали лицето на Монарха потъмня, но нито едно мускулче по него не трепваше.

Аратап дори не го погледна, а продължи с тих, настойчив глас:

– До него стои Джилбрет фон Хинриад, човекът, който спаси живота на младежа и ви го доведе. А ето я и лейди Артемизия, която, научих, сте ухажвали с всички сили, но въпреки това тя ви предаде заради

обичта си към младия човек. И накрая, полковник Рицет, вашият доверен военен помощник, който също ви предаде. Дължите ли нещо на тези хора?

– Какво желаете от мен? – повтори Монархът.

– Информация. Дайте ми я и отново ще бъдете пълноправен Монарх. Помощта, която и друг път сте ни оказвали, ще изиграе важна роля, когато въпросът ви се решава в двора на Хана. В противен случай...

– В противен случай?

– В противен случай ще науча, каквото ми е нужно, от някого от четиримата. Той ще се спаси, а вие ще бъдете екзекутиран. Затова ви питах дали им дължите нещо, защото ще им дадете възможност да си спасят живота с вашия глупав инат.

Лицето на Монарха се изкриви в мъчителна усмивка.

– Те не биха могли да се спасят за моя сметка – отвърна той. – Защото никой от тях не знае местоположението на света, който търсехме. Знаем го единствено аз.

– Не съм уточнявал каква информация ми е нужна.

– Има само едно нещо, което би ви заинтересувало. – Гласът на Монарха звучеше дрезгаво, почти неузнаваемо. – Значи, ако реша да говоря, ще запазя поста си, така ли?

– И ще се радвате на нашата подкрепа – добави вежливо Аратап.

– Ако му повярваш – изкрещя Рицет, – ще прибавиш ново предателство към досегашните и накрая ще срещнеш смъртта си.

Пазачът пристъпи напред, но Байрън го изпревари. Той се хвърли към Рицет и се опита да го задържи.

– Не ставай глупак – прошепна Байрън. – Нищо не можеш да направиш.

– Не ме е грижа нита за поста, нито дори за живота ми, Рицет – произнесе Монархът. След това се обърна към Аратап: – А те ще бъдат ли убити? Това поне можете да ми обещаете. – Подпухналото му лице се изкриви в сатанинска гримаса. – И най-вече този – и посочи с пръст Байрън.

– Щом това е цената, която желаете.

– Ако ми позволите да бъда негов екзекутор, ще смятам сделката за приключена. За мен ще е достатъчна отплата, собственооръчно да натисна спусъка, който ще го изтрие от този свят. Но дори и да не ми разрешите, пак ще ви съобщя онова, което той толкова държи да запази в тайна от вас. Ще ви кажа точните координати, тета и фи в парсеци и радиани: 7352.43, 1.7836, 5.2112. Тези три координати определят с математическа

точност местонахождението на един свят в галактиката. Вече ги имате.

– Имам ги – отвърна Аратап, докато записваше цифрите.

– Предател! Предател! – извика невъздържано Рицет.

Заварен неподготвен от този неочакван изблик, Байрън изпусна ръката на лингееца, подхлъзна се и се подпря на коляно.

– Рицет! – извика безпомощно той.

С разкривено от гняв лице офицерът се вкопчи в пазача. Дотичаха още войници, но Рицет вече бе изтръгнал бластера от ръцете му. Той продължи да отблъсква нападателите с ръце и крака. Байрън се хвърли в плетеницата от тела и се включи в боя. Най-сетне успя да сграбчи Рицет за гърлото и го издърпа назад.

– Предател – изсъска сподавено офицерът, опитвайки да се прицели в Монарха, който се сви уплашено. Последва изстрел! Миг след това го разоръжиха и го събориха на земята.

Но дясното рамо на Монарха и половината от гърдите му бяха изпепелени. Само китката му се поклащаше зловещо на магнитната закопчалка. За един безкрайно дълъг миг очите на Монарха останаха вперени право напред, след това погледът му се замъгли и тялото му се свлече.

Артемизия изхлипа сподавено и зарови лице на гърдите на Байрън. Не без усилие на волята той хвърли последен поглед към убиеца на баща си, след това извърна глава. От тъгъла на стаята се чу обърканият кикот на Хинрик.

Единствено Аратап съумя да запази спокойствие.

– Изнесете тялото – нареди той.

Изпълниха заповедта му, а сетне обработиха пода с топлинни лъчи, за да го почистят от кръвта. Накрая останаха само изгорените следи по стените.

Помогнаха на Рицет да се изправи и още неотърсил се, той се нахвърли срещу Байрън.

– Какво правиш? Замалко да пропусна това нищожество!

– Рицет, не разбираш ли, че сам падна в капана на Аратап? – запита го с уморен глас Байрън.

– Капан ли? Но нали убих предателя!

– Това беше капан. Ти му направи услуга.

Рицет не отговори, а Аратап не си направи труда да се намеси. Слушаше разговора им с очевиден интерес. На младежа му сечеше пипето.

– Ако Аратап наистина е подслушал разговора, както твърдеше одева, значи е знаел, че само Монархът притежава информацията, която му е нужна. Джонти сам го потвърди след нашия бой. Вече няма

съмнение, че през целия разпит Аратап е целял само едно – да ни раздразни и да ни накара да предприемем някоя необмислена постъпка. Очаквал е да го сторя аз. А го направи ти.

– Да си призная – намеси се Аратап, – наистина се надявах вие да свършите тази работа.

– Ако бях аз – отвърна Байрън, – щях да се прицеля във вас. – Той отново се обърна към Рицет. – Не разбираш ли, че той не желаше Монархът да остане жив? Тиранийците са като змии. Искал е единствено информацията, без да заплати обещаното за нея и без да рискува, като го убие собственоръчно. Ти го направи вместо него.

– Съвършено вярно – кимна Аратап. – И сега знам онова, което ми е нужно.

Някъде отдалеч се разнесе звън.

– Добре де – съгласи се Рицет, – и да съм му направил услуга, направил съм и на себе си.

– Не съвсем – поправи го Комисарят. – Защото нашият млад приятел не довърши разсъжденията си. Виждате ли, налице е ново престъпление. Ако въпросът опираше само до предателство, вашето премахване щеше да е проблематично от политическа гледна точка. Но сега, след като станяхте съучастници в убийството на Монарха на Лингейн, вие ще бъдете съдени и екзекутирани според лингейнските закони и тиранийците няма да имат нищо общо с вашата присъда. Какво по-удобно за...

Той ненадейно се намръщи и млъкна. Зад вратата нещо изтропа. Аратап пристъпи към нея и я отключи.

– Какво става?

Застаналият на прага войник отдаде припряно чест.

– Обща тревога, сър. От складовите помещения.

– Пожар?

– Още не знаем, сър.

„Велика Галактика!“ – помисли си Аратап и се върна в стаята.

– Къде е Джилбрет? – попита той.

Едва сега останалите забелязаха изчезването му.

– Ще го намерим! – закани се Комисарят.

Откриха го в машинното отделение, свит сред огромните конструкции, и въпреки съпротивата го отнесоха обратно в стаята на Комисаря.

– Милорд, от този кораб не може да се избяга – посрещна го сухо Аратап. – Нямаше никакъв смисъл да задействате общата тревога. Никого не объркахте. Е, стига сме приказвали – продължи той. – И така, запазиме крайцера, който вие, Фаръл, отвлякохте, и ще го използваме, за

да изследваме бунтовническия свят. Ще се отправим към мястото, чиито координати така любезно ни бяха съобщени от Монарха, веднага след като бъдат изчислени параметрите на следващия Скок. Чака ни приключение, каквото рядко се среща в обкръжаващия ни уютен и спокоен свят.

Кой знае защо, Аратап си спомни за своя баща, главнокомандващ космическа флотилия и завоевател на многобройни светове. Добре, че Андрос си беше отишъл. Сега самичък щеше да се наслади на приключението.

След разговора разделиха пленниците. Артемизия бе настанена при баща си, а Байрън и Рицет поведоха в различни посоки. Единствено Джилбрет крещеше и се съпротивяваше.

– Не искам да остана сам! Не мога да понасям самотата.

Аратап въздъхна. В не един учебник се възхваляваше величието на дядото на този човек. Колко тъжно бе да присъстваш на подобна жалка сцена!

– Отведете милорда при някого от останалите – нареди с отвращение той.

Поставиха Джилбрет при Байрън. Двамата не размениха нито дума, докато на кораба не настъпи „нощта“ и осветлението навсякъде бе намалено до минимум. Все пак в килията бе достатъчно светло, за да могат пазачите да ги следят с помощта на телевизионна камера, и същевременно достатъчно тъмно, за да заспят.

Но на Джилбрет не му беше до сън.

– Байрън – прошепна той. – Байрън!

– Какво искаш? – стресна се от дрямката си младежът.

– Байрън, успех. Всичко е наред, момчето ми.

– Опитай се да поспиш, Джил.

– Но не разбираш ли, че успех? Аратап може и да е хитър, но аз съм по-хитър. Не го ли намираш за забавно? Няма защо да се безпокоиш, Байрън. Успях да го направя. – Той се надигна отново, докато говореше трескаво.

– Какво ти става?

– Нищо. Всичко е наред. Аз се погрижих. – Джилбрет се усмихваше като малко момче, което е направило нещо много умно.

– Какво си успял да направиш? – Байрън скочи, сграбчи стареца и го притегли до себе си. – Отговаряй!

– Откриха ме в машинното. Помислиха, че се крия там. Но аз не се криех. Включих алармата в складовото помещение, защото исках да

остана сам поне за няколко минути – само за няколко минути! Байрън, аз повредих хиператомните двигатели.

– Какво?

– Не беше никак трудно. Отне ми само минута. Но те не го знаят. Направих го страшно хитро. Няма да го узнаят, докато не извършат поредния Скок, и тогава цялото гориво ще се превърне чрез верижна реакция в чиста енергия, а след това корабът, Аратап, ние и информацията за местонахождението на бунтовническия свят – всичко ще се изпари в миг.

– И ти го направи? – Байрън отстъпи назад с разширени очи.

– Да. – Джилбрет зарови лицето си в шепи и се олюля. – Всички ще умрем. Байрън, не ме е страх от смъртта, щом не съм сам. Не съм сам. Трябваше да бъда с някого. Радвам се, че съм при теб. Искрах, когато умра, до мен да има някой. Няма да почувстваме нищо – всичко ще свърши бързо. Няма да боли. Няма... да... боли.

– Глупак! – извика Байрън. – Побъркан! Ако не беше го направил, все още имаше надежда да спечелим.

Но Джилбрет не го чу. До слуха му достигаха само неговите собствени стонове. За Байрън нямаше друг изход, освен да заблъска с юмрук по вратата.

– Стража! – викна той. – Стража!

Часове ли им оставаха или броени минути?

ГЛАВА XXI

Тук?

Войникът дотича, тропайки с ботуши.

– Отстъпи назад – нареди с рязък глас той.

Двамата стояха един срещу друг, разделени от тънката, невидима мембрана на силовото поле. Байрън го чувстваше с кожата на дланта си. Полето беше леко податливо, сякаш бе от гума, но притиснеш ли го по силно, ставаше твърдо като стомана.

Зарядът му леко щипеше дланта на Байрън и той знаеше, че макар да е напълно непроницаемо за материята, полето свободно пропуска енергията от невронния камшик. А тъкмо това стискаше в ръката си пазачът.

– Трябва да видя незабавно Комисаря Аратап – рече Байрън.

– Затова ли вдигна толкова шум? – Пазачът очевидно не беше в добро настроение. Нощната смяна не беше от най-приятните, а и губеше на карти. – Ще предам, когато запалят светлините.

– Спешно е. – Настоя с отчаян глас Байрън. – И е много важно.

– Ще трябва да почакаш. Ще отстъпиш ли доброволно, или да използвам камшика?

– Вижте – заговори Байрън. – Човекът до мен е Джилбрет фон Хинриад. Той е болен. Може би умира. И ако стане така, че един Хинриад умре на тиранийски кораб, уверявам ви, ще има за какво да съжалявате.

– Какво му е?

– Не зная. Ще побързате ли, или ви е омръзнал животът?

Пазачът промърмори недоволно и се обърна.

Байрън го проследи с поглед в сумрака, докдето можеше. Напрегна слух, опасявайки се, че ще долови тътена от увеличената тяга на готвещите се за Скок двигатели, но не чу нищо.

Изтича обратно при Джилбрет, сграбчи го за косата и го дръпна леко. Чифт ужасени очи се впиха в неговите. Старецът очевидно не го позна.

– Кой си ти? – запита той.

– Аз съм, Байрън. Как се чувстваш?

Трябваше да изминат няколко секунди, преди до съзнанието на Джилбрет да достигне какво му казват.

– Байрън? – Произнесе той с разтреперан глас. – Байрън! Ще скачат

ли скоро? Смъртта ни ще е безболезнена.

Момъкът разтвори ръка. Нямахме никакъв смисъл да се гневи на Джилбрет. От негова гледна точка това, което бе извършил, беше геройство. И въпреки това Байрън кипеше от гняв. Защо не му позволяваха да разговаря с Аратап? Защо не го пуснаха да излезе? Намираше се в задънена улица, от която нямаше изход. Ако можеше да разбие стената, щеше да го стори. Ако можеше да счупи решетките – би го направил. Но отвън имаше силово поле. Той извика отново.

В коридора се разнесоха стъпки. Байрън изтича до вратата, зад която беше полето. Не можеше да види кой се приближава. Оставаше му само да чака.

Отново беше пазачът.

– Отстъпи назад от полето – нареди той. – И вдигни ръце пред себе си.

Зад него се изправи офицер.

Байрън отстъпи. Войникът не сваляше от прицел невронния камшик.

– Човекът до вас не е Аратап – заговори Байрън. – Искам да разговарям с Комисаря.

– Ако Джилбрет фон Хинриад наистина е болен, не ви е нужен Комисарят. Трябва ви лекар.

Силовото поле изчезна, оставяйки закратко синкава мараня. Офицерът влезе в килията и едва сега Байрън забеляза, че на униформата си носеше знака на Медицинския корпус.

Байрън застана пред него.

– Добре тогава. А сега ме слушайте внимателно. Корабът не бива да извършва Скок. Само на Комисаря ще разкрия причината за това. Ето защо се налага да се срещна незабавно с него. Разбирате ли? Вие сте офицер. Имате право да го събудите.

Докторът вдигна ръка, за да го отстрани от пътя си, но Байрън го задържа.

– Стража! – извика докторът. – Махнете този човек от пътя ми!

Пазачът пристъпи напред и Байрън се хвърли в краката му. Двата стовариха на пода едновременно, младежът притисна другия с тялото си и плъзна ръка по рамото му, опитвайки се да напипа невронния камшик и да го насочи към него.

Противниците се гледаха, напрегнали докрай сили, и в този миг Байрън забеляза някакво движение с крайчеца на окото си. Офицерът от Медицинския корпус ги беше заобиколил с намерение да вдигне

тревога.

Байрън протегна свободната си ръка и го сграбчи за крака. Пазачът използва тази възможност, за да се освободи, а офицерът го ритна яростно в лицето, но Байрън, с изпъкнали от върховно напрежение жили, успя да задържи и двамата.

Докторът се стовари долу с дрезгав вик. Камшикът на пазача изтрополи на пода до него.

Байрън побърза да се хвърли върху него, стисна го и се претърколи, подпирайки се на коляно.

– Нито звук – нареди той, протегнал оръжието пред себе си. – Да не съм чул нито звук. Хвърлете всичко останало.

Пазачът се изправи, олюлявайки се, с разкъсана куртка, погледна го с очи, изпълнени с омраза, и бавно разкопча тежката като желязо палка от пластична материя. Докторът не носеше оръжие.

Байрън се наведе и вдигна палката.

– Съжалявам – заговори той. – Нямам с какво да ви вържа, нито да ви запуша устата, а и не разполагам с време за губене.

Дулото на камшика проблесна на два пъти. Първо пазачът, а след това и докторът изпънаха болезнено тела и се свлякоха шумно на пода със странно разкривени ръце и крака. Байрън се извърна към Джилбрет, който се оглеждаше с объркано, неразбиращо изражение.

– Съжалявам – повтори Байрън, – но това се отнася и за теб, Джилбрет.

И камшикът проблесна за трети път.

Без да променя изражението си, Джилбрет се свлече настрана.

Силовото поле все още беше изключено и Байрън излезе в коридора. Беше пуст. На кораба сега бе „нощ“ и всички, с изключение на нощната смяна и охраната, спяха.

Нямаше никакво време, за да търси Аратап. Трябваше час по-скоро да открие машинното. Огледа се. Би трябвало да е разположено близо до носа.

Мъж в работни дрехи на инженер се размина с него в коридора.

– Кога е следващият Скок? – запита Байрън.

– След около половин час – подхвърли мъжът през рамо.

– Машинното напред ли е?

– И нагоре по стълбите. – Мъжът внезапно се обърна. – Кой сте вие?

Байрън не отговори. Камшикът блесна за четвърти път. Той прекрачи през тялото и продължи. Оставаше му половин час.

Когато се заизкачва по стълбата, посрещна го глъч от множество гласове. Светлината отпред беше ярка, а не виолетова. Байрън се поколеба. След това прибра камшика в джоба си. Хората отпред си имаха свои проблеми. Никой нямаше да го заподозре.

Той ускори крачка. Дребни като пигмеи човешки фигури притичваха около преобразователите на материя. Стаята бе озарена от светлината на стотици циферблати, безброй очи, излъчващи информация за всеки, който би проявил интерес. Кораб с подобни размери и клас на гигантски пътнически лайнер се отличаваеше съществено от малкия тиранийски крайцер, с който бе свикнал. Двигателите там се управляваха почти автоматично. Тук те бяха достатъчно мощни, за да запазят с енергия цял един град, и изискваха непрестанни грижи.

Намираще се на тясна и дълга тераса, която опасваше машинното. В малка стая в единия ѝ край двама мъже плъзгаха пъргави пръсти по компютрите пред тях.

Байрън забърза към стаята. Няколко души го подминаха, но никой не му обърна внимание.

Когато прекрачи прага, мъжете зад компютрите вдигнаха глави.

– Какво има? – запита единият. Носеше лейтенантски пагони. – Какво правите тук? Върнете се на своя пост.

– Послушайте ме – рече Байрън. – Хиператомните двигатели са свързани накъсо. Трябва да отстраните повредата.

– Чакай малко – надигна се вторият. – Виждал съм този човек. Той е един от затворниците. Задръж го, Ланси.

Мъжът скочи и затича към вратата. Байрън преобърна бюрото с компютъра върху него, сграбчи другия за пелерината и го дръпна назад.

– Правилно – рече той. – Аз съм един от затворниците. Аз съм Байрън от Уайдмос. Но това, което казах, е самата истина. Хиператомните двигатели са свързани накъсо. Накарайте да ги проверят, щом не ми вярвате.

Лейтенантът не откъсваше поглед от дулото на невронния камшик.

– Сър – заговори той, – не можем да го направим без разрешение на дежурния офицер или на самия Комисар. В противен случай би означавало да променим изчисленията за Скока и да се забавим с часове.

– Извикайте началника си тогава. Повикайте Комисаря.

– Мога ли да използвам комуникатора?

– Побързайте.

Лейтенантът протегна ръка към микрофона на комуникатора, но още преди да е стигнал до него, стовари длан върху редицата от копчета

в края на бюрото. Тревожният сигнал на алармата прозвуча във всички краища на кораба.

Байрън замахна с палката, ала вече бе късно. Лейтенантът изпъшка болезнено и дръпна ръка, но алармата беше задействана.

От всички врати излизаха въоръжени войници. Байрън изхвърча от стаята за управление, огледа си и се прехвърли през перилата.

Стовари се на пода и се претърколи колкото се може по-бързо, за да не се превръща в лесна мишена. Нещо извистя съвсем близо до него и в следния миг той се скри зад корпуса на един от двигателите.

Изправи се внимателно и затича под него. Усещаше пронизваща болка в десния крак. Тук, близо до центъра на кораба, гравитацията бе доста силна, а и беше скочил отвисоко. Изглежда си беше навехнал крака, при това доста лошо. А това означаваше, че не ще издържи дълго на преследването. Ако ще предприема нещо, трябваше да го стори от това място.

– Спрете стрелбата! – извика той. – Не съм въоръжен.

Той запрати към средата на машинната първо палката, а след това и невронния камшик.

– Дойдох, за да ви предупредя – продължи Байрън. – Хиператомните двигатели са повредени. Скокът би означавал неминуема гибел за всички ни. Искам от вас само едно – да прегледате двигателите. Ако греша, ще изгубите не повече от няколко часа. Но ако съм прав, ще си спасите живота.

– Слезте долу и го доведете – извика нечий глас.

– Нима предпочитате да умрете, вместо да ме изслушате? – запита в отговор Байрън.

Чу шум от множество прокрадващи се стъпки и неволно се сви. Нещо се раздвижи над него. Един от войниците бе обгърнал с ръце кожата на двигателя, сякаш е неговата годеница, и бавно се спускаше надолу. Байрън го изчака търпеливо. Можеше да се защитава и с голи ръце.

И тогава се разнесе нов глас, далеч по-силен и властен, който стигна до всички ъгли на стаята:

„Всички по местата си. Прекратете подготовката за Скок. Проверете хиператомните двигатели.“

Беше Аратап, който се обръщаше към тях по радиоуредбата.

„Доведете младежа при мен“ – нареди той.

Байрън се предаде без никаква съпротива. От двете му страни застана по един войник. Държаха го така, сякаш щеше да избухне. Помъчи се да върви, без да накуцва, но кракът го болеше нетърпимо.

Аратап все още закопчаваше униформата си. Оглеждаше се с присвити, невиждащи очи. Едва сега Байрън се досети, че е носел контактни лещи.

– Създадохте доста голяма бъркотия, Фаръл – заговори той.

– Трябваше, за да спася кораба. Отпратете охраната. Докато не привършат с огледа на двигателите, не възнамерявам да правя нищо.

– Нека да останат, за всеки случай. Ще ги освободя, след като получа доклада от машинното.

Двамата потънаха в мълчаливо очакване и след известно време на пулта светна индикатор с надпис над него „Машинно отделение“.

– Докладвайте! – нареди Аратап.

Отсреща се разнесе припрян и уплашен глас:

– Хиператомните двигатели от ред „В“ бяха свързани накъсо. В момента повредата се отстранява.

– Преизчислете Скока за след шест часа – отвърна Аратап.

Той се обърна към Байрън.

– Окажете се прав. – При тези думи махна на охраната. Войниците отдадоха чест, завъртяха се на токове и напуснаха стаята в строен ред.

– Подробностите, ако обичате – каза Аратап.

– По време на краткия си престой в машинното Джилбрет фон Хинриад решил, че няма да е лошо, ако включи накъсо двигателите. Този човек не осъзнава какво върши и смятам, че не бива да бъде наказван за постъпката си.

Аратап кимна.

– От години никой не се съобразява с него. Случилото се ще остане само между вас и мен. Но трябва да подчертая, че съм заинтригуван от мотивите, които са ви накарали да спасите кораба от разрушение. Нали няма да сгреша, ако кажа, че не ви е страх да умрете за вашата кауза?

– Няма никаква кауза – отвърна Байрън. – Нито пък бунтовнически свят. Вече ви го казах и ще го повторя. Лингейн беше единственият център на зараждащия се бунт и с него е свършено. Интересувах се само от разкриването на убиеца на баща ми, а лейди Артемизия ме придружи, за да избегне нежелания брак. Що се отнася до Джилбрет, този човек не е с всичкия си.

– И въпреки това Монархът вярваше в съществуването на тази мистериозна планета. Иначе кое е мястото, чиито координати ми съобщихте?

– Вярваше, защото позволи да го подведе мечтата на един луд. На Джилбрет му се присънило нещо преди двадесет години. И на основата само на това Монархът изчисли местонахождението на петте планети,

където би могъл да се намира този измислен свят.

– Ала има нещо, което не ми дава мира – продължи Аратап.

– Какво?

– Ами толкова се стараете да ме убедите. А аз самият сякаш да узная истината, след като извършим Скока. Като се има предвид това, няма е изключено един от вас да повреди кораба в отчаянието си, а другият да се опита да го спаси и целият този сложен замисъл да цели само едно – да ме убеди, че няма никакъв смисъл да издирвам бунтовническия свят? Защото тогава ще си помисля следното: Ако наистина този свят съществува, младият Фаръл щеше да остави кораба да се взриви, защото е романтичен и способен да загине за нещо, което в неговите очи ще бъде геройска смърт. Но след като рискува живота си, за да попречи на това, следователно Джилбрет наистина е побъркан, няма никакъв бунтовнически свят и аз мога спокойно да се върна, без да завърша търсенето. Прекалено сложно ли се изразявам?

– Не. Разбирам ви напълно.

– Освен това вие ми спасихте живота и би трябвало да бъдете възнаграден по някакъв начин, когато попаднете в двора на Хана. На всичкото отгоре ще сте спасили вашия живот и вашата кауза. Не, млади човече, не съм готов толкова лесно да повярвам на очевидното. Нека първо да извършим планирания Скок.

– Не възразявам – рече Байрън.

– Хладнокръвен сте – кимна Аратап. – Жалко, че не сте на наша страна.

Думите му прозвучаха като комплимент.

– Сега ще наредя да ви върнат в каютата – продължи Аратап – и да активират силовото поле. Най-обикновена предпазна мярка.

Байрън кимна.

Когато се върнаха обратно, пазачът, когото Байрън бе обезоръжил, си бе отишъл, но докторът беше все още тук. Стоеше приведен над изгубилия съзнание Джилбрет.

– Все още ли не се е свестил? – попита Аратап.

Като чу гласа му, докторът подскочи.

– Въздействието на камшика е преминало, сър, но поразеният е в напреднала възраст и е изтощен от преживените прекеждия. Не зная дали ще се възстанови.

Байрън почувства, че го завладява ужас. Коленичи, без да обръща внимание на болката в крака, и сложи нежно ръка на рамото на Джилбрет.

– Джил – прошепна той и плъзна уплашен поглед по влажното, бледо лице.

– Отдръпнете се, човече – тросна се докторът и измъкна от един вътрешен джоб черен лекарски несесер. – Добре, че поне иглите не са счупени – изръмжа той. Наведе се над Джилбрет, стиснал в ръка спринцовка с безцветна течност, заби я в рамото му, а буталото потъна навътре автоматично. Докторът се изправи и тримата зачакаха резултата.

Миглите на Джилбрет потрепнаха и той бавно отвори очи. Известно време се вираше неவிждащо наоколо. Най-сетне проговори с отпаднал, безжизнен глас:

– Не мога да виждам, Байрън. Не мога да виждам.

– Всичко е наред, Джил. Пази си силите.

– Не желая. – Джилбрет направи опит да се изправи. – Байрън, кога е Скокът?

– Скоро, скоро.

– Остани при мен тогава. Не искам да умра сам. – Пръстите му се вкопчиха в ръкава на Байрън, после се разтвориха и главата му клюмна.

Докторът се наведе, после бавно се изправи.

– Закъсняхме – произнесе той. – Мъртъв е.

Очите на Байрън се напълниха със сълзи.

– Съжалявам, Джил – каза той, – но ти не знаеше. Ти не разбираше.

Никой не го чу.

Следващите часове бяха изключително тежки за Байрън. Аратап категорично отказа да му позволи да присъства на траурната церемония по изстрелването на тялото в Космоса. Байрън знаеше, че някъде на кораба, в атомната пещ, трупът на Джилбрет ще бъде изгорен, а сетне ще бъде изстрелян в Космоса, където неговите атоми ще се смесят завинаги с прашинките на междוזвездно вещество.

Артемизия и Хинрик щяха да присъстват. Дали щяха да го разберат? Дали тя щеше да разбере, че е направил единственото, което е трябвало да направи?

Докторът бе инжектирал на Байрън хрущялен екстракт, който ускоряваше заздравяването на разкъсаните връзки, и той вече усещаше, че болката в коляното отслабва. Но това беше само физическа болка и не беше никак трудно да я игнорира.

Байрън почувства мигновено вътрешно сътресение, което означаваше, че корабът е извършил Скок. А след това дойде най-тежкият период.

Доскоро бе изпълнен с увереност, че анализът на ситуацията, който

бе извършил, е правилен. Трябваше да е правилен. Но ако беше сгрешил? Ако сега се намираха в самото сърце на бунта? Съобщението незабавно щеше да бъде изпратено на Тирани и армадата щеше да се понесе насам. Преди смъртта си Байрън щеше да се измъчва от мисълта, че е можел да спаси бунтовническия свят, но бе рискувал живота си, за да му донесе унищожение.

Тъкмо в разгара на този тежък период отново си спомни за документа, който така и не успя да открие.

Странно, колко бързо бяха забравили всички за него. Какво ли не сториха, за да намерят бунтовническия свят, а за тайнствено изчезналия документ бяха забравили.

Може би нарочно вниманието им бе насочено в друга посока?

И изведнъж Байрън си даде сметка, че Аратап възнамерява да нападне бунтовническия свят с един-единствен кораб. Откъде имаше тази увереност? Нима смееше да се опълчи срещу цяла планета само с един кораб?

Монархът бе споменал, че документът бил изчезнал преди много години. Но в чии ръце е сега?

Може би е у тиранийците? Тогава те владеят тайната, която им позволява да разрушат цял свят със силата на един кораб.

Ако това е истина, какво значение има къде се намира и дали въобще съществува бунтовническият свят!

Измина доста време, преди отново Аратап да го посети. Байрън се изправи неохотно на крака.

– Пристигнахме в околностите на въпросната звезда – уведоми го Комисарят. – Координатите, които ни съобщи Монархът, се оказаха верни.

– И?

– Само че е безсмислено да търсим планети наоколо. Нашите астронавигатори определиха, че звездата е свръхнова и е на по-малко от милион години. Дори някога и да е имало планети наоколо, били са унищожени. Сега звездата е от типа бяло джудже. Около нея не може да има планети.

– Тогава... – Байрън преглътна сподавено.

– Бяхте прав – довърши Аратап. – Не съществува никакъв бунтовнически свят.

ГЛАВА XXII

Ето го!

Нищо от философията му не можеше да прогони чувството на съжаление, което изпълваше Аратап. От известно време бе заживял с мисълта, че продължава борбата на баща си. И той като него бе повел флотилия от кораби срещу враговете на Хана.

Но тези изпълнени с надежда дни бяха отминали и дори да е имало някакъв бунтовнически свят, сега вече го нямаше. Нямаше и врагове на Хана, нито нови светове за завладяване. А Аратап си бе останал само един Комисар, обкръжен от дребни житейски проблеми. Нищо повече.

И все пак от съжалението нямаше никаква полза. Нищо не можеше да постигне с него.

Младецът отсреща го разглеждаше уморено и Аратап с изненада си спомни, че двамата се бяха срещнали за пръв път едва преди месец. Момчето изглеждаше пораснало за този кратък период и сякаш се бе отърсило от страховете си. Не се ли беше прокраднала симпатия в сърцето му към него през тези последни дни?

– Реших да освободя Управителя и дъщеря му – заговори Аратап. – От политическа гледна точка това е най-разумното решение. Всъщност нямам голям избор. Ще ги освободя и ще ги изпратя на „Безжалостни“. Искате ли да пилотирате техния кораб?

– Освобождавате ли ме? – учуди се Байрън.

– Да.

– Защо?

– Вие спасихте моя кораб, а също и живота ми.

– Съмнявам се, че когато става дума за въпроси от държавнически характер, позволявате да ви командват чувствата.

Аратап едва не избухна в смях. Наистина харесваше това момче!

– Добре, ще изтъкна друга причина. Докато вървах по следите на опасна конспирация срещу Хана, за мен вие представлявахте заплаха. Но след като тя се оказа сапунен мехур и аз останах само с дребен лингейнски заговор, чийто лидер вече е мъртъв, вече не виждам във вас опасност. Всъщност дори е рисковано да държа вас и останалите затворени без видима причина. Ако процесът се проведе в лингейнско съдилище, той няма да е под пълния ни контрол. Неминуемо ще стане дума и за бунтовническия свят. И макар той да не съществува, мълвата ще се

разпространи сред покорените от Тирани народи, защото хората ще сметнат, че няма дим без огън. Така сами ще създадем претекст за нови размирици, ще вдъхнем излишни надежди за бъдещето. А след това столетия наред ще трябва да се справяме с тези бунтове.

– Значи ще освободите всички ни?

– Не бих го нарекъл освобождаване, защото нито един от вас не е напълно лоялен към Тирани. Ще постъпим с Лингейн, както ние сметнем за добре, и следващият Монарх ще бъде обвързан далеч по-здравно с нашето Ханство. Лингейн ще изгуби статута си на равнопоставена държава, а съдебните процеси срещу лингейнци няма да са изключителен приоритет на лингейнските съдилища. Така например, когато става дума за разкрита конспирация, както е сега, подсъдимите ще бъдат изпращани в изгнание на планетите в близост до Тирани, където ще са на сигурно място. Вие, Байрън, също трябва да забравите всякакви надежди, че ще се завърнете на Нефелос и ще възстановите своето Фермерство. Ще останете на Родиа заедно с полковник Рицет.

– И на това съм съгласен – кимна Байрън. – Но какво ще стане с брака на лейди Артемизия?

– Желаете той да бъде отложен?

– Вероятно се досещате, че двамата искаме да се оженим. Преди време споменахте, че имало възможност да се отложи предвиденият политически брак.

– Да, но тогава се надявах да получа нещо в замяна. Как беше онази стара поговорка: „Простени ще бъдат лъжите на влюбените и дипломатите.“

– Има един начин, сър. Достатъчно е да бъде намекнато на Хана, че когато висш дворцов чиновник се жени за представител на знатна фамилия, зад това се крият определени политически амбиции. Един бунт може да бъде оглавен не само от непокорен лингеец, но и от прекалено амбициозен тираниец.

Този път Аратап не се засмя.

– Логиката ви е почти като нашата. Но няма да се получи! Искате ли да чуете моя съвет?

– И какъв е той?

– Оженете се за нея колкото се може по-скоро. Поставете другите пред свършен факт. Ще намерим друга жена за Поханг.

Байрън го погледна разколебан. Сетне протегна ръка и каза:

– Благодаря ви, сър.

Аратап пое протегнатата ръка.

– Да си призная, никак не харесвам Поханг. Но запомнете едно от мен. Не позволявайте на собствените си амбиции да ви подведат. Макар че ще се ожените за дъщерята на Управителя, вие никога няма да станете Управител. Такъв като вас не ни е нужен.

Аратап изпроводи с поглед смаляващия се на видеопанела „Безжалостни“. Чувстваше се доволен от взетото решение. Младежът беше свободен и посланието вече беше изпратено чрез субефирната връзка на Тирани. Майор Андрос положително щеше да се пръсне от яд и в двора нямаше да остане никой, който да настоява за освобождаването му от поста Комисар.

Ако се наложи, ще опътува лично за Тирани. Все някак ще успее да се срещне с Хана и да го убеди в правотата си. Достатъчно ще е да го запознае с всички факти и кралят на кралете сам ще се убеди, че не е било възможно да постъпи по друг начин, и с това ще обезоръжи всякакви действия, предприети от вероятните врагове на Аратап.

„Безжалостни“ вече беше само една блестяща точка, трудно различима от околните звезди.

Рицет също не откъсваше очи от смаляващия се тиранийски флагман.

– Аратап наистина ни освободи! – проговори той. – Знаеш ли, ако всички тиранийци бяха като него, проклет да съм, ако не бих се присъединил към флота им незабавно! Чувствам се странно потиснат. Имах ясна представа що за хора са тиранийците, а ето че сега тя е разколебана. Как мислиш, той чува ли какво си говорим?

Байрън превключи на автоматично управление и се завъртя в креслото.

– Не. Разбира се, че не. Би могъл да ни проследи в хиперпространството, както направи преди, но съмнявам се, че е в състояние да ни подслушва. Не помниш ли, че когато ни залови, всичко, което му бе известно, беше от подслушания на четвъртата планета разговор. И нищо повече.

Артемизия влезе в пилотската кабина, поставила пръст на устните си.

– Не говорете толкова високо – предупреди ги тя. – Мисля, че е заспал. Скоро ще стигнем Родиа, нали, Байрън?

– Ще го направим само с един Скок, Арта. Аратап накара да ни изчислят периметрите.

– Отивам да си измия ръцете – подхвърли тактично Рицет.

Едва излязъл и девойката се озова в прегръдките на Байрън. Той я

целуна нежно по челото, след това устните му откриха нейните и прегръдката му стана по-страстна. Втората целувка сякаш продължи безкрайно. Най-сетне двамата се спогледаха задъхани.

– Обичам те повече от всичко – рече тя. А той отвърна:

– Обичам те повече, отколкото бих могъл да го изразя с думи.

И по-нататъшният разговор не се отличаваше с особена оригиналност.

– Ще ни ожени ли, преди да кацнем? – попита след известно време Байрън.

Артемизия сбърчи чело.

– Опитам се да му обясня, че той е Управител и капитан на кораба и че на борда няма никакви тиранийци. Но да си призная честно – не знам дали ще го направи. Толкова е объркан! Байрън, той не е на себе си. След като се наспи, ще опитам отново.

Байрън се засмя тихичко.

– Не се тревожи. Ще го убедим.

В коридора се разнесоха шумните стъпки на Рицет.

– Жалко, че не разполагаме с модул – каза той след като влезе. – Тук човек няма къде да си поеме дъх.

– Само след часове ще бъдем на Родиа – успокои го Байрън. – Скокът е съвсем скоро.

– Знам – кимна Рицет. – Знам и че ще останем на Родиа, докато умрем. Не искам да се оплаквам, доволен съм, че се отървах жив. Но все пак това е краят на всичко.

– Няма да има никакъв край – произнесе едва чуто Байрън.

Рицет вдигна глава.

– Искаш да кажеш, че започваме всичко отначало? Ти може и да започнеш, но аз – не. Твърде стар съм за подобни работи. Сега вече и Лингейн ще се нареди под знамената на Тирани и никога повече не ще я видя. Това ме безпокои повече от всичко. Родих се на тази планета и прекарах на нея по-голямата част от живота си. Никъде другаде нямаше да постигна това, което постигнах там. Ти си млад и ще забравиш Нефелос.

– Планетата, макар и родната, не е всичко в един живот, Теодор. Неразбирането на тази факт е било основният недостатък на човечеството през отминалите векове. Всички планети са наши родни планети.

– Може би. Може би. Така щеше да е, ако наистина съществуваше бунтовнически свят.

– Бунтовническият свят съществува, Теодор.

– Сега не ми е до шеги, Байрън.

– Не се шегувам. Наистина има такава планета и аз знам къде се намира тя. Бих могъл да го разбера преди седмици, и то не само аз, а всички членове на групата. Фактите бяха пред очите ни. Всичко беше от ясно по-ясно, само дето не му обръщяхме внимание, докато не се озовахме на четвъртата планета, където с твоя помощ победих Джонти. Помниш ли, когато той се изправи на ръба на пропастта и заяви, че никога не ще открием петата планета без негова помощ? Спомняш ли си думите му?

– Дословно ли? Не.

– Е, аз пък ги помня. Той каза: „На всяка звезда се падат средно по седемдесет кубически светлинни години. Ако се захванете да търсите бунтовническият свят, без да знаете точните му координати, шансовете ви ще са двеста и петдесет квадрилона към едно, че ще се доближите дори на милиард километра от която и да било звезда. Която и да било!“ Точно в този момент, мисля, научих най-важния факт. Във всеки случай нещо прещрака в главата ми.

– В моята нищо не прещрака – отвърна Рицет. – Би ли ми обяснил по-подробно?

– Не разбирам за какво говориш, Байрън – обади се и Артемизия.

– Не виждате ли, че тъкмо този нищожен шанс се е случил на Джилбрет? Помнете добре историята му. Сблъскали са се с метеор, корабът променил курса си и в края на поредицата от Скокове се озовал вътре в звездна система. Възможността да се случи това е толкова незначителна, че няма смисъл да говорим за нея.

– То още повече доказва, че твърденията му са налудничави и че няма никакъв бунтовнически свят.

– Освен ако не съществува някакво друго обяснение, което да създава условия за подобна възможност. И такава наистина има. По-точно налице е поредица от обстоятелства, която не само е увеличила шансовете му да попадне в тази система, но и е направила неизбежна тази възможност.

– Каква е тя?

– Спомнете си заключенията на Монарха. Двигателите на кораба, на който се е намирал Джилбрет, не са били засегнати от удара, следователно мощността на хиператомната тяга, или, с други думи, обхватът на Скока е останал непроменен. Изменила се е само посоката на полета, и то по такъв начин, че корабът се е насочил право към една от петте звезди сред иначе невъобразимо просторната мъглявина. Тази

интерпретация на случилото се най-малкото звучи невероятно.

– А каква друга възможност има?

– Ами например, че не са били променени нито посоката, нито скоростта. Няма никакви причини посоката на полета да е била повлияна. Това е наше предположение. А защо да не сметнем, че корабът просто е продължил своя първоначален курс? Бил е насочен към някаква звездна система и тъкмо там е пристигнал. Тогава отпада всякаква възможност за съвпадение.

– Но тази звезда система...

– ...е Родиа. И той е пристигнал на Родиа. Толкова ли е трудно да разбереш очевидното?

– Искаш да кажеш, че бунтовническият свят се намира на моята родна планета? Това е невъзможно!

– Защо да е невъзможно? Разположен е някъде в родианската система. Има два начина да се скрие някакъв обект. Можеш да го поставиш там, където никой не би го открил – например в мъглявината Конска глава. Или да го пхнеш на място, където никой не би се сетил да го търси – точно пред очите ти, на открито. Спомнете си какво се е случило с Джилбрет, след като се е приземил на бунтовническият свят. Върнал се е на Родиа жив и здрав. Според неговата теория постъпили са така, за да предотвратят евентуалното издирване на изчезналия близо до бунтовническият свят тиранийски кораб. Но защо тогава са го оставили жив? Биха могли да постигнат същия ефект, ако върнат кораба с мъртвия Джилбрет на борда, и тогава няма да има опасност единственият свидетел да се разприказва. Както и стана впоследствие.

И така, единственото обяснение е, че бунтовническият свят се намира вътре в родианската система. Джилбрет е Хинриад, а къде другаде биха тачили това име повече, отколкото на самата Родиа?

Артемизия неволно стисна юмручета.

– Но ако твоето твърдение е истина, тогава татко е в страшна опасност!

– И то от близо двадесет години – съгласи се Байрън. – Но може би не както ти си я представяш. Джилбрет веднъж ми се оплака колко е трудно да се преструваш на дилетант и некадърник, още повече пред най-близките си приятели и роднини. Разбира се, за него това е било само поза. Той никога не се вживяваше докрай в ролята си. Не беше трудно дори за теб, Арта, да прозреш истинската му същност. Нито пък за Монарха, който не го скри и от мен, докато все още бяхме в приятелски отношения. Но напълно възможно е да водиш подобен живот, ако

причините, които те карат да го правиш, са наистина съдбоносни. Човек би могъл да мами дори дъщеря си, да позволи да бъде омъжена насила, само за да не изложи на опасност делото на своя живот, което е в пряка зависимост от пълното доверие на тиранийците. Той ще се преструва на побъркан...

Едва сега Артемизия намери сили да заговори.

– Това, което твърдиш, е невъзможно! – произнесе дрезгаво тя.

– То е единственото възможно обяснение, Арта. Той е Управител от двадесет години. През този период Родиа постоянно е увеличавала териториите си с помощта на тиранийците, защото те не са чувствали никаква заплаха от страна на нейния Управител. И през всичките тези двадесет години той е организиран бунтовническите сили без каквито и да било пречки от тяхна страна, защото са го смятали за напълно безвреден.

– Това са само предположения, Байрън – обади се Рицет. – Те са също толкова опасни, както и онези, на които повярвахме преди.

– Това не са никакви предположения – възрази Байрън. – Казах на Джонти по време на последния ни разговор, че той, а не Управителят е предал и погубил баща ми, защото моят баща никога не би допуснал глупавата грешка да се довери на Управителя. Но истината е – и уверен съм, времето ще покаже моята правота, – че той е постъпил тъкмо по този начин. Джилбрет е научил за конспиративната роля на Джонти от подслушания разговор между баща ми и Управителя. Няма откъде другаде. Ала всяка пръчка си има два края. Ние смятахме, че баща ми е работел за Джонти и се е опитвал да спечели подкрепата на Управителя. Докато далеч по-вероятно е той да е работел за Управителя и да се е свързал с организацията на Джонти, опитвайки се да спре един преждевременен бунт на Лингейн, който би унищожил близо двадесетгодишна грижлива подготовка.

Защо според вас смятах, че е толкова важно да спася кораба на Комисаря, след като Джилбрет бе повредил двигателите? Не заради себе си. В онзи момент не хранех илюзии, че Аратап може да ме освободи. Не го сторих и заради теб, Арта. Направих го, за да спася Управителя. Той беше най-важният човек на борда. Бедният Джилбрет така и не разбра това.

Рицет поклати глава.

– Съжалявам, но просто не мога да повярвам на думите ти.

Ала след него заговори нечий друг глас:

– А би трябвало. Защото е вярно.

На прага бе застанал самият Управител, в цял ръст и с ясен поглед. Това беше неговият глас и същевременно не приличаше на него. Той звучеше отривисто и самоуверено.

– Татко! – извика Артемизия. – Байрън твърди...

– Чух какво каза Байрън. – Той вдигна ръка и я погали с нежно движение. – Всичко е истина. Дори че бях готов да те омъжа въпреки волята ти.

Тя отстъпи назад и го погледна объркано.

– Изглеждаш толкова променен! И гласът ти е сякаш...

– Сякаш не съм баща ти – добави тъжно той. – Няма да е задълго, Арта. Когато се върнем на Родиа, отново ще бъда такъв, какъвто ме познаваш, и ти ще трябва да ме приемеш.

Рицет го гледаше с облещени очи, а червендалестото му лице бе посивяло като косата му. Байрън затаи дъх.

– Ела тук, Байрън – нареди Хинрик.

Той постави ръка върху рамото на младежа.

– Преди години, млади човече, бях готов да пожертвам живота си. Такъв момент може да дойде отново, в бъдеще. Но докато настъпи определен ден, не мога да защитавам дори вас. Не мога да бъда нищо друго освен това, което бях и винаги съм бил. Разбирате ли защо?

Останалите кимнаха.

– За нещастие – продължи Хинрик – допуснах груба грешка. В онзи съдбовен миг, преди двадесет години, не проявих необходимата твърдост. Трябваше да наредя да убият Джилбрет, но не го сторих. И тъкмо по тази причина сега вие знаете, че съществува бунтовнически свят и че аз съм неговият водач.

– Но само ние го знаем! – възкликна Байрън.

Хинрик се усмихна горчиво.

– Твърдиш го, защото си още млад. А нима смяташ, че Аратап е глупав от теб? Фактите, които ти помогнаха да се досетиш за съществуването и местонахождението на бунтовническият свят, са известни и на него, а той също е способен да разсъждава логично. Разликата е само в това, че е по-възрастен, по-предпазлив и носи по-голяма отговорност. Ето защо трябва да е сигурен в заключенията си. Все още ли вярваш, че те е освободил от сантиментални подбуди? Уверен съм, че те пусна на свобода по същата причина, както предишния път – за да го отведеш при мен.

Лицето на Байрън беше пребледняло.

– Значи трябва да напусна Родиа?

– Не. Това ще е фатална грешка. Няма никаква друга причина да я напуснеш, освен истинската. Но останеш ли при мен, ще объркаш очакванията им. Моят план е почти завършен. Остава не повече от година.

– Но има още някои фактори, които струва ми се, убягнаха вашето внимание. Например въпросът с документа...

– Който търсеше и баща ти?

– Да.

– Баща ти, момчето ми, не знаеше всички факти. Както е известно, това не е съвсем безопасно. Старият Фермер се натъкна на сведения за този документ, докато се ровеше в библиотеката ми. Бях му позволил да го прави. Той оцени значението му, но ако се беше посъветвал с мен, щях да му кажа, че той вече не е на Земята.

– Точно така, сър. Сигурен съм, че е попаднал в ръцете на тиранийците.

– Разбира се, че не. Аз го взех. Разполагам с него от двадесет години. Тъкмо този документ даде тласък за създаването на бунтовническия свят, защото след като сложих ръка на него, си дадох сметка, че шансовете за победа са на наша страна.

– Значи в него наистина става дума за оръжие?

– За най-силното оръжие във Вселената. То ще унищожи Тирани и нас, но ще спаси кралствата от мъглявината. И без него може би ще съумеем да победим тиранийците, ала с това само ще заменим една феодална система с друга и точно както ние заговорничим срещу тиранийците, някой ден ще заговорничат срещу нас. Мястото ни, нашето и тяхното, е в урната на остарелите политически системи. Настъпи периодът на създаване, също както е настъпил някога на Земята, и той ще завърши с появата на съвършено ново правителство, каквото досега в галактиката не е имало. Дойде краят на всякакви Ханове, Монарси, Управители и Фермери.

– В името на Космоса! – изрева внезапно Рицет. – И кой ще управлява тогава?

– Народът.

– Народът? Как може народът да управлява? Трябва да има някой, който да взема решения.

– Има такъв начин. Копието, с което разполагам, се отнася до една малка планета, но може да се приложи в цялата галактика. – Управителят се усмихна. – Елате, деца, тъкмо ще ви бракосъчетая. Сега вече това няма да навреди никому.

Байрън стисна ръката на Артемизия, а тя му отвърна с усмивка. И

дватамa почувстваха вътрешно сътресение, когато „Безжалостни“ направи своя предварително изчислен Скок.

– Преди да започнете, сър – заговори Байрън, – не бихте ли задоволели още малко любопитството ми, що се отнася до споменатия документ? Така после ще мога изцяло да съсредоточа вниманието си върху Арта.

Артемизия се засмя и добави:

– Направи го, татко, защото не бих желала годеникът ми да е разсеян.

Хинрик също се усмихна.

– Зная този документ наизуст. Слушайте.

И тъкмо когато ротианското слънце озари екрана на видеопанела, Хинрик поде древните слова – много по-древни от която и да било планета в галактиката, освен една:

„Ние, народът на Съединените щати, целейки да образуваме по-съвършен Съюз, да утвърдим справедливостта, да осигурим вътрешното спокойствие, да обезпечим съвместната отбрана, да повишим всеобщото благосъстояние и да осигурим благата на свободата за самите нас и за нашите потомци, съставяме и приемаме тази Конституция на Съединените американски щати...“¹

КРАЙ

1. Из сборника „Конституциите“, ИК „Век 22“. Бел.прев.

© 1951 Айзък Азимов
© 1994 Юлиян Стойнов, превод от английски

Isaac Asimov
The Stars, Like Dust, 1951

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

ЗВЕЗДИ КАТО ПРАХ. 1994. Изд. Орфия, София. Биб. Фантастика, No.30. Превод: [от
англ.] Юлиян СТОЙНОВ [The Stars, Like Dust, Isaac ASIMOV]. Формат: 130x200 мм.

Страници: 288. Цена: 38.00 лв. ISBN: 954-444-032-1.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1109>]